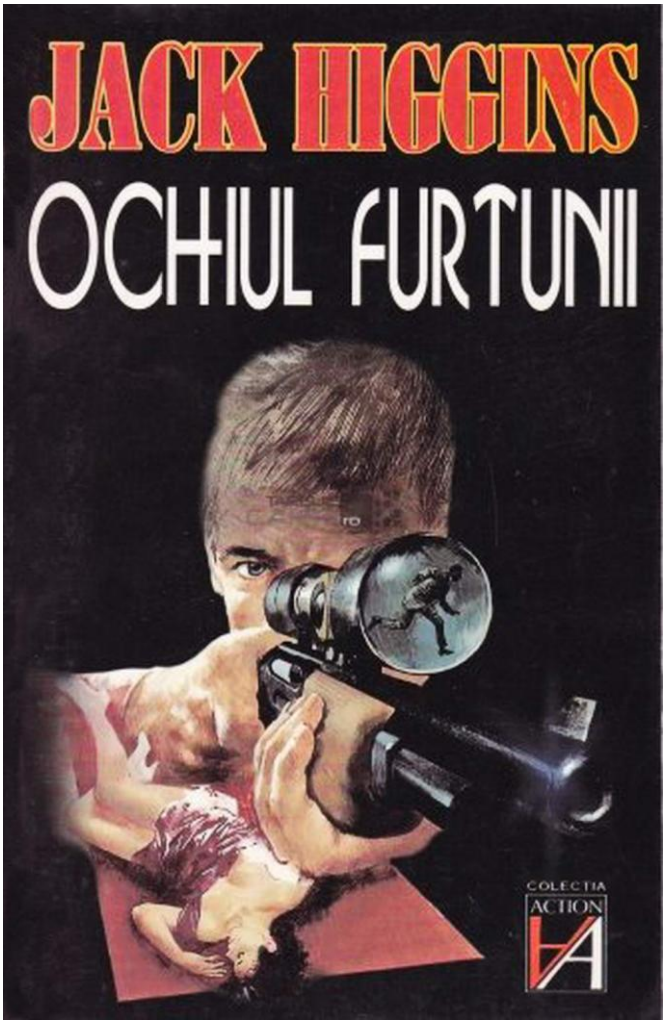

JACK HIGGINS

OCHIUL FURTUNII
Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
ISBN 073 – 95062 – 1 – 7

Capitolul 1

Înainte de a se crăpa de ziuă, Dillon ieşi din alee şi se opri la colţ.

Ploaia aducea peste Sena fulgi de zăpadă, amestecată cu lapoviţă, şi era frig, chiar şi pentru luna ianuarie la Paris. Dillon purta un veston marinăresc; chipiu cu cozoroc, blugi şi bocanci, ca un matelot oarecare de pe una dintre barjele care pluteau pe râu, ceea ce, în tot cazul, nu era.

Îşi aprinse o ţigară în mâinile strânse căuş şi stătu un moment în umbră, privind peste caldarâmul scuarului spre luminile micii cafenele de vizavi. După un timp, aruncă ţigara, îşi înfundă mâinile adânc în buzunare şi începu să traverseze.

În întunericul intrării îl aşteptau doi oameni, privindu-l cum se apropia. Unul dintre ei şopti:

— El trebuie să fie. Făcu un gest. Celălalt îl reţinu.

— Nu, aşteaptă să intre.

Dillon, cu simţurile ascuţite de anii în şir când trăise complet pe partea întunecată a vieţii, le observă prezenţa, dar nu se trăda prin niciun semn. Se opri la intrare, îşi strecură mâna stângă sub veston pentru a se convinge că pistolul Walther PPK era la loc sigur, înfipt în centură, la spate, apoi deschise uşa şi intră.

Era genul tipic de local care se găsea în partea aceea a râului; o jumătate de duzină de mese cu scaune, un bar cu tăblie de zinc, sticle aliniate în faţa oglinzii crăpate din spatele acestuia. Intrarea spre fund era mascată cu o perdea de mărgele.

Barmanul, un om foarte bătrân, cu mustaţă sură, purta o haină de alpaca, destrămată la manşete, şi cămaşă fără guler. Puse jos revista pe care o citea şi se ridică de pe taburet.

— Monsieur?

Dillon îşi descheie vestonul marinăresc şi-şi puse şapca pe tejghea – scund, nu mai înalt de un metru şaizeci şi cinci, cu păr blond şi ochi care barmanului îi păreau a nu avea nicio culoare anume, cu excepţia faptului că erau cei mai reci pe care-l văzuse vreodată. Bătrânul se cutremură, înfiorat în chip inexplicabil, iar apoi Dillon zâmbi. Schimbarea fu uimitoare, pe faţa lui apărând dintr-odată numai căldură şi un imens farmec. Vorbi într-o franceză perfectă:

— S-ar găsi în casă ceva ca o jumătate, de sticlă de şampanie?

Bătrânul îl privi cu uimire.

— Şampanie? Pesemne glumiţi, monsieur. Nu am decât două soiuri de vin. Unul roşu, celălalt alb.

Puse câte o sticlă din fiecare pe bar. Era o băutură atât de

proastă, încât sticlele aveau capace cu filet, în loc de dopuri.

— În regulă, răspunse Dillon. Albul să fie. Dă-mi un pahar.

Îşi puse şapca la loc pe cap, apoi merse şi se aşeză la o masă de lângă perete, astfel încât să poată vedea atât intrarea, cât şi uşa cu perdea. Destupă sticla, îşi luă vin în pahar şi îl gustă.

— Şi din ce recoltă e, îl întrebă el pe barman, de săptămâna trecută? Monsieur? se arătă nedumerit bătrânul.

— Nu contează.

Dillon îşi mai aprinse o ţigară, se rezemă de spătar şi rămase în aşteptare.

Omul care stătea cel mai aproape de perdea, privind prin aceasta, avea cam cincizeci şi cinci de ani, înălţime medie şi o înfăţişare destul de decadentă, cu gulerul de blană al mantalei închise ridicat să-l apere de frig. Arăta ca un prosper om de afaceri, până la ceasul „Rolex" de aur de la mâna stângă, ceea ce într-un fel şi era, ca ataşat comercial superior al ambasadei sovietice de la Paris. Mai era şi colonel K.G.B. Şi se numea Josef Makeev.

— Bărbatul mai tânăr, brunet, într-un mantou scump, care privea peste umărul lui, se numèa Michael Aroun. Îi şopti în franceză:

— E ridicol. Nu poate fi omul nostru. Arată ca un nimic.

— O eroare gravă, pe care au comis-o mulţi oameni, Michael, spuse Makeev. Acum aşteaptă şi-ai să vezi.

Clopoţelul uşii sună, când aceasta se deschise, lăsând să intre ploaia, şi apărură cei doi care aşteptaseră în uşă când Dillon traversase piaţa. Unul dintre ei avea peste un metru optzeci înălţime, barbă şi o cicatrice urâtă care-i ajungea până în ochiul drept. Celălalt era mult mai scund şi amândoi purtau pantaloni de doc şi vestoane de marinari. Arătau exact a ceea ce erau – aducători de belele.

Se opriră la bar, iar bătrânul păru îngrijorat. Niciun necaz, spuse tânărul. Vrem doar să bem un pahar.

Individul cel înalt se întoarse şi privi spre Dillon.

— Se pare c-avem unu uite-aici.

Merse la masă, luă paharul lui Dillon şi bău din el.

— Amicu' nu se supără, nu-i aşa?

Fără a se ridica de pe scaun, Dillon ridică piciorul stâng şi dădu o lovitură în jos cu tocul, peste rotula bărbosului. Individul se prăbuşi cu un strigăt înecat, agăţându-se de masă, în timp ce Dillon se ridica. Încercând să se ridice şi el, bărbosul căzu pe un scaun. Prietenul său

scoase mâna din buzunar, făcând să iasă lama unui cuţit cu arc, iar mâna stângă a lui Dillon apăru înarmată cu pistolul Walther PPK.

— Pe bar. Christoase, nu vă mai învăţaţi odată minte, ăştia ca voi, aşa-i? Acum pune-l pe bălegarul ăsta pe picioare şi căraţi-vă de-aici cât mai sunt bine dispus. À-propos, aveţi treabă la camera de urgenţă a celui mai apropiat spital. Cred că i-am dislocat rotula.

Omul cel scund se duse la celălalt şi încercă să-l ridice în picioare. Stătură un moment pe loc, bărbosul cu chipul schimonosit de durere. Dillon se duse şi deschise uşa, spre ploaia care şiroia necontenit.

În timp ce se chinuiau să treacă pe lângă el, le mai ură:

— Noapte bună. Şi închise uşa.

Continuând să ţină Waltherul în mâna stângă, îşi aprinse o ţigară cu un chibrit din suportul de pe bar şi îi zâmbi bătrânului barman, care îl privea îngrozit.

— Nicio grijă, tăticule, nu-i problema matale.

Apoi se rezemă de tejghea şi strigă în engleză:

— Gata, Makeev, ştiu că eşti acolo, aşa că hai să te vedem.

Perdeaua se despărţi, iar Makeev şi Aroun apărură.

— Dragul meu Sean, ce bine-mi pare că te revăd.

— Şi n-oi fi tu minunea lumii? replică Dillon, cu doar o urmă de accent ulsterian în glas. Încerci hodoronc-tronc să mă înfunzi, şi imediat eşti numai lapte şi miere.

— A fost necesar, Sean, răspunse Makeev, Trebuia să-l conving pe prietenul meu aci de faţă. Dă-mi voie să fac prezentările.

— Nu e nevoie, îl opri Dillon. I-am văzut fotografia destul de des. Dacă nu apare în paginile financiare, de obicei se găseşte în revistele mondene. Michael Aroun, nu-i aşa? Omul cu cea mai mare avere din lume.

— Nu chiar cea mai mare, domnule Dillon, îi întinse Aroun mâna.

Dillon nu i-o luă în seamă.

— Trecem peste politeţuri, fiule, numai spune-i ăluia de după perdea să iasă.

— Rashid, fă ce-a zis, strigă Aroun, adăugându-i lui Dillon: E doar ajutorul meu.

Tânărul care apăru avea un chip negricios şi atent, purta o haină

de piele cu gulerul ridicat şi-şi ţinea mâinile înfundate adânc în buzunare.

Dillon ştia să recunoască un profesionist din primul moment.

— La vedere, îi făcu el semn cu Waltherul.

Rashid zâmbi cu toată faţa şi-şi scoase mâinile din buzunare.

Bine, spuse Dillon. Atunci, eu mă duc. Se întoarse şi deschise uşa. Makeev interveni:

— Sean, fii rezonabil. Vrem doar să vorbim. O misiune, Sean.

— Regret, Makeev, dar nu-mi place stilul tău de afaceri.

— Nici chiar pentru un milion, domnule Dillon? întrebă Michael Aroun.

Dillon se întoarse spre el calm, apoi surâse, cu acelaşi farmec enorm.

— Lire sterline sau dolari, domnule Aroun? întrebă el, ieşind în ploaie.

Când uşa se trânti, Aroun spuse:

— L-am pierdut.

— Ba deloc, răspunse Makeev. Ăsta-i ciudat, crede-mă. Se întoarse spre Rashid:

— Ai telefonul portativ la tine?

— Da, domnule colonel…

— Bine. Ia-te după el. Scai să te ţii. Când se opreşte, telefonează-mi. Vom fi în Avenue Victor Hugo.

Rashid nu scoase o vorbă, ieşind imediat. Aroun luă din portofel o hârtie de o mie de franci, pe care o puse pe bar. Îi spuse bătrânului care-l privea cu o uimire fără margini:

— Suntem foarte recunoscători.

Apoi se întoarse şi îl urmă pe Makeev afară, în timp ce se aşeza la volanul Mercedesului salon negru, Aroun îi spuse rusului:

— O clipă n-a ezitat.

— Un om remarcabil, Sean Dillon, răspunse Makeev, pe când porneau. Prima oară a luat arma în mână pentru I.R.A., în 1971. Douăzeci de ani, Michael, douăzeci de ani şi nici măcar o dată n-a văzut o celulă pe dinăuntru. A fost implicat în afacerea Mountbatten. Apoi, a devenit prea incomod pentru ai lui, aşa că s-a mutat în Europa.

Îţi spuneam, a lucrat pentru toată lumea. O.E.P., zile Roşii, pe vremuri în Germania. Mişcarea nazistă bască, E.T.A. A omorât pentru ei un general spaniol.

— Şi pentru K.G.B?

— Da, firește. A lucrat pentru noi cu multe ocazii: totdeauna îi folosim pe cei mai buni, iar Sean Dillon acesta este. Vorbeşte engleza şi irlandeza, nu că ar deranja, ştie fluent franceza şi germana, rezonabil arabă, italiana şi rusa.

— Şi în douăzeci de ani nu l-a prins nimeni. Cum poate fi un om atât de norocos?

— Fiindcă are cel mai extraordinar talent la actorie, prietene. Un geniu, s-ar putea spune. În copilărie, tatăl lui l-a luat cu el de la Belfast la Londra, unde i s-a decernat o bursă la Academia Regală de Artă Dramatică. Chiar şi la Teatrul Naţional a lucrat, când avea nouăsprezece, douăzeci de ani. În viaţa mea n-am cunoscut pe cineva care să-şi schimbe atât de mult înfăţişarea şi personalitatea, numai prin limbajul trupului. Foloseşte rareori machiajul, deşi recunosc că îi e de folos, când vrea. E o legendă despre care serviciile de securitate ale celor mai multe ţări păstrează tăcerea, fiindcă nu-i pot stabili fizionomia, aşa că nu ştiu pe cine să caute.

— Dar britanicii? în fond, ei trebuie să fie experţi în materie de I.R.A.

— Nu, nici chiar britanicii. Cum spuneam, n-a fost arestat nici măcar o dată şi, spre deosebire de mulţi prieteni de-ai lui din I.R.A., n-a căutat niciodată să-şi facă reclamă. Mă îndoiesc că există pe undeva vreo fotografie de-a lui, cu excepţia câtorva poze din copilărie.

— Dar din perioada când a fost actor?

— Poate, dar de-atunci au trecut douăzeci de ani, Michael.

— Şi crezi că s-ar putea să accepte misiunea asta dacă-i ofer destui bani?

— Nu, banul în sine n-a fost niciodată de ajuns pentru omul ăsta. În ce-l priveşte pe Dillon, întotdeauna e vorba de misiunea propriu-zisă. Cum să spun? Cât de interesantă e. Este un om pentru care actoria a însemnat totul. Ceea ce-i oferim noi e un nou rol. Pe scena străzii poate, dar tot teatru este.

Zâmbi, în timp ce Mercedesul se înscria pe giratoriul din jurul Arcului de Triumf.

— Să vedem. Aşteptăm o veste de la Rashid.

În acel moment, căpitanul Ali Rashid se afla pe malul Senei, în capătul unui mic dig care se întindea peste râu. Ploua torenţial, cu multă zloată. Proiectoarele scăldau în lumină catedrala Notre Dame,

dând un efect ca de imagine privită printr-o perdea de plasă. Îl văzu pe Dillon cotind de-a lungul digului îngust, spre clădirea construită pe stâlpi din capăt, aşteptă să intre şi îl urmă.

Era o construcţie din lemn, destul de veche, cu barje şi ambarcaţiuni de diverse feluri amarate de jur-împrejur. Deasupra uşii avea inscripţia „Le Chat Noir". Rashid privi prudent pe fereastră. Înăuntru era un bar şi câteva mese, la fel ca în celălalt local. Singura deosebire consta în faptul că aici oamenii mâncau. Ba chiar, pe un taburet de lângă perete, stătea aşezat un om care cânta la acordeon. O atmosferă cât se poate de pariziană. Dillon stătea de vorbă cu o tânără femeie, la bar.

Rashid se retrase, merse până în capătul digului, se opri lângă balustradă, la adăpostul unei mici terase, şi formă la telefonul portativ numărul casei lui Aroun de pe Victor Hugo. Auzi uşorul declic al Waltherului armat, iar Dillon înfipse dureros ţeava în urechea dreaptă a lui Rashid.

Ia s-auzim, fiule, câteva explicaţii, ceru el. Cine eşti?

— Mă numesc Rashid, spuse tânărul. Ali Rashid.

— Şi de unde eşti? Din O.E.P?

— Nu, domnule Dillon. Sunt căpitan în armata irană, cu misiunea de a-l proteja pe domnul Aroun.

— Dar Makeev şi K.G.B.-ul?

— Să zicem doar că sunt alături de noi.

— După cum merge treaba în Golf, aveţi nevoie de cineva alături de voi, fiule.

Din telefonul portabil se auzi sunetul slab al unui glas.

— Hai, răspunde-i, îl îndemnă Dillon.

— Makeev întrebă:

— Rashid, unde e?

— Aici, lângă o cafenea de pe râu, în apropiere de Notre Dame. Cu ţeava Waltherului înfiptă aproape întreagă în urechea mea.

— Dă-mi-l la telefon, ordonă Makeev.

Rashid îi întinse telefonul lui Dillon, care spuse: Te-ascult, bulangiu bătrân.

— Un milion, Sean. Lire sterline, dacă preferi moneda asta.

— Şi ce-ar trebui să fac pentru atâţia bani?

— Misiunea ta de-o viaţă. Lasă-l pe Rashid să te aducă aici şi discutăm.

— N-aş crede, răspunse Dillon. Cred că aş dori mult de tot să vă băgaţi fundurile în viteză şi să veniţi să ne luaţi personal.

— Sigur că da, acceptă Makeev. Unde sunteţi?

— Pe malul stâng, în faţă la Notre Dame. O cârciumioară pe un dig, numită „Le Chat Noir". Aşteptăm.

Băgă Waltherul în buzunar şi îi dădu telefonul lui Rashid, care întrebă:

— Deci, vine?

— Normal că vine, zâmbi Dillon. Acum, hai să intrăm şi să ne încălzim cu un păhărel.

În salonul de la parterul casei din Avenue Victor Hugo, cu vedere spre Bois de Boulogne, Josef Makeev închise telefonul şi se îndreptă spre canapeaua unde îşi lăsase mantoul.

— Rashid era? întrebă Aroun.

— Da. E cu Dillon, într-un local de pe râu. Mă duc să-i aduc.

— Vinşi eu.

Makeev îmbrăcă pardesiul.

— Nu e nevoie, Michael. Stai aici. Nu vom întârzia-mult.

Şi ieşi. Aroun luă o ţigară dintr-o tabacheră de argint şi şi-o aprinse, apoi deschise televizorul. Nimeri la jumătatea emisiunii de actualităţi. Se transmitea un reportaj de la Bagdad, cu bombardierele de luptă Tornado ale aviaţiei regale britanice atacând la joasă altitudine. Îl înfuria amarnic. Închise aparatul, îşi turnă un brandy şi se aşeză lângă fereastră.

Michael Aroun avea patruzeci de ani şi era un om remarcabil din toate punctele de vedere. Născut la Bagdad, dintr-o mamă franţuzoaică şi un tată irakian ofiţer de armată, avusese o bunică după mamă care era americancă. Prin intermediul ei, mama lui moştenise zece milioane de dolari şi un număr de concesiuni petrolifere în Texass.

Murise în anul când Aroun absolvise facultatea de drept la Harvard, lăsându-i totul fiului său, fiindcă tatăl lui, pensionat din armata irakiană cu gradul de general, era bucuros să-şi petreacă anii bătrâneţii în vechea casă de la Bagdad a familiei, cu cărţile sale.

La fel ca majoritatea marilor oameni de afaceri, Aroun nu urmaşe studii universitare în domeniu. Nu avea idee de planificarea financiară sau de administrarea afacerilor. Zicala lui favorită, citată de mulţi, era: „Când am nevoie de un contabil nou, îmi cumpăr un contabil nou".

Prietenia sa cu Saddam Hussein evoluase, firesc din faptul că preşedintele irakian fusese în mare măsură sprijinit, la începuturile carierei sale politice, de către tatăl lui Aroun, care era de asemenea un membru important al partidului Ba'ath. Acest lucru îl plasase pe Aroun într-o poziţie privilegiată cu privire la dezvoltarea bazinelor petrolifere ale ţării, aducându-i bogăţii incalculabile.

„După primul miliard încetezi să mai numeri", spunea alta dintre zicalele lui favorite. Iar acum, avea în faţă dezastrul. Nu numai că-i erau smulse averile promise ale puţurilor petrolifere din Kuweit, dar acea parte a avuţiei lui care provenea din Irak secase, lichidată în urma masivelor atacuri aeriene ale coaliţiei care îi devastau ţara începând cu data de 17 ianuarie.

Nu era prost. Ştia că jocul se terminase, probabil nici n-ar fi trebuit să înceapă, iar visul lui Saddam Hussein luase deja sfârşit. Ca om de afaceri, calcula procentajele, iar acestea nu-i ofereau Irakului prea multe şanse în războiul la sol care trebuia să înceapă în cele din urmă.

În termeni personali, era departe de a fi ruinat. Încă mai avea acţiuni petroliere în S.U.A., iar faptul că era atât cetăţean irakian, cât şi francez, crea probleme la Washington. Mai avea apoi imperiul de vapoare şi vastele cantităţi de proprietăţi imobiliare în diverse capitate ale lumii. Dar nu asta era problema. Când deschisese televizorul şi văzuse ce se întâmpla la Bagdad în fiecare noapte, se înfuriase fiindcă, lucru surprinzător pentru un om atât de egocentric, era patriot. De asemenea, fapt incomparabil mai important, tatăl lui fusese ucis într-un bombardament, în cea de-a treia noapte a războiului aerian.

Iar în viaţa lui exista un mare secret, căci, în august, la scurt timp după invazia Kuweitului de către forţele irakiene, Aroun fusese chemat de însuşi Saddam Hussein. Aşezat lângă glasvand, cu un pahar de brandy în mână, privea prin ploaia ce cădea pieziş pe terasă, spre Bois de Boulogne, în lumina înserării, amintindu-şi acea întâlnire.

Un exerciţiu de alarmă aeriană era în curs de desfăşurare, pe când Aroun era dus cu un Land-Rover al armatei pe străzile complet întunecate ale Bagdadului. Şoferul era un tânăr căpitan de informaţii numit Rashid, pe care îl mai cunoscuse, un ofiţer din noua generaţie, instruit de britanici la Sandhurst. Aroun îi dădu o ţigară englezească şi-şi aprinse şi el una.

— Ce crezi, vor lua vreo măsură?

— Americanii şi englezii? întrebă prudent Rashid. Cine ştie? E clar că reacţionează. Preşedintele Bush pare să adopte o linie dură.

— Nu, te înşeli. L-am întâlnit personal de două ori până acum, la ceremonii ale Casei Albe. E ceea ce americanii numesc un tip de treabă. Nu are nicio mână de oţel.

Rashid ridică din umeri:

— Sunt un om simplu, domnule Aroun, un soldat, şi poate că văd şi lucrurile într-un mod simplu. Avem de-a face cu un om care a fost pilot combatant în marină la douăzeci de ani, a avut un lung serviciu activ, a fost doborât deasupra Mării Japoniei şi a supravieţuit pentru a i se decerna Crucea de Merit pentru Zbor. N-aş subestima un asemenea om.

Aroun se încruntă: – Fii serios, prietene, doar n-au să facă americanii ocolul lumii pe jumătate, cu ditamai armata, ca să apere un stătuleţ arab.

— Nu exact acelaşi lucru l-au făcut britanicii în războiul din Malvine? îi aminti Rashid. Argentinienii nu s-au aşteptat nici în ruptul capului la o asemenea reacţie. Firește, îi anima îndârjirea lui Thatcher, pe englezi vreau să spun.

— Afurisită femeie, comentă Aroun, rezemându-se de spătar, în timp ce intrau pe poarta palatului prezidenţial, cu un neaşteptat sentiment de deprimare.

Îl urmă pe Rashid de-a lungul splendidelor coridoare de marmură, condus de tânărul ofiţer cu o lanternă. Era o experienţă stranie, cam lugubră, să urmărească acel mic cerc de lumină pe duşumele, în ecourile paşilor. În sfârşit, se opriră în faţa unei uşi ornamentale încadrate de santinele. Rashid o deschise şi intrară.

Saddam Hussein era singur, în uniformă, aşezat la un birou mare, având aprinsă doar o lampă cu abajur. Scria, încet şi cu grijă. Ridică privirea şi zâmbi, lăsând jos stiloul.

— Michael, ieşi el de după birou, pentru a-l îmbrăţişa frăţeşte pe Aroun. Tatăl tău? E bine?

— Stă excelent cu sănătatea, domnule preşedinte.

— Transmite-i salutările mele. Arăţi bine, Michael. Parisul îţi priește.

Zâmbi din nou:

— Fumează, dacă vrei. Ştiu că-ţi place. Din păcate, mie medicii

mi-au spus să mă las, că de nu…

Se aşeză din nou la birou, iar Aroun luă loc în faţa lui, conştient de prezenţa lui Rashid în întuneric, la perete.

— A fost plăcut la Paris, dar locul meu e aici, în aceste vremuri grele.

Saddam Hussein clătină din cap:

— Nu-i adevărat, Michael. Am destui soldaţi, dar oameni ca tine, foarte puţini. Eşti bogat, vestit, primit la cele mai înalte niveluri ale societăţii şi în conducerile de stat din toată lumea. Mai mult de-atât. Datorită iubitei tale mame, binecuvântată fie-i amintirea, nu eşti doar irakian, ci şi cetăţean francez. Nu, Michael, la Paris te vreau.

— Dar de ce, domnule preşedinte?

— Fiindcă s-ar putea ca, într-o zi, să-ţi cer să ne faci ţării şi mie un serviciu de care numai tu eşti capabil.

— Vă puteţi baza complet pe mine, răspunse Aroun, ştiţi doar.

Saddam Hussein se ridică şi merse până la cea mai apropiată fereastră, unde deschise obloanele şi ieşi pe terasă. Sirena de încetare a alarmei suna a jale peste oraş, iar ici şi colo începeau să se aprindă lumini.

— Încă mai sper ca prietenii noştri din America şi Marea Britanie să stea în ograda lor, dar dacă nu…

Ridică din umeri.

— Atunci, s-ar putea să trebuiască să-i înfruntăm la ei în ogradă. Adu-ţi aminte, Michael, cum ne învaţă Profetul în „Coran", într-o spadă e mai mult adevăr decât în mii de cuvinte. Se opri, apoi reluă, continuând să privească peste oraş:

Vrem Un singur puşcaş în întuneric, Michael, israelian Sau din S.A.S.-ul britanic, nici nu prea contează, dar ce mai lovitură – moartea lui Saddam Hussein.

— Dumnezeu să ne păzească, răspunse Michael Aroun.

Saddam se întoarse spre el:

— Cum vrea Dumnezeu, Michael, în toate, dar înţelegi ce vreau să spun? Acelaşi lucru ar fi valabil şi pentru Bush sau acea Thatcher. Dovada că braţul meu ajunge oriunde. Lovitura supremă.

Se întoarse.

— Ai fi capabil să aranjezi aşa ceva, la nevoie? Aroun nu se mai simţise niciodată în viaţa lui atât de emoţionat.

— Cred că da, domnule preşedinte. Orice este posibil, mai ales

când sunt la mijloc bani suficienţi. Ar fi darul meu pentru dumneavoastră.

— Bine, dădu din cap Saddam. Te întorci imediat la Paris. Căpitanul Rashid te va însoţi. Va cunoaşte detalii despre anumite coduri pe care le vom folosi în transmisiunile radio, lucruri din astea. S-ar putea ca ziua aceea să nu vină niciodată, Michael, dar dacă soseşte…

Iarăşi ridică din umeri.

— Avem prieteni în toate locurile potrivite. Şi din nou se întoarse spre Rashid.

— Colonelul acela K.G.B. De la ambasada sovietică din Paris?

— Colonelul Josef Makeev, domnule preşedinte.

— Da. La fel ca mulţi dintre ai lui, nu e deloc mulţumit de schimbările care au loc acum la Moscova. Ne va ajuta în orice fel poate. Şi-a exprimat deja bunăvoinţa, îl îmbrăţişă pe Rashid, tot ca pe un frate.

— Acum, du-te. Am de lucru.

Luminile din palat încă nu se aprinseseră, iar Aroun ieşi pe orbecăite în coridorul întunecat, urmând raza lanternei lui Rashid.

De când se întorsese la Paris, ajunsese să-l cunoască bine pe Makeev, menţinându-şi relaţiile, conform planului, strict la nivel monden, cu întâlniri mai mult pe la diverse solemnităţi ale ambasadei. Iar Saddam Hussein avusese dreptate. Rusul era categoric de partea lor, perfect dispus să facă orice care le-ar fi cauzat probleme Statelor Unite sau Marii Britanii.

Veştile de acasă, desigur, fuseseră proaste. Întrunirea unei armate atât de gigantice. Cine s-ar fi aşteptat? Iar apoi, în primele ore ale zilei de 17 ianuarie, începuse războiul aerian. O pacoste după alta, când atacul la sol încă nici nu se produsese.

Îşi mai turnă un brandy, amintindu-şi turbarea deznădăjduită pe care i-o provocase vestea morţii tatălui său. Niciodată nu avusese înclinaţii religioase, dar găsise o moschee pe o stradă lăturalnică din Paris şi intrase să se roage. Nu-i folosise la nimic. Sentimentul de neputinţă părea o fiinţă vie înăuntrul lui, iar, apoi urmaşe dimineaţa când Ali Rashid năvălise în marele salon ornamentat, cu un bloc-notes într-o mână şi chipul palid de emoţie.

— A sosit, domnule Aroun. Semnalul pe care îl aşteptam. Tocmai l-am auzit într-o transmisiune radio de la Bagdad.

„Vânturile paradisului suflă. Implementaţi tot ce e pe masă. Dumnezeu fie cu voi”.

Aroun privise cu mirare bloc-notesul, ţinându-l într-o mână care îi tremura, după care spusese cu glas răguşit:

— Preşedintele a avut dreptate. Sosit-a ziua.

— Exact, răspunsese Rashid. „Implementaţi tot ce e pe masă. Începem treaba. Iau legătura cu Makeev şi stabilesc o întâlnire cât de curând posibil.

Dillon stătea lângă glasvand, privind peste Avenueetor Hugo, spre Bois de Boulogne. Fluiera încet pentru he o melodioară stranie, sinistră.

— Asta trebuie să fie ceea ce agenţii imobiliari numesc poziţie privilegiată.

Vă pot oferi ceva de băut, domnule Dillon?

— Un pahar de şampanie nu mi-ar prinde rău.

— Aveţi vreo preferinţă? întrebă Aroun.

— Aha, omul care are de toate. În regulă, un „Krug” ar merge perfect, dar nu de soi ales. Prefer amestecul de Struguri.

Aveţi gust, văd.

Aroun dădu din cap spre Rashid, care deschise o uşă laterală şi ieşi.

Dillon, descheindu-şi haina marinărească, scoase o ţigară şi o aprinse.

— Deci, vulpoiul ăsta bătrân îmi spune că aveţi nevoie de serviciile mele, arătă el cu capul spre Makeev, care stătea rezemat lângă şemineu, încălzindu-se. Misiunea de-o viaţă, a spus, pentru un milion de lire. Ei, ce trebuie să fac casă le câştig?

Rashid intră grăbit cu şampania într-o frapieră şi trei pahare pe o tavă. Le puse pe masă şi începu să destupe sticla.

— Nu sunt sigur, spuse Aroun, dar va trebui să fie ceva cu totul deosebit. Ceva care să demonstreze lumii că Saddam Hussein poate lovi oriunde.

— Are nevoie de ceva, bietul bulangiu! exclamă vesel Dillon. Nu merge prea bine treaba.

În timp ce Rashid termina de turnat în trei pahare, irlandezul adăugă:

— Şi ce problemă ai, fiule? Tu nu bei cu noi? Rashid zâmbi, iar Aroun spuse:

— Chiar dacă a trecut pe la Winchester şi Sandhurst, domnule Dillon, căpitanul Rashid rămâne un musulman foarte musulman. Nu se atinge de alcool.

— Ei, în sănătatea ta, ridică Dillon paharul. Respect oamenii cu principii.

— Va trebui să fie una mare, Sean, mărunţişurile nu au rost. Nu e vorba de aruncarea în aer a unor soldaţi din trupele britanice aeropurtate în Belfast, spuse Makeev.

— A, pe Bush îl vreţi, aşa-i? zâmbi Dillon. Preşedintele Statelor Unite zăcând lat pe spate, cu un glonţ în inimă?

— Ar fi o nebunie chiar atât de mare? întrebă Aroun…

— Ar fi, de data asta –, fiule, răspunse Dillon. George Bush nu s-a luat numai de Saddam Hussein, ci de arabi, ca popor. A, astea-s baliverne curate, desigur, dar aşa văd mulţi arabi lucrurile. Grupările ca Hezbollah, O.E.P. Sau organizaţiile imprevizibile ca Mania lui Allah. Genul care şi-ar lega încântaţi o bombă pe talie şi ar detona-o în timp ce preşedintele se întinde să strângă încă o mână din mulţime. Îi cunosc eu pe ăştia. Ştiu cum le merge mintea. Am ajutat la instruirea membrilor Hezbollah, în Beirut. Şi pentru O.E.P. Am lucrat.

— Vrei să spui că în momentul de faţă nimeni nu se poate apropia de Bush?

— Mai citiţi şi voi ziarele. În zilele-astea, la New York şi Washington, oricine pare măcar vag arab, e oprit pe străzi.

— Dumneata, domnule Dillon, nu arăţi deloc a arab, observă Aroun. În primul rând, eşti blond.

— La fel de blond era şi Lawrence al Arabiei, şi obişnuia să treacă drept arab, clătină din cap Dillon. Preşedintele Bush are cea mai bună securitate din lume, credeţi-mă… Un cerc de oţel şi, în situaţia actuală, va sta acasă, cât timp se desfăşoară toată povestea asta din Golf. Ascultaţi ce vă spun eu.

— Dar secretarul de stat, James Baker? întrebă Aroun. Face naveta diplomatică prin toată Europa.

— Da, dar mai trebuie să ştim şi când, asta-i problema. Afli că a trecut prin Londra sau Paris când a plecat deja şi îl arată la televizor. Nu, în situaţia asta, îi puteţi da uitării pe americani.

Se lăsă liniştea, iar Aroun făcu o mutră posomorâtă. Makeev vorbi primul:

— Atunci, acordă-ne beneficiul experienţei tale. Profesionale,

Sean. Unde se găseşte cea mai slabă pază, în materie de lideri naţionali? Dillon râse sonor:

— A, la asta cred că vă poate răspunde omul vostru aci de faţă, de la Winqhester şi Sandhurst.

Rashid zâmbi:

— Are dreptate. Britanicii sunt probabil cei mai buni din lume la operaţiuni sub acoperire. Succesul Regimentului Special Air Service1 vorbeşte de la sine, dar în alte privinţe…

Clătină din cap.

— Principala lor problemă este birocraţia, îi informă Dillon. Serviciul de Securitate britanic acţionează pe două mari secţiuni. Cele pe care majoritatea oamenilor încă le mai numesc MI5 şi MI6. MI5 sau DI5, ca să fim pedanţi, e specializată în contraspionajul din Marea Britanie. Cealaltă operează peste hotare. Apoi, mai este Branşa Specială de la Scotland Yard, care trebuie să fie antrenată în acţiune pentru a face arestări propriu-zise. De asemenea, Yard-ul are şi o grupă antiteroristă. Pe urmă, sunt unităţi militare de informaţii, cât cuprinde. Toate forfotesc de viaţă, îşi sar unele altora la beregată şi, în acel moment, domnilor, încep să se strecoare greşelile.

Rashid îi mai turnă şampanie în pahar.

— Şi vrei să spui că asta afectează paza liderilor? A reginei, de exemplu?

— Ei, haideţi. N-au trecut prea mulţi ani de când regina s-a trezit din somn, în Palatul Buckingham, ca să găsească un intrus aşezat pe patul ei. Cât e, şase ani, de când I.R.A. A fost cât pe ce să o lichideze pe Margaret Thatcher cu tot guvernul într-un hotel din Brighton, în timpul Conferinţei Partidului Tory?

Lăsă jos paharul şi-şi mai aprinse o ţigară.

— Britanicii sunt foarte anacronici. Le place ca poliţistul să poarte uniformă, pentru a şti cine e, şi nu le place să li se spună ce să facă, lucru valabil şi pentru miniştrii de cabinet, care găsesc că e cel mai firesc lucru să se plimbe pe stradă, de la casele lor din Westminster până la Parlament.

— Din fericire pentru noi, ceilalţi, replică Makeev.

— Exact. Trebuie chiar să acţioneze blând – cu teroriştii – cel

---

[1] Celebrul S.A.S. (n.tr.)

puţin până la un punct, spre deosebire de informaţiile franceze, Iisuse, dacă băieţii din Action Service ar pune mâna pe mine, mar întinde pe masă şi mi-ar cupla electrozi încă înainte de a şti ce se întâmplă. Dacă nu vă e cu supărare, până şi ei mai greşesc din când în când.

— Ce vrei să spui? întrebă Makeev.

— Aveţi la îndemână un ziar de seară?

— Fireşte, l-am citit, răspunse Aroun. Ali, pe biroul meu.

Rashid reveni cu un număr din „Paris Soir".

— Pagina a doua, indică Dillon. Citeşte cu voce tare. O s-o găsiţi interesantă.

Se mai servi cu şampanie, în timp ce Rashid citea articolul:

— „Doamna Margaret Thatcher, până nu demult primul ministru al Marii Britanii, stă în această noapte la Choisy, invitată de preşedintele Mitterand. Mâine dimineaţă, urmează să mai poarte convorbiri. Va pleca la orele paisprezece, spre un aerodrom de urgenţă din Valenton, de unde un avion R.A.F. O va duce înapoi în Anglia".

— Incredibil, nu-i aşa, că au putut da un asemenea comunicat de presă, dar vă garantez că principalele ziare de la Londra vor publica şi ele articolul.

Se lăsă o tăcere grea, după care Aroun spuse:

— Nu cumva propui…?

Dillon se întoarse spre Rashid:

— Trebuie să am la îndemână câteva hărţi rutiere. Adu-le.

Rashid ieşi grăbit. Makeev începu:

— Dumnezeule mare, Sean, nici chiar tu…

— De ce nu? îl întrerupse calm Dillon, întorcându-se spre Aroun. Am înţeles că vreţi ceva mare, o lovitură importantă. V-ar conveni Margaret Thatcher, sau ne ţinem de jocuri?

Înainte ca Aroun să răspundă, Rashid reveni cu două-trei hărţi rutiere. Desfăcu una pe masă şi o priviră toţi, cu excepţia lui Makeev, care rămase lângă foc.

— Aici este Choisy, arătă Rashid. Treizeci de mile distanţă de Paris, iar aici este aerodromul militar din Valenton, la doar şapte mile depărtare.

— Ai o hartă la scară mai mare?

— Da, despături Rashid una dintre celelalte.

— Bine, spuse Dillon. E absolut clar că între Choisy şi Valenton e doar un drum de ţară, iar aici, cam la trei mile înainte de aerodrom,

este o trecere peste calea ferată. Perfectă.

— Pentru ce? întrebă Aroun.

— O ambuscadă. Ascultaţi, ştiu cum se procedează în situaţii din astea. Vor avea o maşină, două cel mult, şi o escortă. Eventual o jumătate de duzină de poliţişti pe motociclete.

— Dumnezeule! şopti Aroun.

— Mda, mă rog. El nu prea are niciun amestec. S-ar putea să meargă rapid, foarte simplu. Cum zic englezii, floare la ureche.

Aroun se întoarse rugător spre Makeev, care ridică din umeri:

— Vorbeşte serios, Michael. Ai spus că asta vrei, aşa că hotărăşte-te.

Trăgând adânc aer în piept, Aroun reveni spre Dillon:

— În regulă.

— Bine, spuse Dillon calm; luă un bloc-notes şi un creion de pe masă şi începu să scrie repede. Astea sunt detaliile contului meu de bancă numerotat din Zürich. Veţi transfera în el un milion de lire sterline, mâine dimineaţă la prima oră.

— În avans? întrebă Rashid. Nu pretinzi cam mult?

— Nu, fiule, voisunteţi cei care pretindeţi cam mult, iar regulile s-au schimbat. La îndeplinirea cu succes a misiunii aştept încă un milion.

Ia ascultă, începu Rashid, dar Aroun ridică mâna:

— Perfect, domnule Dillon, şi nici nu te scumpeşti la preţ. Acum ce putem face pentru dumneata? Îmi trebuie bani de operare. Presupun că un om ca dumneata ţine cantităţi mari de ochi ai dracului în casă?

— Foarte mari, zâmbi Aroun.

Cât?

— Ai dolari? Douăzeci de mii, să zicem?

— Firește, dădu din cap Aroun spre Rashid, care se duse în capătul opus al camerei, întoarse un tablou mare în ulei pe două balamale, dezvăluind un seif în perete, şi începu să-l deschidă.

— Şi eu ce pot face? întrebă Makeev.

— Vechea magazie din Rue de Helier, cea pe care am folosit-o şi altă dată. Mai ai cheia?

— Bineînţeles.

— Perfect. Majoritatea lucrurilor de care am nevoie sunt depozitate acolo, dar pentru misiunea asta aş vrea un pistol-mitralieră

uşor. Cu afet. Un Heckler & Koch sau un M60. Orice de soiul ăsta ar merge.

Se uită la ceas:

— E opt. Aş vrea să fie acolo la zece. În regulă?

— Bineînţeles, spuse din nou Makeev. Rashid reveni cu o mică servietă:

— Douăzeci de mii. În hârtii de o sută de dolari, teamă mi-e…

— Li se poate da cumva de urmă?

— Imposibil, răspunse Aroun.

— Bine. Şi iau şi hărţile.

Se duse la uşă, o deschise şi porni pe scara arcuită, spre hol.

— Aroun, Rashid şi Makeev îl urmară.

— Şi asta e tot, domnule Dillon? se interesă Aroun.

Altceva nu mai putem face pentru dumneata? Nu vei avea nevoie de ajutor?

— Când am nevoie, îl găsesc în rândurile infractorilor, răspunse Dillon. Escrocii cinstiţi care lucrează pentru bani sunt de obicei mai de nădejde decât zeloşii cu motivaţii politice. Nu întotdeauna, dar de cele mai multe ori. Nicio grijă, veţi mai auzi de mine, într-un fel sau altul. Deci, am plecat.

Rashid deschise uşa. Ploaia şi lapoviţa intrară în casă, iar Dillon îşi puse şapca.

— O vreme de câine, pentru treaba asta.

— Încă un lucru, domnule Dillon, interveni Rashid. Ce se va întâmpla dacă nu reuşeşti? Vreau să spun, îţi primeşti milionul în avans, iar noi…

— Rămâneţi cu buzele umflate? Nici să nu te gândeşti, fiule. Vă voi oferi o ţintă alternativă. Există noul prim-ministru al Marii Britanii, acest John Major. Presupun că şeful vostru de la Bagdad ar fi la fel de mulţumit cu capul lui pe tavă.

Zâmbi scurt, apoi ieşi în ploaie şi închise uşa după el.

Capitolul 2

Dillon se opri în faţă la „Le Chat Noir", în capătul micului dig, pentru a doua oară în acea noapte. Localul era aproape pustiu, doar doi tineri stăteau la o masă din colţ, ţinându-se de mână, cu o sticlă de vin între ei. Acordeonul cânta încet, iar instrumentistul conversa în

acelaşi timp cu omul de la bar. Erau fraţii Jobert, gangsteri de rangul al doilea în lumea interlopă pariziană. Activităţile li se restrânseseră drastic în ultimii trei ani când Pierre, cel de la tejghea, îşi pierduse piciorul stâng într-un accident de maşină, după un jaf cu mână armată.

Când uşa se deschise şi Dillon intră, celălalt frate, Gaston, se opri din cântat.

— A, monsieur Rocard. V-aţi şi întors.

— Gaston, îi dădu Dillon mâna, apoi se întoarse spre bar. Pierre.

— Uite, mai ţin minte şi-acum cântecelul acela al dumitale, cel irlandez, cântă Gaston câteva note la acordeon.

— Bravo. Un adevărat artist.

În spatele lor, tânăra pereche se ridică şi ieşi. Pierre scoase o sticlă de şampanie din frigiderul barului.

— Şampanie ca de obicei, presupun, prietene? Nimic special, doar suntem oameni săraci.

— Mă faci să-ţi umplu barul de lacrimi, replică Dillon.

— Şi cu ce te putem ajuta? se interesă Pierre.

— A, vreau doar să împing o mică afacere spre voi, arătă Dillon cu capul spre uşă. Cred c-ar fi bine să închideţi.

Gaston îşi duse acordeonul pe bar, merse la uşă şi puse zăvorul, apoi trase oblonul. Reveni şi se aşeză pe taburet.

— Ei, prietene?

— Ar putea fi o zi mare pentru voi, băieţi.

Dillon deschise servieta, „scoase una dintre hărţile rutiere şi lăsă să se vadă teancurile de dolari.

— Douăzeci de mii, americani. Zece acum, zece după ce reuşiţi.

— Dumnezeule! exclamă Gaston uimit, dar Pierre se arătă posomorât.

— Şi ce aştepţi de la noi pentru banii ăştia?

Dillon, care constatase dintotdeauna că renta să se ţină cât mai aproape posibil de adevăr, întinse harta pe bar.

— Am fost angajat de Uniunea Corsicană, spuse el, pomenind cea mai temută organizaţie criminală din Franţa, ca să rezolv o mică problemă. Ceva ce s-ar putea numi rivalitate în afaceri.

— Aha, înţeleg, zise Pierre. Iar problema asta trebuie s-o elimini?

— Exact. Persoanele în cauză vor trece pe acest drum, spre

Valenton, mâine la scurt timp după ora două. Intenţionez să-i lichidez aici, la trecerea de cale ferată.

— Şi cum vei proceda? întrebă Gaston.

— O foarte simplă ambuscadă. Voi doi mai lucraţi în transporturi, nu? Maşini furate, camioane? «– Ar fi cazul să ştii. Ai cumpărat de la noi cu numeroase ocazii, răspunse Pierre.

— Două furgonete, nu am pretenţii prea mari, nu?

— Şi pe urmă?

— La noapte, facem un drum până acolo. Se uită la ceas.

— Ora unsprezece, plecarea de-aici. Nu va dura decât o oră.

Pierre clătină din cap:

— Ascultă, s-ar putea să fie greu. Am îmbătrânit prea mult pentru jocuri cu pistoalele.

— Minunat, spuse Dillon. Câţi ai omorât când erai în O.A.S?

— Pe-atunci eram mai tânăr.

— Ei, ni se întâmplă tuturor, cred. Fără pistoale. Voi doi intraţi şi ieşiţi atât de repede, încât nici nu veţi şti ce se întâmplă. Floare la ureche.

Luă câteva teancuri de dolari din servietă şi le puse pe tejghea.

— Zece mii. Batem palma?

Iar lăcomia, ca de obicei, avu câştig de cauză, când Pierre îşi trecu mâinile peste bani.

— Da, prietene, cred că o batem.

— Bine. Atunci, mă întorc la unsprezece.

Dillon închise servieta, Gaston veni să-i descuie uşa, iar irlandezul plecă.

După ce închise uşa, Gaston se întoarse.

— Ce părere ai?

Pierre turnă două coniacuri.

— Cred că prietenul nostru Rocard e un foarte mare mincinos.

— Dar şi un om foarte periculos, preciză Gaston. Deci, ce facem?

— Stăm să vedem, ridică Pierre paharul. Salut.

Dillon merse pe jos până la magazia din Rue de Helier, cotind de pe o stradă pe alta, pierzându-se ocazional în întuneric pentru a verifica dacă nu era urmărit, învăţase cu mult timp în urmă că problema tuturor grupărilor politice revoluţionare consta în fragmentarea lor în facţiuni şi informatori, un mare adevăr în privinţa I.R.A. Din acest motiv, aşa cum îi atrăsese atenţia lui Aroun, prefera să

recurgă la delincvenţi profesionişti ori de câte ori era posibil, când avea nevoie de ajutor. Escroci cinstiţi care lucrează pentru bani, aşa spusese. Din păcate, nu se aplică întotdeauna, iar în comportamentul lui Pierre se simţise ceva suspect.

În porţile mari duble ale magaziei era practicată o uşă individuală. O descuie şi intră. Văzu două maşini, un Renault salon şi un Ford Escort, iar lângă ele o motocicletă B.M.W. De poliţie, acoperită cu o husă. Verifică dacă era în stare de funcţionare, apoi urcă scara de lemn spre apartamentul din pod. Nu era singurul lui domiciliu. Mai avea o barjă pe râu, dar şi acesta îi era de folos cu unele ocazii.

Pe masa din micul living era o geantă de prelată cu un bilet deasupra pe care scria simplu: „Conform comenzii". Zâmbi şi deschise fermoarul. Găsi un pistol-mitralieră Kalaşnikov PK, ultimul tip. Avea afetul strâns, ţeava demontată pentru uşurarea mânuirii, o cutie mare cu cartuşe pe bandă şi încă una similară alături. Deschise un sertar al gheridonului, scoase un cearşaf împăturit şi îl puse în geantă. Închise fermoarul la loc, Controlă Waltherul de la centură şi coborî scara, cu geamantanul în mână.

Încuie uşa şi porni pe stradă, cuprins de emoţie, ca întotdeauna. Când începea jocul, avea cel mai plăcut sentiment din lume. Ieşi pe o stradă mai mare şi, peste câteva minute, opri un taxi şi-i ceru şoferului să-l ducă la „Le Chat Noir".

— Ieşiră din Paris cu două furgoane Renault, aproape identice, cu excepţia faptului că unul era negru, iar celălalt alb. Gaston îl conducea pe primul, cu Dillon pe scaunul alăturat, iar Pierre îi urma. Era foarte frig, dar nu tăios; doar zăpadă amestecată cu ploaie. Vorbeau foarte puţin, Dillon stând rezemat de spătar cu ochii închişi, astfel că francezul îl credea adormit.

Nu departe de Choisy, furgonul derapă, iar Gaston smuci de volan:

— Christoase atotputernice!

— Uşurel, răspunse Dillon, nu e momentul să intrăm în şanţ. Unde suntem?

— Tocmai am trecut de intersecţia spre Chotsy. Nu mai e mult

Dillon se îndreptă în scaun. Tufişurile erau acoperite de zăpadă, dar drumul încă nu.

— Ce noapte infectă, comentă Gaston. Uită-te numai.

— Gândeşte-te la hârtiile alea frumoase de-o sută de dolari,

replică Dillon. Ar trebui să te scoată la capăt.

Ninsoarea se oprise, iar cerul se însenina, dezvăluind o semilună, când mai jos, la poalele colinei, apăru lumina roşie a trecerii de nivel. Într-o parte era o clădire veche, dezafectată, cu ferestrele bătute în scânduri şi o alee pietruită, pudrată subţire cu zăpadă.

— Opreşte aici, spuse Dillon.

Gaston se conformă, frânând, şi închise motorul. Pierre veni din urmă cu Renaultul alb, coborî de la volan, stânjenit de proteză, şi li se alătură.

Dillon rămăsese cu privirea spre trecerea de cale ferată, la câţiva metri în faţa lor, şi dădu din cap: – perfect. Daţi-mi cheile.

Gaston i le dădu. Irlandezul descuie portiera din spate, unde avea geanta. Sub privirile lor, deschise fermoarul, scoase Kalaşnikov-ul, îi montă ţeava cu pricepere, apoi îl poziţionă cu gura spre înapoi. Încarcă arma, trecând prin locaş cartuşiera din cutie.

— Păcătos mai arată, remarcă Pierre.

— Cartuşe de 7, 2 milimetri, combinate cu trasoare şi perforante, preciză Dillon. Omoară cu vârf şi îndesat. Kalaşnikov. Am văzut unul din ăsta făcând bucăţi un Land-Rover plin cu trupe aeropurtate britanice.

— Nu zău, spuse Pierre şi, cum Gaston se pregătea să vorbească, îi puse o mână pe braţ, prevenitor. Şi în cealaltă cutie ce e?

— Tot muniţie.

Dillon scoase cearşaful din geantă, acoperi automatul, apoi încuie portiera. Se aşeză la volan, porni motorul şi deplasă maşina cu câţiva metri, amplasând-o cu coada în unghi oblic spre intersecţie. Apoi coborî şi încuie portiera din faţă, în timp ce norii acopereau din nou luna şi ploaia reîncepea, cu şi mai multă zăpadă.

— Deci, pe-asta o laşi aici? întrebă Pierre. Dacă-şi bagă cineva nasul?

— Şi ce? îngenunche Dillon lângă cauciucul din spate. Scoase un cuţit din buzunar, îi extrase lama şi împunse marginea pneului. Cu un fâsâit, cauciucul se dezumflă rapid.

— Bine gândit, dădu Gaston din cap. Care e curios va crede că a rămas în pană…

Dar noi? se interesă Pierre. Ce ne ceri?

— Ceva simplu. Gaston vine cu Renauttul alb, după-amiază la ora două şi ceva. Blochezi drumul la barieră, nu calea ferată, doar

şoseaua, cobori, încui şi pleci. Şi te duci naibii cât mai departe. Se întoarse spre Pierre:

— Tu îl urmezi cu o maşină, îl iei şi vă întoarceţi la Paris.

— Dar tu? întrebă individul cel înalt.

— Eu voi fi deja aici, aşteptând în furgon. Ajung singur. Şi acum, înapoi la Paris. Mă puteţi lăsa la „Le Chat Noir şi cu asta, am terminat. N-o să mă mai vedeţi.

Şi restul de bani? întrebă Pierre, în timp ce se aşeza la volanul Renault-ului, urmat de Gaston şi de Jean.

Îi veţi primi, nicio grijă. Mă ţin întotdeauna de cuvânt la fel cum le pretind şi altora. Chestiune de onoare, prietene. Şi acum, să mergem.

Închise din nou ochii şi se rezemă în fotoliu. Pierre îşi privi fratele, porni motorul şi demară.

Era ora unu şi jumătate, când ajunseră la „Le Chat Noir". În faţă, era un garaj încuiat. Gaston deschise uşile, iar Pierre introduse maşina înăuntru.

— Atunci, eu m-am dus, spuse Dillon.

— Nu intri? îl întrebă fratele cel înalt. Atunci, te poate duce Gaston acasă.

Dillon zâmbi:

— În viaţa mea nu m-a condus nimeni acasă.

Şi porni, cotind pe o stradă lăturalnică, iar Pierre îi spuse fratelui său:

— După el şi să nu-l pierzi din ochi.

— Dar de ce? întrebă Gaston.

Fiindcă vreau să ştiu unde stă, de-aia. Toată povestea asta pute, Gaston, pute ca peştele stricat „aşa că mişcă-te.

Dillon trecu rapid de pe o stradă pe alta, conform sistemului său obişnuit, dar Gaston, hoţ din copilărie şi expert în asemenea acţiuni, reuşi să i se ţină pe urme, niciodată prea aproape. Dillon intenţionase să se întoarcă la magazia din Rue de Helier, dar, oprindu-se la colţul unei alei pentru a-şi aprinde o ţigară, privi în urmă şi putu să jure că zărise o mişcare. Nu se înşela, căci era Gaston, care se ascundea în umbra unei uşi.

— Pentru Dillon, cea mai mică suspiciune era de ajuns. Toată noaptea avusese un presentiment în legătură cu Pierre, un presentiment de rău augur. Coti la stânga, reveni spre Râu şi străbătu trotuarul pe lângă un şir de „camioane cu parbrizele acoperite de

zăpadă. Ajunse la un mic hotel, de cea maiieftină categorie, genul folosit de prostituate sau camionagii care trăgeau peste noapte, şi intră.

Recepţionerul era foarte bătrân şi se apăra de frig cu un palton şi un fular. Avea ochii umezi. Îşi lăsă cartea jos şi se frecă la ochi.

— Monsieur?

— Am adus marfă de la Dijon acum două ore. Voiam să mă-ntorc în noaptea asta, da afurisitul de camion îmi face probleme. Am nevoie de un pat.

— Treizeci de franci, monsieur.

— Glumeşti, făcu Dillon. Plec de-aici în zori. Bătrânul ridică din umeri:

— Bine, puteţi lua numărul optsprezece de la etajul întâi, pe-un pol, dar n-a fost schimbat aşternutul.

— Şi asta când se face, o dată pe lună?

luă cheia, îi dădu cei douăzeci de franci şi urcă.

Camera era atât de dezgustătoare pe cât se aşteptase, chiar şi în lumina slabă de pe palier. Închise uşa, merse cu grijă prin întuneric şi privi prudent afară. Sub un copac de pe partea cu râul a străzii, se mişcă Imperceptibil ceva. Gaston Jobert ieşi la vedere şi porni grăbit în lungul trotuarului.

Vai de mine, şopti Dillon, apoi îşi aprinse o ţigară. Se culcă pe pat şi începu să mediteze, cu privirea în tavan.

Pierre, care îşi aştepta fratele la barul din „Le Chat Noir", răsfoia „Paris Soir" în lipsă de altceva, când observă articolul despre întâlnirea lui Margaret Thatcher cu Mitterand. Simţi un gol în stomac şi citi încă o dată textul, cu groază. În acel moment, uşa se deschise şi Gaston intră grăbit.

— Ce noapte. Am îngheţat până-n măduva oaselor, dă-mi un coniac.

Poftim, îi turnă Pierre în pahar. Şi cât îl bei, poţi citi bucăţica asta interesantă din „Paris Soir". Gaston se supuse şi deodată se înecă.

— Dumnezeule, stă la Choisy.

— Şi decolează de pe aerodromul ăla vechi de la Valenton. Pleacă din Choisy la două. Cât face până la calea aia ferată? Zece minute?

— O, Doamne, nu. Ne-am nenorocit. Chestia asta iese din categoria noastră, Pierre. Dacă se întâmplă, ies pe străzi toţi sticleţii

din Franţa.

— Da' n-o să se întâmple. Ştiam eu că ticălosul ăsta nu mirosea a bine. Mereu era ceva ciudat cu el. Ai reuşit să-l urmăreşti?

— Da, s-a învârtit pe străzi un timp, apoi a ajuns la dărăpănătura aia a lui François, pe malul râului. L-am văzut pe fereastră când şi-a luat camera.

Se înfioră.

— Dar ce facem? aproape că suspină el. Ăsta-i sfârşitul, Pierre. Au să ne-nchidă şi-or s-arunce cheia.

— Ba n-or să ne închidă. Dacă-l oprim, nu ne fac nimic. Ne vor fi recunoscători. Cine ştie, poate chiar să pice de-o recompensă. Care-i numărul de-acasă al inspectorului Savary?

— Doarme la ora asta.

— Normal că doarme, idiotule, vârât sub plăpumioară cu nevastă-sa, cum se cade la toţi detectivii de treabă. Trebuie să-l sculăm.

Inspectorul Jules Savary se trezi înjurând, când sună telefonul de pe noptieră. Era singur, Soţia lui fiind plecată pentru o săptămână la mama ei, la Lyon. Se culcase târziu. Două jafuri cu mână armată şi un viol. Abia reuşise să adoarmă.

Ridică receptorul.

— Savary la telefon.

— Eu sunt, domnule inspector, Pierre Jobert. Savary se uită la ceasul de lângă pat.

— Pentru Dumnezeu, Jobert, e două jumate noaptea.

— Ştiu, domnule inspector, dar am ceva deosebit pentru dumneavoastră.

— Tu pe astea le ai mereu, aşa că poţi s-aştepţi până mâine dimineaţă.

— N-aş crede, domnule inspector. Mă ofer să vă fac cel mai celebru poliţist din Franţa. Lovitura de-o viaţă.

— Treci la subiect.

— Margaret Thatcher, în noaptea asta stă la Choisy şi pleacă la Valenton mâine la două? Vă pot spune totul despre omul care vrea s-o împiedice să mai ajungă vreodată acolo.

„Jules Savary nu se mai dezmeticise în viaţa lui atât de repede.

— Unde eşti, la „Le Chat Noir"?

— Da.

— În juma de oră.

— Savary trânti receptorul, sări din pat şi începu să se îmbrace.

Exact în acel moment, Dillon se hotărî să acţioneze, faptul că Gaston îl urmărise nu însemna neapărat mai mult decât că fraţii doreau să ştie mai multe despre el. Pe de altă parte, ieşi, încuind uşa, găsi scara de serviciu şi coborî cu prudenţă. În capătul de jos era o uşă care se deschidea destul de uşor, dând într-o curte dosnică. Pe o alee, ajunse în stradă. Traversă, merse pe lângă şirul de Camioane parcate şi alese unul aflat cam la cincizeci de metri distanţă de hotel, dar de unde avea vedere clară.

Trase cuţitul şi începu să forţeze partea de sus a ferestrei din dreapta. După un timp, geamul cedă, iar Dillon îşi putu strecura degetele înăuntru, apăsând. Peste un minut, era înăuntru. Era preferabil să nu fumeze, aşa că, se rezemă de spătar, cu gulerul ridicat şi mâinile în buzunare, aşteptând. La ora trei şi jumătate, patru maşini fără însemne se apropiară încet de hotel. Coborâră opt oameni, niciunul în uniformă, ceea ce era cu atât mai interesant.

— Serviciul de Acţiune, sau să mă fac eu uiteatâta, murmură încet Dillon.

Gaston Jobert coborî din ultima maşină şi vorbi un moment cu ei, apoi intrară cu toţii în hotel. Dillon nu era supărat, doar mulţumit că ghicise. Coborî din camion, traversă strada până la adăpostul celui mai apropiat gang şi porni spre magazia din Rue de Heliér.

Serviciul secret francez, cunoscut de ani de zile sub notoriul acronim S.D.E.C.E., îşi preschimbase sub guvernarea Mitterand denumirea în Direction Générale de la Sécurité Extérieure, D.G.S.E., într-o tentativă de a-şi îmbunătăţi imaginea de organizaţie tenebroasă şi necruţătoare, cu reputaţia de a nu se da înapoi de la nimic. Aşa încât, apreciate după rezultate, puţine organizaţii de informaţii din lume sunt la fel de eficiente.

Serviciul, ca pe vremuri, continua să fie împărţit în cinci secţiuni şi numeroase departamente, cea mai mare faimă (sau tristă faimă, în funcţie de punctul de vedere) având-o Secţia 5, mai cunoscută ca Serviciul de Acţiune, departamentul responsabil pentru zdrobirea O.A.S.

Colonelul Max Hernu participase la respectiva acţiune, vânând fără milă O AS., în pofida faptului de a fi luptat în trupele aeropurtate din Indochina şi Algeria. Avea şaizeci şi unu de ani, un om elegant, cu părul alb, care stătea acum la birou „în cabinetul său de la parterul

cartierului general al D.G.S.E., pe Boulevard Mortier. Era ora cinci fără câteva minute, iar Hernu, având pe nas ochelarii de citit cu rame de baga, studia raportul din faţa lui. Îşi petrecuse noaptea în casa de la ţară, la şaizeci de kilometri depărtare de Paris, şi tocmai sosise. Inspectorul Savary îl privea cu respect.

Hernu îşi scoase ochelarii.

— Nu pot suferi ora asta din dimineaţă. Mă duce cu gândul la Diên Biên Phú, când aşteptam sfârşitulv. Mai toarnă-mi o cafea, bine?

Savary îi luă ceaşca, se duse la filtrul electric de pe suport şi turnă cafeaua, tare şi neagră.

— Ce părere aveţi, domnule?

— Aceşti fraţi Jobert, crezi că ne spun totul?

— Categoric, domnule, îi cunosc de ani de zile. Cel mare, Pierre, a fost în O.A.S., ceea ce după părerea lui îi dă o anumită clasă, dar de fapt sunt nişte gangsteri de mâna a doua. Scot bani buni din maşini furate.

— Deci, aşa ceva ar fi în afara sectorului lor?

— Cu siguranţă. Au recunoscut faţă de mine că, în trecut, i-au vândut acestui Rocard maşini.

— De furat?

— Da, domnule.

— E clar că spun adevărul. Cei zece mii de dolari vorbesc de la sine. Dar acest Rocard… dumneata eşti copoi cu experienţă, inspectore. De câţi ani lucrezi în domeniu?

— De cincisprezece, domnule.

— Spune-mi opinia dumitale.

— Descrierea fizică e interesantă, fiindcă, după cum spun băieţii Jobert, nu o are. E scund, cel mult un metru şaizeci şi cinci. Culoare neclară a ochilor, păr blond. Gaston spune că prima oară când s-au cunoscut l-a crezut un nimeni, după care se zice că l-a lăsat pe jumătate mort, într-un bar, pe un tip de două ori cât el, în vreo cinci secunde.

— Continuă, îşi aprinse Hernu o ţigară.

— Pierre spune că vorbeşte impecabil franceza.

— Ce vrea să spună cu asta?

— Nu ştie nici el. Doar că întotdeauna a mirosit ceva în neregulă.

— Că nu e francez?

— Exact. Două amănunte de interes în acest sens.

Mereu fluieră un cântecel ciudat. Gaston l-a reţinut, el cântând la acordeon. Zice că Rocard i-a spus odată că e un cântec irlandez.

— Ei, foarte interesant.

— Şi mai e ceva. Când a asamblat arma din Renault, la Valenton, le-a spus băieţilor că era un Kalaşnikov. Nu doar cu cartuşe simple. Trasoare, perforante, toată gama. A afirmat că văzuse unul la fel lichidând un Land-Rover plin cu trupe aeroportate britanice. Pierre a preferat să nu-l întrebe unde.

— Deci îţi miroase a I.R.A., inspectore? Şi ce măsuri ai luat?

— I-am pus pe oamenii dumneavoastră să scoată albumele cu fotografii, domnule colonel. În acest moment, fraţii Jobert se uită la ele.

— Excelent, se ridică Hernu şi, de astă dată, îşi umplu singur ceaşca. Ce părere ai despre afacerea cu hotelul? Crezi că a fost alertat?

— Poate, dar nu neapărat, răspunse Savary. Vreau să zic, cu cine avem de-a face, domnule? Cu un real profesionist, pornit să dea lovitura de-o viaţă. Poate că nu proceda decât peste măsură de precaut, ca să se asigure că nu era urmărit până la destinaţia reală. Adică, eu n-aş avea încredere în fraţii Jobert nici cât negru sub unghie, aşa că de ce-ar fi avut el?

Ridică din umeri, iar Max Hernu spuse cu perspicacitate).

— Mai e ceva. Zi tot.

— Presimt ceva rău în legătură cu individul ăsta, domnule colonel. Cred că e special. E posibil să fi folosit trucul cu hotelul fiindcă îl credea în stare pe Gaston să-l urmărească, dar apoi trebuia să afle de ce. Oare fraţii Jobert erau doar curioşi, sau nu numai atât?

— Deci, crezi că se poate să fi stat pe stradă, pândindu-i pe oamenii noştri când au sosit?

— Foarte posibil. Pe de altă parte, poate nici n-a ştiut că Gaston îl urmărise. Poate că figura cu hotelul nu era decât o măsură uzuală de prevedere. Truc vechi al rezistenţei din război. Hernu dădu din cap.

Perfect, să vedem dacă au terminat. Cheamă-i aici. Savary ieşi, pentru a reveni cu fraţii Jobert. Se opriră îngrijoraţi, iar Hernu întrebă:

— Ei bine?

— N-avem noroc, domnule colonel, nu era în niciun bar.

— În regulă, răspunse Hernu. Aşteptaţi jos, Veţi fi duşi acasă. Venim să vă luăm, mai târziu.

— Dar pentru ce, domnule colonel? întrebă Pierre.

— Pentru ca fratele dumitale să poată merge la Valentón cu

Renaultul, iar dumneata să-l urmezi cu maşina, aşa cum v-a spus Rocard. Şi-acum, plecaţi. Ieşiră în grabă, iar Hernu îi spuse lui Savary:

— Luăm măsuri ca doamna Thatcher să fie transportată pe alt traseu, dar e mare păcat că-l vom dezamăgi pe prietenul nostru Rocard.

— Dacă apare, domnule colonel.

— Nu se ştie niciodată, e foarte posibil. Ai făcut o treabă bună, inspectore. Cred că va trebui să te rechiziţionez pentru Secţia 5. Te-ar deranja?

L-ar deranja? Savary aproape se înecă de emoţie:

— Ce onoare, domnule…

— Bine. Atunci du-te, fă un duş, ia micul dejun. Ne vedem mai târziu.

— Şi dumneavoastră, domnule colonel?

— Eu, inspectoré? râse Hernu, uitându-se la ceas. E cinci şi un sfert. Sun informaţiile britanice, la Londra, voi trezi din somn pe un foarte vechi prieten de-al meu Dacă ne poate ajuta cineva cu omul nostru misterios, el e acela.

Direcţia Generală a Serviciului de Securitate Britanic ocupă o clădire mare, albă, cu cărămidă roşie, nu departe de hotelul „Hilton", pe Park Lane, deşi multe dintre departamentele sale se află în diverse locuri din Londra. Numărul special la care sunase Max Hernu era al unei secţii numite Grupul Patru, cu sediul la etajul doi al Ministerului Apărării. Fusese înfiinţată în 1972, pentru a rezolva probleme privitoare la terorism şi acţiuni subversive în Arhipelagul Britanic. Răspundea numai în faţa primului ministru. Încă de la înfiinţare, o condusese unul şi acelaşi om, generalul de Brigadă Charles Ferguson. Acesta dormea în apartamentul său din Cavendish Square, când îl trezi telefonul de lângă pat.

— Ferguson, se prezentă, imediat complet treaz, ştiind că nu putea fi decât ceva important.

— Parisul, domnule general de Brigadă, spuse un glas anonim. Prioritate unu. Colonelul Hernu.

— Fă-mi legătura şi codifică.

Ferguson se ridică în capul oaselor. Era un om masiv şi neîngrijit, de şaizeci şi cinci de ani, cu părcărunt, ciufulit, şi bărbie dublă.).

— Charles? întrebăhernu în engleză.

— Dragul meu Max. Ce te aduce pe fir la ora asta dezgustătoare? Ai noroc că mai sunt la telefon. Actuala putere încearcă să mă declare redundant, cu tot cu Grupul Patru.

— Ce prostie.

— Ştiu, dar în toţi anii ăştia directorul general n-a fost niciodată mulţumit cu statutul meu de corsar. Ce pot face pentru tine?

— Doamna Thatcher înnoptează la Choisy. Avem detalii despre un complot de a fi atacată în drum spre aerodromul de la Valentón, mâine.

— Doamne sfinte!

— Am luat toate măsurile. Doamna va merge acum pe o altă rută spre casă. Încă mai sperăm că respectivul va apărea, deşi mă îndoiesc. Îl vom aştepta, totuşi, azi după-amiază.

— Cine e? îl cunoaştem?

— Din ceea ce-au spus informatorii noştri, bănuim că e irlandez, deşi vorbeşte franceza îndeajuns de bine ca să treacă drept localnic. Problema e că oamenii implicaţi au consultat toate fotografiile I.R.A. Pe care le avem, fără niciun rezultat.

— Îi ai semnalmentele? Hernu i le spuse.

— Mă tem că nu e cine ştie ce.

— Voi cere o verificare pe computer şi te caut. Spune-mi toată povestea.

Ceea ce Hernu şi făcu. La sfârşit, Ferguson spuse:

— L-ai pierdut, bătrâne. Pariez pe o cină la „Savoy Grill", data viitoare când vii pe-aici.

— Am o presimţire, în cazul ăsta. Cred că e special.

— Şi; totuşi, nu figurează în registrele voastre, iar voi vi le ţineţi întotdeauna la zi.

— Ştiu, răspunse Hernu. Iar tu eşti expertul în I.R.A., aşa că spune ce să facem.

— Aici te înşeli. Cel mai mare expert în I.R.A. E chiar acum la Paris, Martin Brosnan, prietenul nostru irlandezo-american. În fond, a purtat armă pentru ei până în 1975. Am auzit că a ajuns profesor de filosofie politică la Sorbona.

— Ai dreptate. Uitasem de el.

— A ajuns foarte respectabil, în ultimul timp. Scrie cărţi şi trăieşte destul de bine din banii pe care i-a lăsat maică-sa când a murit,

acum cinci ani, la Boston. Dacă ai de-a face cu un mister, s-ar putea ca el să fie omul care ţi-l rezolvă.

— Îţi mulţumesc pentru sugestie. Dar mai întâi să vedem ce se întâmplă la Valenton. Ţinem legătura.

Ferguson închise telefonul, apasă un buton de pe perete şi se dădu jos din pat. Peste un moment, uşa se deschise şi intră valetul său, un fost gurkha, punându-şi un halat peste pijama.

— Urgenţă, Kim. Îi dau telefon căpitanului Tanner şi-i spun să vină aici, după care fac o baie. Micul dejun, când soseşte.

Valetul se retrase. Ferguson ridică receptorul şi formă un număr.

— Mary? Aici Ferguson. Avem un caz important… Să fii la Cavendish Square într-o oră. A, şi ia-ţi uniforma pe tine. La unsprezece avem întâlnirea aia de la Ministerul Apărării. Întotdeauna îi impresionezi când eşti vopsită în culorile războiului.

Închise şi trecu în baie, trezit complet şi foarte vesel.

La ora şase şi jumătate, taxiul o luă pe Mary Tanner de pe scara casei sale din Lowndes Square. Şoferul fu impresionat; Dar la fel se întâmplă cu majoritatea oamenilor. Mary purta o uniformă de căpitan în Corpul de Femei al, Armatei Regale, cu aripile de pilot al Corpului de Aviaţie în stânga pieptului. Mai jos avea panglica Medaliei George, o decoraţie de considerabilă distincţie, precum şi panglicile de campanie pentru Irlanda şi pentru serviciul în forţele O.N.U. De menţinere a păcii în Cipru.

Era o tânără în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, scundă, cu părul negru, tuns băieţeşte, şi multă experienţă la activ. Fiică de medic care îşi luase diploma în limba engleză la Universitatea din Londra, încercase pedagogia şi n-o putuse suferi. După aceea, urmaşe armata. În mare parte, îşi făcuse serviciul în Poliţia Militară. Un timp în Cipru, dar şi trei stagii în Utster. Afacerea din Derry îi adusese Medalia George, lăsând-o şi cu cicatricea de pe obrazul stâng, care îi atrăsese atenţia lui Ferguson. Era asistenta lui de doi ani.

Plăti taxiul, urcă grăbită treptele spre apartamentul de la parter şi intră cu cheia ei proprie. Ferguson stătea pe canapea, lângă şemineul din elegantul salon, cu un şervet sub bărbie, în timp ce Kim îi servea ochiurile fierte în apă.

— Tocmai la timp, spuse el. Ce iei?

— Ceai, vă rog. „Carl Grey”, Kim, şi pâine prăjită cu miere.

— Trebuie să ai grijă, la siluetă.

— Este cam devreme la ora asta pentru bancuri misogine, chiar şi din partea dumneavoastră, domnule general de Brigadă. Ei, despre ce e vorba?

Îi relată în timp ce mânca, iar Kim îi aducea pâinea prăjită şi ceaiul. Mary ascultă aşezată în faţa lui. Când termină, Mary Tanner spuse:

— N-am auzit niciodată de acest Brosnan.

— Nu l-ai apucat, iubito. Acum trebuie să aibă vreo patruzeci şi cinci de ani. Îi vei găsi dosarul în cabinetul meu. S-a născut la Boston, într-o familie din alea americane putred de bogate. Din foarte înalta societate. Mama lui era dublineză. A făcut tot ce dictează buna cuviinţă, a studiat la Princeton, şi-a luat licenţa, apoi s-a apucat să strice totul înrolându-se voluntar învietnam. Cred că era în 1966. Cavaleria Aeropurtată. A fost lăsat la vatră cu gradul de sergent şi o grămadă de decoraţii.

— Şi ce-l face să fie aşa de deosebit?

— Ar fi putut evita Vietnamul rămânând la universitate, dar n-a făcut-o. Şi s-a mai şi înrolat voluntar. Mare lucru, pentru un om la poziţia lui socială.

— Nu sunteţi decât un snob de modă veche. În continuare ce i s-a mai întâmplat?

— A plecat la Trinity College, Dublin, să-şi pregătească doctoratul. E protestant, à-propos, dar mama lui era catolică devotată. În august ’69, îşi vizita un unchi din partea mamei, un preot din Belfast. Mai ţii minte ce s-a întâmplat? Cum a început totul?

— Gloatele din Orange care le dădeau foc catolicilor?

— Iar poliţia nu prea făcea mare lucru. Mulţimea a incendiat biserica unchiului lui Brosnan şi a pornit pe Falls Road. O mână de vechi luptători I.R.A. Cu câteva puşti i-au ţinut pe loc, iar când unul din ei a fost împuşcat, Brosnan i-a luat arma. Instinctiv, cred. Vreau să spun, după Vietnam şi toate celelalte.

— Şi de-atunci încolo s-a angajat?

— Şi încă foarte mult. Trebuie să-ţi aminteşti că pe vremurile acelea, la începuturi, în mişcare existau mulţi oameni ca el. Credeau în libertatea Irlandei şi altele asemenea.

— Regret, domnule, am văzut prea mult sânge pe străzile din Derry ca s-o mai înghit

— Da, mă rog, nu încerc să-l disculp. A omorât ceva oameni la viaţa lui, dar întotdeauna din faţă, meritul ăsta trebuie să i-l recunoaştem. A devenit celebru. Exista o fotografă de război franţuzoaică, pe nume Anne-Marie Audin.

Îi salvase viaţa în Vietnam, după o prăbuşire de elicopter. Foarte romantică poveste. A apărut la Belfast, Brosnan a luat-o în lumea subterană pentru o săptămână. După asta, a publicat un serial în revista „Life", Vitejeasca luptă irlandeză. Ştii genul.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— În 1975, Brosnan s-a dus în Franţa să negocieze o tranzacţie de armament. După cum a reieşit, era o capcană şi îl aştepta poliţia. Din păcate, l-a împuşcat mortal pe unul. I-au dat închisoare pe viaţă. A evadat în 79, la instigarea mea, aş putea să adaug.

Dar de ce?

Din cauza altuia pe care nu l-ai apucat, un terorist numit Frank Barry. A început în Ulster cu un grup independent numit Fiii Erinului, apoi a intrat pe circuitul ternului european, un geniu al răului, dacă a existat odată unul. A încercat să-l lichideze pe Lordul Carlenston cu ocazia unei călătorii în Franţa, când era ministru de Externe. Francezii au muşamalizat totul, dar primul ministru s-a înfuriat. Mi-a dat ordine directe să-l găsesc pe Barry cu orice preţ.

— Aha, acum înţeleg. Pentru asta aţi avut nevoie de Brosnan?

— Pui un hoţ să prindă hoţul, vorba aia, iar el nu l-a prins.

— Şi mai departe?

— S-a întors în Irlanda şi şi-a luat doctoratul…

— Şi s-a însurat cu acea Anne-Marie Audin?

— Din câte ştiu eu, nu, dar ea i-a făcut un favor şi mai mare. Familia ei e una dintre cele mai vechi din Franţa, are o putere politică enormă, iar Brosnan primise Legiunea de Onoare pentru că îi salvase viaţa în Vietnam. Oricum, presiunile ei de culise au dat roade acum câţiva ani. Preşedintele Mitterand l-a graţiat. L-a lăsat cu trecutul curat.

— Motiv pentru care acum e la Sorbona? Probabil că este singurul profesor de-acolo care a omorât un poliţist.

— De fapt, vreo doi-trei de după război au făcut acelaşi lucru când luptau în Rezistenţă.

— Îşi schimbă lupul năravul? replică Mary.

— Vai ţie, necredincioaso. Cum spuneam, îi găseşti dosarul în

cabinet, dacă vrei să afli mai multe.

Îi dădu o hârtie.

— Iată descrierea omului misterios. Nu avem prea multe ca bază de pornire, dar ruleaz-o oricum prin computer.

Mary ieşi.

Intră Kim, cu un număr din „Times". Ferguson parcurse pe scurt titlurile, apoi deschise la pagina a doua, unde îi atrase imediat atenţia aceeaşi informaţie despre vizita doamnei Thatcher în Franţa care apăruse în „Paris Soir".

— Ei bine, Max, spuse el încet, îţi doresc succes. Şi-şi turnă încă o cafea.

Capitolul 3

În dimineaţa aceea, la Paris era mult mai cald, astfel că zăpada se topise aproape complet până la ora prânzului. Nici la ţară nu mai era, decât ici şi colo pe boscheţi, în timp ce Dillon mergea spre Valenton, urmând drumuri lăturalnice. Se deplasa cu motocicleta B.M.W. din garaj şi era deghizat în poliţist C.R.S.: cască, ochelari, un pistol-mitralieră MAT49 peste mantaua de ploaie a uniformei închise…

Era o nebunie că se ducea acolo, evident, dar nu putea rezista tentaţiei unui spectacol gratuit. Coti pe un drum de ţară îngust, pe lângă poarta unei ferme, după ce îşi consultă harta, urmă o cărare printr-o pădurice, pe jos, şi ajunse la un zid scund de piatră, pe o colină. Departe, jos, la-vreo două sute de metri, era trecerea de nivel, cu Renaultul negru încă parcat în locul unde îl lăsase. Nu se vedeanici ţipenie de om. Peste vreo cincisprezece minute, trecu un tren.

Dillon se uită la ceas. Două şi un sfert. Îşi focaliză din nou binoclul Zeiss spre scena de jos şi imediat apăru pe drum Renault-ulalb, cotind pe jumătate pentru a bloca intersecţia. Îl urma un Peugeot cu Pierre la volan, care băga deja în marşarier, întorcând maşina, în timp ce Gaston alerga spre el. Era un model vechi, vopsit în crem şi stacojiu.

— Ce drăguţ, spuse încet Dillon, în timp ce Peugeotul dispărea pe drum. Şi acum, cavaleria, adăugă, aprinzându-şi o ţigară.

Trecuseră cam zece minute, când pe drum apăru un camion masiv, care frână, neputând merge mai departe. Avea o copertină de prelată cu inscripţia „Steiner Electronics".

— Electronice, vezi să nu, murmură Dillon.

Din camion, o mitralieră de calibru greu deschise focul prin partea laterală a prelatei, ciuruind furgonul Renault. Când rafala încetă, Dillon luă din buzunar un detonator electronic de plastic negru, îl puse în funcţiune şi-i scoase antena.

O duzină de oameni cu salopete negre şi căşti de intervenţie săriră din camion, toţi înarmaţi cu carabine automate. Când se apropiară de Renault, Dillon apăsă pe butonul detonatorului. Încărcătura autodistructivă din cea de-a doua cutie neagră, despre care îi spusese lui Pierre că avea înăuntru muniţie de rezervă, explodă pe loc, dezintegrând autovehiculul, dincaroseria căruia îşi luară zborul, parcă au ralenti, bucăţi întregi. Câţiva oameni se prăbuşiră la pământ, iar ceilalţi fugiră să se adăpostească.

— Poftiţi, domnilor, rumegaţi-o pe-asta, spuse Dillon. Porni înapoi prin pădure, trase cricul motocicletei

B.M.W., o încalecă şi demară.

Deschise uşa magaziei din Rue de Helier, reveni pe motocicletă, o conduse înăuntru şi o parcă. În timp ce se întorcea să închidă uşa, Makeev strigă de sus:

— A ieşit prost, cred. Îşi scoase casca.

— Mă tem că da. Fraţii Jobert m-au denunţat, în timp ce urca scara, Makeev comentă:

— Îmi place travestiul ăsta. Pentru oameni, un poliţist nu e altceva decât un poliţist. Niciun semn distinctiv.

— Exact. Am lucrat un timp, acum câţiva ani, pentru un mare irlandez, numit Frank Barry. Ai auzit vreodată de el?

— Firește. Un veritabil Carlos.

— A fost şi mai bun decât Carlos. L-au lichidat în 79. Nu ştiu cine. Folosea mult travestiul poliţistului C.R.S. Pe motocicletă. Şi factorii poştali sunt buni. Nimeni nu bagă în seamă un poştaş. Îl îl urmă pe rus în salon.

— Povesteşte-mi! îi ceru Makeev… Dillon îl puse la curent.

Am mers la risc folosindu-i pe ăştia doi şi-a ieşit pe dos, asta-i tot.

— Şi acum?

— Aşa cum am spus aseară, vă voi oferi o ţintă alternativă. Vreau să spun, atâţia bani frumoşi. Trebuie să am în vedere şi bătrâneţile.

— Aiurea, Sean, pe tine te doare-n cot de bătrâneţe. Jocul e cel care te excită.

— S-ar putea să ai dreptate, îşi aprinse Dillon o ţigară. Eu una ştiu. Nu-mi place „să fiu înfrânt. Mă voi gândi la ceva pentru voi şi-am să-mi plătesc datoriile.

— Fraţii Jobert? Merită osteneala?

— A da, îl asigură Dillon. Este vorba de onoare, Josef.

Makeev oftă.

— Mă duc la Aroun, să-i dau vestea cea proastă. Mai vorbim.

— Aici, sau pe barjă, zâmbi Dillon. Nu-ţi face griji, Josef. Niciodată n-am dat greş, când mi-am pus ceva în minte.

Makeev coborî scara. Paşii săi răsunară prin magazie, apoi uşa se trânti în urma lui. Dillon se întoarse şi intră în camera cea lungă, fluierând încet…

— Dar nu înţeleg, spuse Aroun. Nu s-a spus o vorbă la televizor.

— Şi nici n-o să apară nimic, se întoarse Makeev dinspre glasvandul cu vedere peste Avenue Victor Hugo. Treaba nici nu s-a întâmplat, aşa procedează francezii. Ideea că doamna Thatcher ar fi putut trece prin orice fel de pericol, pe pământul Franţei, ar fi considerată un afront naţional.

Aroun era palid de furie.

— N-a reuşit omul ăsta al tău. O grămadă de vorbe, Makeev, dar la sfârşit, nimic. Bine că nu i-am transferat milionul în contul bancar din Zürich, azi-dimineaţă.

— Dar ai fost de acord, observă Makeev. În orice caz, poate telefona oricând să verifice dacă au fost transferaţi banii.

— Dragul meu Makeev, am un depozit de cinci sute de milioane de dolari la banca aceea. Confruntat cu posibilitatea ca eu să îmi transfer afacerile, directorul administrativ a fost mai mult decât dispus să accepte o mică inducere în eroare, azi-dimineaţă, când a vorbit Rashid cu el. Dacă Dillon telefonează să se intereseze, depunerea va fi confirmată.

— Ai de-a face cu un om foarte periculos, îi atrase atenţia Makeev. Dacă află…

— Cine-o să-i spună? Cu siguranţă, nu tu, şi va fi plătit în cele din urmă, dar numai dacă ajunge la un rezultat.

Rashid îi turnă cafea în ceaşcă, spunându-i lui Makeev:

— A promis o ţintă alternativă, l-a menţionat pe primul ministru

al Marii Britanii. Ce are de gând?

— Când se hotărăşte, o să ne caute, răspunse Makeev.

— Vorbe, se duse Aroun la fereastră, sorbind din cafea. Numai vorbe.

— Ba nu, Michael, îi spuse Josef Makeev. Nici nu te-ai putea înşela mai amarnic.

Apartamentul lui Martin Brosnan se afla lângă râu, pe Quai de Montebello, în faţa lui de Ile de la Cât, având una dintre cele mai frumoase vederi spre Notre Dame de Paris. Era la câţiva paşi de Sorbona, ceea ce lui Brosnan îi convenea de minune.

La ora patru şi câteva minute, mergea spre casă, înalt, cu umeri laţi, într-un impermeabil de modă veche, cu părul negru încă fără niciun fir alb, în pofida celor patruzeci şi cinci de ani ai săi, făcându-l să arate ca un ucigaş plătit din secolul al şaisprezecelea. Martin Aodh Brosnan. Aodh era corespondentul numelui Hugh, iar originea irlandeză i se vedea în pomeţii înalţi ai obrajilor şi ochii cenuşii.

Se lăsa din nou frigul, iar Brosnan se înfiora când dădu colţul pe Quai de Montebello, grăbindu-se spre blocul său. Era proprietarul întregii clădiri, ceea ce-i atribuia apartamentul de la parter, pe colţ, poziţia cea mai avantajoasă. La colţul blocului se înălţau schele până la etaju patru, unde se făcea o lucrare de zidărie.

În timp ce se pregătea să urce scara spre intrarea cu ornamentaţii, un glas îl strigă:

— Martin?

Ridicând privirea, o văzu pe Anne-Marie Audin aplecată peste balustrada terasei.

— Tu de unde naiba ai mai apărut? întrebă el, uimit.

— Din Cuba. Tocmai m-am întors.

Brosnan urcă treptele câte două, iar când ajunse la uşă, Anne-Marie i-o deschise. O ridică în braţe, îmbrăţişând-o cu putere, şi o duse în hol.

— Cât mă bucur că te văd. Ce-ai căutat în Cuba?

Anne-Marie îl sărută, ajutându-l să-şi scoată trenciul.

— A, am avut o însărcinare destul de savuroasă din partea revistei „Time”. Hai în bucătărie. Să-ţi fac ceaiul.

Ceaiul era o glumă a lor, de ani de zile. Lucru surprinzător pentru un american, Brosnan nu putea suferi cafeaua. Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză la masă, privind-o cum se mişca prin bucătărie, cu

părul ei scurt la fel de negru ca al lui, acea femeie extrem de elegantă, de aceeaşi vârstă cu el, dar arătând cu doisprezece ani mai tânără.

— Arăţi minunat, îi spuse, când Anne-Marie aduse ceaiul; îl gustă, dând din cap mulţumit. Excelent. Exact cum ai învăţat să-l faci în South Armagh, în 1971, când Liam Devlin şi cu mine ţi-am arătat pe viu cum lucrează I.R.A.

— Ce mai face bătrânul lup?

— Locuieşte tot în Kilrea, lângă Dublin. Mai ţine câte o prelegere la Trinity College. Îşi dă şaptezeci de ani, dar e o minciună sfruntată.

— Ăsta nu va îmbătrâni nicicând.

— Da, arăţi într-adevăr minunat, repetă Broslan. De ce nu ne-om fi căsătorit?

Era o întrebare rituală, pe care o pusese ani de zile, devenită deja glumă. Într-o vreme, fuseseră amanţi, dar de câţiva ani nu mai erau decât prieteni. Deşi nu aveau în niciun caz o relaţie oarecare. Şi-ar fi dat viaţa pentru ea, iar în mlaştina din Vietnam aproape o făcuse, prima oară când se întâlniseră.

— Şi-acum, că am lămurit-o şi pe asta, vorbeşte-mi despre noua ta carte, îi ceru Anne-Marie.

— O filosofie a terorismului, răspunse el. Foarte plictisitoare. N-au s-o cumpere prea mulţi.

— Mare păcat, când îi aparţine unui asemenea expert în domeniu.

— Nici nu prea contează, replică Brosnan. Faptul de a cunoaşte motivele nu-i va face pe oameni să se comporte altfel.

— Cinicule. Hai să bem ceva adevărat, deschise ea frigiderul, de unde scoase o sticlă de „Krug".

— N-o fi de soi ales?

— Evident că nu.

Intrară în salonul prelung şi elegant. Deasupra şemineului de marmură era o oglindă decorativă, pretutindeni plante, un pian mare, canapele comode şi dezordonate şi un mare număr de cărţi. Anne-Marie lăsase întredeschis glasvandul balconului, Brosnan se duse să-l închidă, în timp ce ea destupa şampania, pe gheridon, şi lua două pahare. În acelaşi moment, se auzi soneria.

Când deschise uşa, Brosnan îi văzu în prag pe Max Hernu şi pe Jules Savary, cu fraţii Jobert în spatele lor.

— Domnul profesor Brosnan? întrebă Hernu. Sunt colonelul

Max Hernu.

— Ştiu foarte bine cine sunteţi, răspunse Brosnan. Serviciul de Acţiune, aşa e? Despre ce e vorba? Mă ajunge din urmă trecutul meu tulbure?

— Nu tocmai, dar avem nevoie de asistenţa dumneavoastră. Dumnealui e inspectorul Savary, iar aceştia doi, Gaston şi Pierre Jobert.

— Atunci, poftiţi, îi invită Brosnan, cu interesul stârnit împotriva propriei voinţe.

Fraţii Jobert rămaseră în vestibul, la ordinul lui Hernu, care împreună cu Savary îl urmă pe Brosnan în salon. Anne-Marie se întoarse, uşor încruntată, iar Brosnan făcu prezentările.

— Îmi face mare plăcere, îi sărută Hernu mâna. Vă admir de mult.

— Martin? se arătă ea îngrijorată. Sper că nu" te-ai încurcat în nimic?

— Fireşte că nu, o asigură Brosnan. Deci, ce pot face pentru dumneavoastră, domnule colonel?

— E o chestiune de securitate naţională, domnule profesor. Ezit să menţionez acest fapt, dar mademoiselle Audin e o fotoreporteră de mare prestigiu.

Anne-Marie surâse:

— Discreţie totală, aveţi cuvântul meu, domnule colonel.

— Ne aflăm aici la sugestia generalului de Brigadă Charles Ferguson de la Londra.

— Dracul ăla bătrân? Şi de ce v-a sugerat el să mă căutaţi pe mine?

— Fiindcă sunteţi expert în problemele legate de I. RA, domnule profesor. Daţi-mi voie să vă explic.

Şi începu, descriind întreaga situaţie cât putu de repede.

— Înţelegeţi, domnule profesor, încheie Hernu, fraţii Jobert ne-au parcurs toate registrele cu fotografii din I. RA fără să-l găsească, iar Ferguson n-a avut nici el succes cu descrierea sumară pe „care i-am putut-o face.

— Aveţi o reală problemă.

— Prietene, omul acesta nu e un oarecare. Trebuie să fie special, pentru a încerca una ca asta, dar nu ştim nimic mai mult decât că îl presupunem irlandez şi că vorbeşte fluent franceza.

— Şi eu ce vreţi să fac?

— Discutaţi cu fraţii Jobert. Brosnan o privi pe Anne-Marie, apoi ridică din umeri.

— În regulă, băgaţi-i încoace. Se aşeză pe marginea mesei, bând şampanie, în timp ce Gaston şi Pierre stăteau în faţa lui, stânjeniţi de situaţie.

— Ce vârstă are?

— E dificil, monsieur, răspunse Pierre. Se schimbă de la o clipă la alta. Parcă ar fi mai multe persoane într-una singură. Aş zice că spre patruzeci de ani.

— Semnalmente?

— Scund şi blond.

— Nu arată cine ştie cum, interveni şi Gaston. Am crezut că era un nimeni, iar într-o noapte a fost cât pe ce să omoare un ditamai maimuţoiul în cafeneaua noastră.

— În regulă. E scund, blond, spre patruzeci de ani şi se descurcă. Ce vă face să credeţi că ar fi irlandez?

— Când monta Kalaşnikov-ul, a făcut un banc despre cum a văzut el unul ca ăla ciuruind un Land-Rover plin de soldaţi aeropurtaţi englezi.

— Atâta tot?

Pierre se încruntă. Brosnan luă sticla de „Krug" din frapieră, iar Gaston Spuse:

— Nu, mai e ceva. Mereu fluieră un cântecel ciudat. Cam sinistru; Am reuşit să-l prind la acordeon. Zicea că e irlandez.

Chipul lui Brosnan rămase absolut nemişcat. Stătea cu sticla într-o mână şi paharul în cealaltă.

— Şi-i place băutura asta, monsieur, continuă Pierre.

— Şampanie? întrebă Brosnan.

— Păi, da, orice şampanie e mai bună ca apa, dar „Krug" e marca lui favorită.

— La fel ca asta, nu de soi ales?

— Da, monsieur. Ne-a spus că preferă amestecul de struguri, explică Pierre.

— Aşa a fost întotdeauna, ticălosul. Anne-Marie îi puse o mână pe braţ.

— Îl cunoşti?

— Aproape sigur. Mi-ai putea reproduce melodia aia la pian? îl întrebă el pe Gaston.

— Voi încerca, monsieur.

Gaston deschise capacul, încercă uşor clapele, apoi cântă cu un deget începutul cântecului.

— Ajunge, se întoarse Brosnan spre Hernu şi Savary. Un vechi cântec popular irlandez, „Ciocârlia pe cerul senin", şi aveţi probleme, domnilor, fiindcă omul pe care-l căutaţi este Sean Dillon.

— Dillon? repetă Hernu. Sigur că da. „Omul cu o mie de feţe", cum l-a numit odată cineva.

— O mică exagerare, replică Brosnan, dar i se potriveşte.

Îi trimiseră pe fraţii Jobert acasă, iar Brosnan şi Anne-Marie se aşezară pe o canapea, în faţa lui Hernu şi Savary. Inspectorul făcea însemnări, în timp ce americanul vorbea.

— Mama lui a murit la naştere. Cred că s-a întâmplat în 1952. Tatăl era electrician. A plecat să lucreze la Londra, aşa că Dillon a făcut şcoala acolo. Avea un talent incredibil la actorie, un adevărat geniu. Se poate schimba sub ochii dumneavoastră, îşi cocoşează umerii, îmbătrâneşte cu cincisprezece ani. E uluitor.

— Deci, îl cunoaşteţi bine? întrebă Hernu.

— De la Belfast, în vremurile rele, dar înainte de asta a primit o bursă la Academia Regală de Artă Dramatică. N-a studiat decât un an. Nu-l puteau învăţa nimic. A jucat un rol, două, la Teatrul Naţional. Nu mare lucru. Era foarte tânăr, reţineţi. Apoi, în 1971, tatăl lui, care se întorsese acasă la Belfast, a fost omorât de o patrulă a armatei britanice. Într-un schimb de focuri. A fost un accident.

— Iar Dillon a suferit?

— S-ar putea spune că da. Şi-a oferit serviciile celor din I.R.A. Provizoriu. Le-a plăcut. Avea minte, talent la limbi. L-au trimis două luni în Libia, într-o tabără din alea de instrucţie pentru terorişti. Un curs intensiv de armament. Atâta i-a trebuit. O dată nu s-a uitat în urmă. Numai Dumnezeu ştie câţi a omorât.

— Deci, încă mai lucrează pentru I.R.A?

Brosnan clătină din cap:

— Nu, de ani de zile. A, încă se mai consideră soldat, dar e de părere că la comandă e o adunătură de babe, şi nu pot să se descurce cu el. L-ar fi omorât şi pe Papă, dacă găsea necesar. Nu mai putea de fericire să facă acţiuni contraproductive. Se vorbeşte că a fost implicat în afacerea Mountbatten.

— Şi de-atunci încoace? se interesă Hernu.

— Beirut, Palestina. A făcut multe pentru O.E.P. Majoritatea organizaţiilor teroriste i-au folosit serviciile, clătină din cap Brosnan. O să aveţi necazuri.

— De ce, exact?

— Faptul că a folosit doi pungaşi ca fraţii Jobert. Mereu face asta. De acord, acum n-a reuşit, dar cunoaşte punctele slabe ale tuturor mişcărilor revoluţionare. Că sunt pline fie de capete înfierbântate, fie de informatori. Îl numiţi „omul fără faţă" şi aşa este, fiindcă mă îndoiesc că-i veţi găsi fotografia în vreun dosar şi, sincer vă spun, nici n-ar conta.

— De ce o face? întrebă Anne-Marie. Nu în scopuri politice?

— Din plăcere, pentru că s-a prins. Să nu uităm că e actor. Acum joacă într-o piesă reală şi are talent.

— Am impresia că nu ţineţi foarte mult la el, comentă Hernu. În termeni personali, vreau să spun.

— Mă rog, a încercat să mă omoare, pe mine şi pe un bun prieten de-al meu, cu ani în urmă, îl informă Brosnan. Cu asta, v-am răspuns la întrebare?

— Desigur, e un motiv destul de întemeiat. Hernu se ridică în picioare, urmat de Savary.

— Trebuie să mergem. Vreau să-i transmit toate astea generalului de Brigadă Ferguson, cât mai rapid posibil.

— Perfect, răspunse Brosnan.

— Putem conta pe ajutorul dumneavoastră în problema asta, sper, domnule profesor?

Brosnan privi spre Anne-Marie, a cărei faţă era hotărâtă.

— Ascultaţi, spuse el, nu mă deranjează să mai stăm de vorbă dacă vă pot ajuta, dar nu vreau să mă implic personal. Ştiţi ce am fost, domnule colonel. Orice s-ar întâmpla, la aşa ceva nu mă mai întorc. I-am făcut cuiva o promisiune; demult.

— Vă înţeleg perfect, domnule profesor. Hernu se întoarse spre Anne-Marie:

— Mademoiselle, mi-a făcut o plăcere deosebită.

— Vă conduc, spuse ea, pornind spre uşă.

Când reveni, Brosnan deschisese glasvandul şi privea râul, fumând o ţigară. O cuprinse cu un braţ.

— E în regulă?

— A, da, răspunse ea. E perfect… Şi-şi rezemă capul de pieptul

lui.

Exact în acel moment, Ferguson stătea lângă foc, în apartamentul din Cavendish Square, când sună telefonul. Mary Tanner răspunse la aparatul din cabinet. După câteva momente, ieşi:

— V-au sunat din Downing Street. Primul ministru vrea să vă vorbească.

— Când?

— Acum, domnule.

Ferguson se ridică, scoţându-şi ochelarii de citit.

— Cheamă maşina. Vii cu mine şi aştepţi. Mary ridică receptorul, spuse câteva cuvinte şi închise.

— Despre ce credeţi că e vorba, domnule general de Brigadă?

— Nu sunt sigur. Despre iminenta mea ieşire la pensie sau despre întoarcerea ta la îndatoriri mai banale. Ori despre afacerea din Franţa. Deja, trebuie să le fi spus totul. Oricum, hai să vedem. Şi o conduse afară.

Fură primiţi prin poarta păzită din capătul lui Downing Street. Mary Tanner rămase în maşină, când Ferguson fu primit pe cea mai celebră uşă din lume. Domnea o atmosferă destul de calmă, în comparaţie cu ultima ocazie când fusese acolo, la o petrecere de Crăciun organizată de doamna Thatcher pentru personalul intern, în Sala cu Coloane. Oameni de serviciu, dactilografe, funcţionari. Era o faptă tipică pentru ea. Cealaltă faţă a Doamnei de Fier. Îi regreta plecarea, neîndoielnic, şi oftă în timp ce urma un aghiotant tânăr pe scara principală, mărginită cu copii după portretele tuturor acelor mari oameni ai istoriei. Peel, Wellington, Disraeli şi mulţi alţii. Ajunseră pe coridor. Tânărul bătu la o uşă şi o deschise.

— Domnule prim-ministru, domnul general de Brigadă Ferguson.

Ultima oară când intrase Ferguson înăuntru, cabinetul fusese camera unei femei, cu accente feminine inconfundabile, dar era perfect conştient că acum lucrurile stăteau altfel, puţin mai auster, într-un mod subtil. Afară se întuneca rapid, iar John Major revedea un raport, cu stiloul mişcându-i-se considerabil de repede.

— Scuzele mele. Mai durează doar un moment, zise el.

Ferguson fu uimit de politeţea primului ministru, buna creştere de bază pe care n-o întâlneşti prea des la şefii de stat. Major semnă raportul, îl puse deoparte şi se rezemă în fotoliu, agreabil şi cărunt, cu

ochelari cu rame de baga, cel mai tânăr prim-ministru din secolul douăzeci. Aproape necunoscut marelui public când îi succedase lui Margaret Thatcher, totuşi modul cum trata criza din Golf îl consacrase deja ca pe un lider de prestigiu autentic.

— Vă rog să luaţi loc, domnule general de Brigadă, am un program foarte încărcat, aşa că voi trece direct la subiect. Afacerea în legătură cu doamna Thatcher, în Franţa. Evident, e foarte tulburătoare.

— Într-adevăr, domnule prim-ministru. Slavă Domnului că s-a rezolvat cu bine.

— Da, dar se pare că a fost mai mult vorba de noroc, decât de altceva. Am vorbit cu preşedintele Mitterand şi a fost de acord că e în interesul nostru, al tuturor, mai ales ţinând seama de actuala situaţie din Golf, să menţinem o discreţie totală.

— Dar presa, domnule prim-ministru?

— Presa nu va afla nimic, domnule general de Brigadă, răspunse John Major. Înţeleg că francezii n-au reuşit să-l captureze pe individul respectiv.

— Mă tem că aşa e, conform ultimelor informaţii, dar colonelul Hernu de la Serviciul de Acţiune ţine permanent legătura cu mine.

— Am vorbit cu doamna Thatcher şi dumneaei este cea care m-a informat despre prezenţa dumneavoastră, domnule general de Brigadă. Din câte înţeleg, secţia de informaţii cunoscută ca Grupul Patru a fost înfiinţată în 1972, răspunde numai în faţa primului ministru şi are scopul de a rezolva cazuri concrete de terorism şi subversiune?

— Aşa este.

— Ceea ce înseamnă că ai servit cinci prim miniştri, dacă e să mă includ şi eu însumi.

— De fapt, domnule prim-ministru, nu e tocmai exact, replică Ferguson. În momentul de faţă, avem o problemă.

— A, ştiu toată povestea. Cei de la securitatea obişnuită n-au fost niciodată mulţumiţi de existenţa dumneavoastră, domnule general de Brigadă, semănaţi prea mult cu o armată privată a primului ministru. Din acest motiv, s-au gândit că o schimbare la Numărul Zece ar fi momentul oportun ca să se debaraseze.

— Mă tem că da, domnule prim-ministru.

— Ei bine, n-ar fi fost şi nici n-a fost. Am vorbit cu directorul general al Serviciilor de Securitate. S-a rezolvat.

— Nici nu vă pot spune cât mă bucur.

— Perfect. Evident, prima dumneavoastră sarcină este să-l găsiţi pe cel ce se ascunde în spatele afacerii din Franţa. Dacă e din I. RA, atunci ne priveşte pe noi, nu sunteţi de acord?

— Categoric.

— Bine. Atunci, vă las să plecaţi şi vedeţi-vă de treabă. Ţineţi-mă informat despre toate evoluţiile semnificative, cu titlu strict confidenţial.

— Desigur, domnule prim-ministru.

Uşa din spatele lui Ferguson se deschise ca prin farmec, iar aghiotantul apăru pentru a-l conduce pe general afară. Când uşa se închise, primul ministru începuse deja să lucreze la un alt teanc de hârtii, iar Ferguson fu însoţit până jos.

În timp ce limuzina pornea, Mary Tanner întinse mâna să închidă geamul despărţitor.

— Ce s-a întâmplat? Despre ce era Vorba?

— A, povestea din Franţa.: Ferguson părea ciudat de retras.

— Ştii, ăsta are într-adevăr ceva aparte.

— Ei, haideţi, domnule, spuse Mary. Adică nu credeţi, sincer, că ne-ar putea prinde bine o schimbare, după atâţia ani de guvernare Tory?

— Ai fi o excelentă purtătoare de cuvânt a muncitorilor. Dragul de tată-tău, Dumnezeu să-l odihnească, a fost profesor de medicină la Oxford, iar, mama ta este proprietara a jumătate din Hereforctehire: Apartamentul acela al tău din Lowndes Square, cât zici că face, un milion? Oare de ce copiii celor bogaţi sunt întotdeauna atât de deprimant de stângişti, în timp ce insistă în continuare să cineze la „Savoy”?

— E o exagerare flagrantă.

— Serios, draga mea, Am lucrat pentru prim miniştri atât laburişti, cât şi conservatori. Coloratura politică nu contează. Marchizul de Salisbury, când a fost prim-ministru, Gladstone, Disraeli au avut probleme foarte asemănătoare cu ale noastre. Fenieni, anarhişti, bombe în Londra, atâta doar că erau cu dinamită în loc de Semtex, şi câte atentate la viaţa reginei Victoria au avut loc? Privi afară, la traficul de pe Whitehall, în timp ce mergeau spre Ministerul Apărării.

— Nimic nu se schimbă.

— În regulă, prelegerea s-a terminat, dar ce-a fost cu primul ministru? vru să ştie Mary.

— A, lucrăm mai departe, asta s-a întâmplat. Mă tem că va trebui să-ţi contramandăm transferul înapoi în Poliţia Militară.

— Fir-aţi al dracului să fiţi! exclamă Mary, aruncându-şi braţele pe după gâtul lui.

Cabinetul lui Ferguson, aflat la etajul doi al Ministerului Apărării, se găsea într-un colţ din spate, cu vedere spre Horse Guards Avenue, Cheiul Victoria şi, în fund, Tamisa. Nici nu se aşezase bine la birou, când Mary intră în grabă.

— Un fax codificat de la Hernu. L-am trecut prin decodificator. N-o să vă placă deloc.

Conţinea concluziile întâlnirii lui Hernu cu Martin Brosnan, datele despre Sean Dillon – totul.

— Dumnezeule mare, murmură Ferguson. Mai rău nici că se putea. E ca un duh –, Dillon ăsta. Există sau nu există? La fel de rău ca şi Carlos, în materie de terorism internaţional, dar complet necunoscut presei şi publicului şi fără nicio informaţie de pornire.

— Dar avem totuşi un lucru, domnule.

— Ce anume?

— Pe Brosnan.

— Într-adevăr, însă ne va ajuta? se ridică Ferguson, mergând la fereastră. Am încercat să-l conving pe Martin să facă neapărat ceva pentru mine, anul trecut. Nici cu prăjina n-a vrut să se atingă.

Se întoarse, zâmbind.

— Din cauza prietenei lui, înţelegi, Anne-Marie Audin. Are oroare la gândul că ar redeveni ceea ce-a fost odată.

— Da, o pot înţelege.

— Dar să lăsăm asta. Mai bine să-i trimitem primului ministru un raport despre ultimele descoperiri. Cât mai pe scurt.

Mary scoase unstilou şi începu să noteze după dictare.

— Altceva, domnule? întrebă ea, la sfârşit.

— N-aş crede. Dă-l la maşină. Un exemplar pentru dosar, celălalt pentru primul ministru. Trimite-l direct la Numărul Zece, prin curier. Strict confidenţial.

Mary bătu la maşină o ciornă a raportului, apoi o duse pe coridor, spre biroul de dactilografiere şi copiere. La fiecare etaj exista câte unul şi toţi funcţionarii aveau acreditări de securitate complete.

Când intră, copiatorul ţăcănea. Omul din faţa lui avea vreo cincizeci şi cinci de ani, păr alb, ochelari militari cu rame metalice şi cămaşă cu mânecile suflecate.

Bună, Gordon, îl salută ea. Am o prioritate unu. Să fie scrisă ireproşabil. O copie pentru dosarul personal.

— Mi-o faci pe loc?

— Sigur că da, domnişoară căpitan Tanner, privi el scurt foaia. În cincisprezece minute. O aduc eu.

Mary ieşi, iar Gordon se aşeză la maşina de scris, trăgând aer în piept să se calmeze când citi menţiunea „Numai pentru ochii primului ministru". Gordon Brown lucra în Corpul Informativ de douăzeci şi cinci de ani, ajungând la gradul de maistru militar. O carieră demnă, deşi nespectaculoasă, culminând cu decernarea unui M.B.E. Şi oferta de angajare la Ministerul Apărării în momentul pensionării din armată. Şi totul mersese de minune, până anul trecut, când soţia lui murise de cancer. Nu aveau copii, ceea ce-l lăsa singur într-o lume rece, la cincizeci şi cinci de ani, după care se întâmplase un lucru miraculos.

Prin minister circulau tot timpul invitaţii la recepţii ale diverselor ambasade din Londra. Reţinea şi el adeseori câte una. Îi dădeau o ocupaţie şi la o expoziţie de artă plastică de la ambasada germană, o cunoscuse pe Tania Novikova, secretară şi dactilografă la» ambasada sovietică.

Se înţeleseseră atât de bine împreună. Tania avea treizeci de ani şi nu era deosebit de frumoasă, dar, când se culcase cu el, la a doua întâlnire, în apartamentul lui din Camden, fusese o adevărată revelaţie. Brown nu mai cunoscuse niciodată un asemenea stil sexual şi se lipise imediat de ea. După care, începuse, întrebări despre munca lui, despre tot ce se întâmpla în Ministerul Apărării. Şi apoi, răcirea. N-o mai vedea şi era distrus, aproape înnebunit. Îi dăduse telefon acasă. La început, Tania fusese rece, distantă, apoi îl întrebase dacă făcuse ceva interesant în ultima vreme.

Brown ştia ce se întâmpla, dar nu-i păsa. Prin mâinile lui treceau numeroase rapoarte despre schimbările din armata britanică, având în vedere evenimentele politice din Rusia. Îi era uşor să scoată câte o copie în plus. Când i le ducea la domiciliu, totul se întâmpla la fel ca înainte, iar Tania îl purta pe culmi ale plăcerii cum niciodată nu mai trăise. De-atunci începând, făcea orice, procurându-i copii despre tot ce-ar fi putut-o interesa. „Numai pentru ochii primului ministru". Cât

de recunoscătoare avea să-i fie pentru asta? Termină de scris şi făcu două copii în plus, una pentru el însuşi. Adunase un dosar întreg, într-un sertar din dormitor. Cealaltă era pentru Tania Novikova care, desigur, nu era secretară-dactilografă la ambasada sovietică, aşa cum îl informase ea pe Brown, ci căpitan K.G.B.

Gaston deschise uşa garajului din faţa lui „Le Chat Noir", iar Pierre se aşeză la volanul vechiului Peugeot roşu cu crem. Fratele său se instala pe bancheta din spate şi plecară.

— Mă gândeam; începu Gaston. Vreau să zic, dacă nu-l prind? Ar putea-veni să se răzbune, Pierre.

— Aiurea. A plecat demult, Gaston. Cine-i tâmpitul care ar mai sta pe-aici, după tot ce s-a întâmplat? Nu, aprinde-mi o ţigară şi ţine-ţi gura. Luăm o cină bună şi după aia mergem la Zanzíbar. Încă le mai au pe surorile alea suedeze care fac striptease.

Era ora opt fără câteva minute, cu străzile tăcute şi pustii, oamenii adăpostindu-se în casă de gerul amarnic. Ajunseră într-un mic scuar şi, când începură să-l traverseze, în spatele lor apăru un agent C.R.S. Pe motocicletă, semnalizând cu farul.

— Avem un sticlete pe coadă, observă Gaston.

Poliţistul intră în depăşire, anonim sub cască şi ochelari, şi le făcu semn să oprească.

— Un mesaj de la Savary, cred, presupuse Pierre, trăgând pe dreapta.

— L-or fi prins, spuse surescitat Gaston.

Agentul C.R.S. Opri în spatele lor, îşi propti motocicleta pe cric şi se apropie. Gaston deschise portiera din spate şi se aplecă în afară:

— L-au prins pe ticălos?

Scoţând un Walther cu amortizor Carswell de sub pulpana mantalei, Dillon îi trase două gloanţe în inimă, îşi ridică ochelarii şi se întoarse. Pierre îşi făcu cruce.

— Tu erai…

— Da, Pierre. O chestiune de onoare.

Waltherul mai tuşi de două ori, apoi Dillon îl băgă la loc sub manta, încalecă pe B.M.W. şi plecă. Începuse să fulguiască, iar scuarul era foarte liniştit. Peste vreo jumătate de oră, un poliţist care patrula pe jos, înfofolit împotriva frigului, îi găsi.

Apartamentul Taniei Novikova se afla lângă Bayswater Road, nu departe de ambasada sovietică. Avusese o zi grea şi se pregătea să se

culce devreme. Înainte de ora zece şi jumătate, auzi soneria de la uşă. Tocmai se ştergea după o baie plăcută şi relaxantă. Luă pe ea un halat şi coborî.

Gordon Brown ieşise din schimb la zece. Abia aştepta să ajungă la ea şi avusese obişnuitele dificultăţi de parcare cu Ford-ul său Elcort. Stătea la uşă, sunând nerăbdător şi enorm de surescitat. Când îi deschise şi văzu cine era, Tania se înfurie imediat şi îl trase înăuntru.

— Ţi-am spus să nu vii niciodată aici, Gordon, orice s-ar întâmpla.

— Dar este ceva deosebit, se rugă el. Uite ce ţi-am adus.

În living room, Tania luă din mâna lui plicul-mare, îl deschise şi scoase raportul. „Numai pentru ochii primului ministru". Îl citi cu o emoţie intensă. Incredibil că prostul ăla îi putuse livra o asemenea bombă. O ţinea cu braţele pe după mijloc, urcând spre sâni, iar Tania îi simţea excitaţia.

— E un material bun, nu-i aşa? întrebă el.

— Excelent, Gordon. Ai fost într-adevăr băiat silitor.

— Serios? o strânse Gordon şi mai tare. Atunci; pot să rămân?

Vai, Gordon, ce rău îmi pare. Sunt în schimbul de noapte.

— Te rog, iubito, insistă el, tremurând ca o frunză. Doar câteva minute, măcar.

Trebuia să-l satisfacă, o ştia, aşa că puse raportul pe masă şi îl luă de mână.

— Un sfert de oră, Gordon, nu mai mult, iar pe urmă va trebui să pleci.

Şi îl conduse în dormitor.

După ce scăpă de el, se îmbrăcă în grabă, întrebându-se ce să facă. Era o comunistă convinsă, înveterată. Aşa fusese crescută şi aşa avea să moară. Mai mult, servise K.G.B.-ul cu deplină loialitate. Acesta o cultivase, o educase, îi oferise statutul pe care îl avea în lumea" lor. Pentru o femeie tânără, era surprinzător de demodată. Nu avea timp de Gorbaciov sau de nesocotiţii din Glasnost care-l înconjurau: Din păcate, mulţi ofiţeri K.G.B. Îl susţineau, iar unul dintre aceştia era şeful ei din ambasadă din Londra, Iuri Gatov.

Ce atitudine ar fi avut faţă de un asemenea raport? se întrebă Tania, în timp ce ieşea, pornind pe stradă. Care avea să fie atitudinea lui Gorbaciov faţă de tentativa nereuşită de atentat la viaţa doamnei Thatcher? Probabil aceeaşi indignare pe care desigur o simţea primul

ministru al Marii Britanii, iar dacă Gorbaciov reacţiona astfel, atunci era valabil şi pentru" Gatov. Deci, încă o dată, ce să facă?

Îi trecu prin minte, în timp ce străbătea trotuarul îngheţat de pe Bayswater Road, că exista cineva care ar fi putut să fie foarte interesat, şi nu numai fiindcă gândea la fel ca ea, ci şi pentru că el însuşi se afla exact în centrul acţiuni – la Paris. Fostul ei şef, colonelul Josef Makeev. Asta era. Makeev ştia cel mai bine, cum să folosească o asemenea informaţie. O luă prin Kensington Palace Gardens şi intră în ambasada sovietică.

Întâmplător, în seara aceea Makeev întârziase la birou, când secretara băgă capul pe uşă şi spuse:

— Un apel de la Londra pe codificator. Căpitan Novikova.

Makeev răspunse la telefonul roşu.

— Tania, o întâmpină el, cu o anumită afecţiune în glas, căci trăiseră împreună în cei trei ani cât lucrase cu el la Paris. Ce pot face pentru tine?

— Înţeleg că azi a avut loc acolo un incident afectând Imperiul?

Era o veche expresie de cod K.G.B., folosită ani de-a rândul, întotdeauna cu referire la tentativele de asasinat de price fel la înalt nivel de stat, în privinţa-Marii Britanii.

Makeev intră imediat în alertă.

— Corect. Genul obişnuit, nu s-a întâmplat nimic;

— Te interesează?

— Foarte mult.

— Îţi trimit un fax codificat. Aştept în birou, dacă vrei să vorbim.

Tania Novikova închise telefonul. Avea propriul ei fax cu codificator, pe un al doilea birou. Se duse la el, unde tastă rapid detaliile necesare, verificând pe display dacă înţelesese bine. Adăugă numărul personal al lui Makeev, introduse raportul şi aşteptă. Peste câteva momente, apăru semnalul de recepţionare a mesajului. Tania se ridică, îşi aprinse o ţigară şi se duse la fereastră, unde rămase în aşteptare.

Mesajul cifrat fu primit în camera de radio şi coduri a ambasadei din Paris. Makeev aştepta cu nerăbdare să iasă. Operatoarea i-l dădu, iar colonelul îl introduse în decodificator şi îşi tastă numărul personal. Abia aştepta să vadă conţinutul şi începu să-l citească încă de pe culoar, la fel de surescitat ca Tania Novikova când văzu menţiunea „Numai pentru ochii primului ministru". Aşezându-se la birou, îl mai

citi o dată. Stătu un timp pe gânduri, apoi întinse mâna spre telefonul roşu.

Ai lucrat excelent, Tania. Aşa te vreau!

— Cât mă bucur!

— Gatov ştie?

— Nu, colonele.

— Bine, aşa să rămână.

— Mai pot face ceva?

— Foarte multe. Cultivă-ţi omul de legătură. Anunţă-mă pe loc despre orice altceva. S-ar putea să ai o surpriză. Un prieten de-al meu vine la Londra. Acel prieten anume, despre care ai citit.

— Abia aştept.

Tania închise telefonul, plină de însufleţire, şi se duse la bufet.

În Paris, Makeev stătu un moment încruntat, apoi luă receptorul, şi-l sună pe Dillon. După o scurtă întârziere, irlandezul răspunse.

— Cine e?

— Josef, Sean. Vin spre tine. Extremă urgenţă… Închise telefonul, îşi luă mantaua şi ieşi.

Capitolul 4

În seara aceea, Brosnan o luase pe Anne-Marie, la cinema, iar după aceea la un mic restaurant din Mont-martre, numit „La Place Anglaise". Era un vechi favorit de-al său fiindcă, în ciuda numelui, printre specialităţile casei se număra şi tocana irlandeză. Nu era deosebit de frecventat şi, tocmai terminaseră felul întâi, când apăru Max Hernu, cu Savary alături.

— Ninsoare la Londra, ninsoare la Bruxelles şi ninsoare la Paris, îşi scutură Hernu mâneca de zăpadă şi se descheie la palton.

— Să deduc din apariţia dumneavoastră aici că m-aţi urmărit? întrebă Brosnan.

— Câtuşi de puţin, domnule profesor. Am telefonat la dumneavoastră acasă, unde portarul ne-a spus că aţi plecat la cinema. De asemenea, a fost destul de amabil să menţioneze trei sau patru restaurante în care puteaţi fi găsit. Acesta e al doilea.

— Atunci, luaţi loc şi serviţi-vă cu un coniac şi cafea, îi invită Anne-Marie. Amândoi păreţi îngheţaţi.

Îşi scoaseră paltoanele, iar Brosnan îl chemă din cap pe chelnerul şef, care veni grăbit şi luă comanda.

«Regret, mademoiselle, că vă stric seara, dar e ceva de maximă importanţă, începu Hernu. Un eveniment nefericit.

Brosnan îşi aprinse o ţigară.

— S-auzim nenorocirea.

Savary îi răspunse:

— Acum vreo două ore, un poliţist de stradă a găsit cadavrele fraţilor Jobert în maşina lor, într-un mic scuar, nu departe de „Le Chat Noir".

— Asasinaţi, asta vreţi să spuneţi? se interesă Anne-Marie

— O, da, mademoiselle. Împuşcaţi mortal.

— Câte două în inima fiecăruia? întrebă Brosnan.

— Ei bine, da, domnule profesor, medicul legist ne-a putut-o spune încă de la începutul examinării. N-am mai rămas în continuare. De unde aţi ştiut?

— Dillon, fără îndoială. E o lovitură de real profesionist, domnule colonel, ar fi trebuit s-o ştiţi. Niciodată un singur foc, întotdeauna două, pentru eventualitatea că adversarul reuşeşte să riposteze, într-un gest reflex.

Hernu amestecă în cafea cu linguriţa.

— Vă aşteptaţi, domnule profesor?

— Sigur că da. Avea să se întoarcă la ei, mai devreme sau mai târziu. Un om ciudat. Întotdeauna se ţine de cuvânt, niciodată nu încalcă un contract şi are aceleaşi pretenţii de la cei cu care tratează. E ceea ce numeşte el „chestiune de onoare". Cel puţin, aşa făcea pe vremuri.

— Vă pot întreba ceva? interveni Savary. Lucrez pe teren de cincisprezece ani. Am cunoscut nu numai destui asasini şi gangsteri care consideră crima o parte din meserie, ci şi câte un biet nenorocit care-şi omoară soţia; fiindcă l-a înşelat. Dillon mi se pare cu totul altceva. Vreau să spun, tatăl lui a fost omorât de militarii britanici, aşa că s-a înrolat în I. RA Asta înţeleg, dar tot ceea ce s-a întâmplat în continuare, nu. Douăzeci de ani încheiaţi. Atâtea lovituri, şi nici măcar în ţara lui. De ce?

— Nu sunt psihiatru, răspunse Brosnan. Un specialist v-ar înşira o serie întreagă de denumiri fanteziste, începând cu „psihopat" şi mergând tot mai departe. Am cunoscut oameni ca el în armată, în

Vietnam, în Forţele Speciale, oameni de calitate, unii, dar, după ce au început, la ucideri mă refer, ajung să pună stăpânire pe ei ca un drog. Devin ca nişte posedaţi. Etapa următoare e să ucidă întotdeauna, chiar şi când nu e necesar. S-o facă fără niciun pic de emoţie. Pe vremuri, în N-am, ceilalţi oameni parcă deveniseră, cum să spun, nişte simple obiecte.

— Şi credeţi că asta i s-a întâmplat şi lui Dillon? întrebă Hernu.

— Mi s-a întâmplat şi mie, domnule colonel, răspunse sumbru Martin Brosnan.

Se lăsă tăcerea. După un timp, Hernu spuse:

— Trebuie să-l prindem, domnule profesor.

— Ştiu.

— Atunci, participaţi alături de noi la urmărire? Anne-Marie îi puse o mână pe braţ, cu o expresie deznădăjduită, şi se întoarse spre cei doi, furioasă şi oarecum disperată.

— Asta e datoria dumneavoastră, nu a lui Martin.

— Nu-i nimic, o linişti el. Nu te îngrijora… Lui Hernu îi spuse:

— Vă dau orice sfat pot, orice informaţie care v-ar putea fi de folos, dar nu mă implic personal. Regret, domnule colonel, dar altfel nu se poate.

— Ne-aţi spus că, odată, a încercat să vă omoare, îi aminti Savary. Pe dumneavoastră şi pe un prieten.

— Asta s-a întâmplat în 74. Amândoi lucram pentru acel prieten al meu, un om numit Devlin, Liam Devlin. Era ceea ce se poate numi un revoluţionar de modă veche. Credea că încă se mai putea lupta ca pe vremuri, cu o armată de gherilă împotriva trupelor. Cam ca Rezistenţa Franceză din timpul războiului. Nu-i plăceau bombele, atacurile asupra unor obiective slabe, acţiunile de acest fel.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă inspectorul.

— Dillon a încălcat ordinele, iar bomba destinată patrulei de poliţie a omorât o jumătate de duzină de copii. Devlin şi cu mine l-am urmărit. A încercat să ne lichideze.

— Fără succes, evident?

— Ei, nici noi nu eram nişte puşti ai străzii.

Glasul i se schimbase într-un mod subtil. Era mai dur, mai cinic.

— M-a lăsat cu o gaură în umăr, iar eu i-am făcut lui una în braţ. Atunci a dispărut prima oară în Europa.

— Şi nu l-aţi mai revăzut?

— Am fost în închisoare patru ani, începând din 1975, domnule inspector. La Belle Isle. Uitaţi propria dumneavoastră istorie. A lucrat o vreme cu un om numit Frank Berry, alt refugiat din I.R.A. Care a apărut pe scena europeană. Rău de tot, acest Barry. Îl mai ţineţi minte?

— Ba bine că nu, domnule profesor, răspunse Hernu. Din câte-mi amintesc, a încercat să-l asasineze pe Lordul Carrington, ministrul de Externe al Marii Britanii, în 1979, cu ocazia unei vizite în Franţa, în condiţii foarte asemănătoare cu afacerea asta recentă.

— Probabil că Dillon a reprodus operaţiunea. Îl adora pe Barry.

— Pe care dumneavoastră l-aţi omorât, din partea informaţiilor britanice, înţeleg.

Anne-Marie spuse:

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi. Se ridică şi plecă la toaletă.

— Am supărat-o, remarcă Hernu.

— E îngrijorată pentru mine, domnule colonel, îngrijorată ca nu cumva anumite împrejurări să mă facă să iau din nou arma în mână şi să revin de unde-am pornit.

— Da, îmi dau seama, prietene, se ridică Hernu, încheindu-se la haină. V-am răpit destul timp. Scuzele mele pentru mademoiselle Audin.

Savary adăugă:

— În legătură cu cursurile dumneavoastră la Sorbona, domnule profesor, cred că vă iubesc la nebunie studenţii. Pun pariu că predaţi cu săli pline.

— Întotdeauna, confirmă Brosnan.

Îi privi plecând, apoi Anne-Marie reveni la masă.

— Îmi pare rău, iubito, îi spuse el.

— N-a fost vina ta. Părea obosită.

— Cred că mă duc acasă.

— Nu te întorci la mine?

— Astă seară nu. Mâine, poate.

Chelnerul şef aduse nota de plată, pe care Brosnan o semnă, apoi îi ajută să se îmbrace şi îi însoţi până la uşă. Afară, caldarâmul era presărat cu zăpadă. Anne-Marie se înfiora, întorcându-se spre Brosnan:

— Te schimbaseşi, Martin, adineaori când vorbeai cu ei. Începuseşi să devii din nou celălalt.

— Serios? întrebă el, ştiind că era adevărat.

— Iau un taxi.

— Să vin şi eu cu tine?

— Nu, mai bine nu.

O privi cum se îndepărta în lungul străzii, apoi se întoarse şi porni în direcţia opusă, întrebându-se unde era Dillon şi ce făcea.

Barja lui Dillon era amarată într-un mic doc pe Quai St. Bernard. Acolo acostau mai mult ambarcaţiuni cu motor, de croazieră, vaporaşe de agrement acoperite cu «huse pe timpul iernii. Interiorul barjei era surprinzător de luxos, un salon cu lambriuri de mahon, două canapele confortabile, un televizor. Dormitorul se afla într-o cabină învecinată, cu un divan şi un mic duş alături. Dincolo de culoar era bucătăria, mică, dar foarte modernă. Tot ce şi-ar fi putut dori un maestru culinar. Acolo se găsea acum Dillon, aşteptând ca ibricul să dea în clocot, când auzi paşi pe punte. Deschise un sertar, scoase pistolul Walther, îl armă şi şi-l înfipse la centură, în spate. Apoi, ieşi.

Makeev coborî scara şi intră în salon. Îşi scutură mantaua de zăpadă şi şi-o scoase.

— Ce noapte. Scârboasă vreme.

— La Moscova este şi mai rău, îi aminti Dillon. O cafea?

— De ce nu?

Makeev se servi cu un coniac din sticla de pe gheridon, iar irlandezul reveni cu două căni de porţelan.

— Ei, ce s-a întâmplat?

— Înainte de toate, sursele mele mi-au spus că fraţii Jobert au apărut într-adevăr morţi de-a binelea. A fost înţelept?

— Ca să folosesc o replică nemuritoare dintr-un film vechi cu James Cagney, au căutat-o cu lumânarea. Altceva?

— A, a ieşit la suprafaţă un vechi prieten din trecutul tău tulbure. Unul, Martin Brosnan.

— Sfântă Maică a Domnului! păru Dillon încremenit un moment. Martin? Martin Brosnan? Ăsta de unde naiba a mai apărut?

— Locuieşte aici, la Paris, mai sus de tine, pe Quai de Montebello, în blocul de pe colţ, în faţă la Notre Dame. O intrare cu multe decoraţiuni. La doi paşi de-aici. N-are cum să-ţi scape din vedere. Mai sunt şi nişte schele în faţă. Se lucrează ceva la clădire.

— Totul, foarte amănunţit, scoase Dillon o sticlă de „Bushmills" din dulap şi-şi turnă un pahar. De ce?

— Am aruncat o privire, pe drum încoace.

— Ce legătură au toate astea cu mine?

Aşa că Makeev îi spuse – despre Max Hernu, Savary, Tania Novikova din Londra, totul.

— Deci, încheie el, cel puţin ştim de ce se ţin amicii noştri.

— Novikova asta mi-ar putea fi de mare folos. O să joace cum cântăm noi?

— Fără discuţie. A lucrat câţiva ani pentru mine. O tânără foarte deşteaptă. La fel ca mine, nu e mulţumită cu actualele schimbări de-acasă. Cu şeful ei e altă poveste. Colonelul Iuri Gatov. Din toată inima pentru schimbare. Unul din ăia.

— Da, ar putea fi importantă, repetă Dillon.

— Să înţeleg că vrei să te duci la Londra?

— Când ştiu, te voi anunţa.

— Şi Brosnan?

— Aş putea trece pe lângă el pe stradă şi nu m-ar recunoaşte.

— Eşti sigur?

— Josef, nici tu nu m-ai recunoaşte. Nu m-ai văzut niciodată schimbându-mă, nu-i aşa? Ai venit cu maşina?

— Fireşte că nu. Cu un taxi. Sper să găsesc unul şi înapoi.

— Îmi iau haina şi vin o bucată de drum cu tine.

Ieşi, iar Makeev se încheie la nasturi şi-şi mai turnă un coniac. Auzi în spatele său un uşor sunet şi, când se întoarse, îl văzu pe Dillon cu haina şi chipiul marinăresc, cocoşat în chip straniu. Până şi forma feţei părea să i se fi schimbat. Arăta cu cincisprezece ani mai bătrân. Modificarea de limbaj corporal era incredibilă.

— Dumnezeule, e uluitor, comentă Makeev. Dillon se îndreptă, zâmbind.

— Josef, fiule, dacă mă ţineam de scenă, până acum aş fi ajuns un prinţ al teatrului. Hai să mergem.

Zăpada pudra uşor solul, pe râu treceau barje; iar Notre Dame, luminată de reflectoare, plutea în noapte. Ajunseră pe Quai de Montebello, fără să vadă niciun taxi.

Makeev zise:

— Am ajuns, aici stă Brosnan. E proprietarul blocului. Se pare că maică-sa l-a lăsat aranjat destul de bine.

— Ştii sigur?

Dillon privi spre schele, iar Makeev spuse:

— Apartamentul patru, pe colţ, la parter.

— Locuieşte singur?

— Nu e căsătorit. Are o prietenă, Anne-Marie Audin…

— Fotografa de război? Am văzut-o odată în 71, la Belfast. Brosnan şi Liam Devlin, şeful meu de-atunci, au ajutat-o să facă un reportaj privilegiat despre I.R.A.

— Ai cunoscut-o?

— Personal, nu. Locuiesc împreună?

— Se pare că nu. De după colţ apăru un taxi, venind spre ei, iar Makeev ridică braţul.

— Mai vorbim mâine.

Taxiul plecă şi, chiar când Dillon se pregătea să se întoarcă, pe stradă apăru Brosnan. Dillon îl recunoscu imediat.

— Ia te uită, Martin, ticălos bătrân, spuse el încet. Brosnan urcă treptele şi intră. Dillon se răsuci, zâmbind, şi se îndepărtă, fluierând încet de unul singur.

În apartamentul său din Cavendish Square, Ferguson tocmai se pregătea de culcare, când sună telefonul. Hernu îl anunţă:

— Veşti proaste. I-a eliminat pe fraţii Jobert.

— Aoleu! exclamă Ferguson. Ăsta nuse-ncurcă, aşa-i?

— Am fost la Brosnan ca să-i cer să vină alături de noi. Din păcate, a refuzat. S-a oferit să ne dea sfaturi şi aşa mai departe, dar nu vrea să se implice activ.

— Prostii, spuse Ferguson. Nu putem accepta. Când vasul se scufundă, tot echipajul trece la pompe, iar vasul ăsta se scufundă cu toată viteza.

— Ce propui?

— S-ar putea să fie o idee bună, dacă aş trece eu pe la el. Nu sunt sigur când. Am de aranjat unele lucruri. Poate după-amiază. Te-anunţ.

— Excelent. Nici n-aş putea fi mai încântat. Ferguson rămase un timp pe gânduri, apoi o sună pe

Mary Tanner acasă.

— Cred că, la fel ca mine, speraseşi o seară relativ liniştită, după ce azi-dimineaţă te-ai sculat cu noaptea-n cap.

— Îmi trecuse prin minte. S-a întâmplat ceva? îi relată totul.

— Am putea merge eventual mâine, să stăm de vorbă cu Hernu, apoi cu Brosnan. Trebuie făcut să-şi dea seama cât de grav e totul.

— Vreţi să vin şi eu?

— Evident. Nu pot înţelege niciun meniu acolo, în vreme ce cu

toţii ştim că unul dintre beneficiile costisitoarelor tale studii este stăpânirea limbii franceze la perfecţie. Ia legătura cu ofiţerul de transporturi de la Minister şi spune-i că vreau ca mâine să fie pregătit Learjetul.

— O rezolv eu. Altceva?

— Nu, ne vedem la birou mâine dimineaţă, şi să nu-ţi uiţi paşaportul.

Ferguson închise telefonul, se vârî în pat şi stinse lumina…

Pe barjă, Dillon aşteptă ca ibricul să dea în fiert, apoi turnă puţin whisky „Buşimills" într-o cană, adăugă suc de lămâie, zahăr şi apa clocotită, după care reveni în salon, sorbind grogul fierbinte. Dumnezeule, Martin Brosnan, după atâţia ani! reveni cu gândul la vechile vremuri împreună cu americanul şi Liam Devlin, fostul său comandant. Devlin, legenda vie a I.R.A. Vremuri palpitante şi nebuneşti, când ţineau piept armatelor britanice, faţă în faţă. Nimic n-avea să se compare vreodată cu asta.

Pe masă era un teanc de ziare londoneze. Le cumpărase pe toate din Gare de Lyon. Avea „Daily MaN", „Express", „Times" şi „telegraph". Cel mai mult îl interesau rubricile politice şi toate articolele erau similare. Criza din Golf, atacurile aeriene asupra Bagdadului, speculaţii despre momentul când avea să înceapă războiul. Şi fotografii, desigur. Primul ministru John Major în faţa casei cu numărul 10 de pe Downing Street. Presa engleză era minunată. Conţinea discuţii pe teme de securitate, presupuneri despre posibilitatea atacurilor teroriste arabe şi articole care includeau chiar şi hărţi şi planuri ale străzilor din imediata apropiere a Downing Street-ului. Şi alte fotografii ale primului ministru şi ale miniştrilor din guvern sosind la întrunirile zilnice ale Cabinetului de război. Londra, acolo se desfăşura grosul acţiunii, nu încăpea nicio îndoială. Puse ziarele la loc în ordine, îşi termină grogul şi se culcă.

Unul dintre primele lucruri pe care le făcu Ferguson după sosirea la birou, fu să dicteze un nou raport pe scurt către primul ministru, cu informaţiile la zi şi intenţia sa de a se deplasa la Paris. Mary luă ciorna în camera de copiere. Funcţionara de serviciu care tocmai ieşea din schimbul de noapte era o anume doamnă Alice Johnson, văduvă de război al cărei soţ murise în Malvine. Începu imediat să bată raportul la maşină şi tocmai terminase să-l treacă prin copiator, când sósi Gordon Brown… Lucra în două jumătăţi de schimb.

Prima de la zece la unu, iar a doua de la şase până la zece seara. Îşi lăsă servieta jos şi-şi scoase sacoul.

— Poţi să pleci când vrei, Alice. Ceva deosebit?

— Doar raportul ăsta de la domnişoara căpitan Tanner. Pentru Numărul Zece. Ziceam să i-l duc.

— I-l duc eu. Tu pleacă acasă.

— Alice îi dădu ambele copii ale raportului şi începu să-şi strângă lucrurile de pe birou. Nu mai avea nicio şansă de a face vreo copie în plus, dar cel puţin putea să-l parcurgă, ceea ce făcu în timp ce mergea pe coridor spre cabinetul lui Mary Tanner. Când intră, o găsi aşezată la birou.

— Raportul de care aveaţi nevoie, domnişoară căpitan Tanner. Să pregătesc un curier?

— Nu, mulţumesc, Gordon. Mă ocup eu.

— Altceva, domnişoară căpitan?

— Nu, tocmai plecam. Generalul de Brigadă Ferguson şi cu mine mergem la Paris.

Se uită la ceas.

— Trebuie s-o pornesc. Avem decolarea de pe Gatwick la unsprezece.

— Ei, sper să vă simţiţi bine.

Revenind în camera de copiere, o văzu pe Alice Johnson încă acolo.

— Auzi, Alice, începu el, ai putea să mai stai puţin? Mi s-a ivit o problemă. N-am să-ţi rămân dator.

— În regulă, răspunse ea. Du-te.

Brown îşi luă haina, coborî grăbit la bufet şi intră într-una din cabinele telefonice. Tania Novikova mai era acasă numai datorită orei târzii la care plecase din ambasadă în seara trecută.

— Ţi-am spus să nu mă suni aici, îi spuse ea. Te caut eu.

— Trebuie să ne vedem. Ies la unu.

— Imposibil.

— Am văzut încă un raport. Aceeaşi problemă.

— Înţeleg. Ai făcut o copie?

— Nu, n-am putut, dar l-am citit.

— Şi ce scria?

— Îţi spun la prânz.

Tania îşi dădu seama că era necesar să-şi păstreze cât mai strict

controlul. Cu o voce rece şi dură, spuse:

— Nu mă face să-mi pierd timpul, Gordon. Sunt ocupată. Cred că e mai bine să punem capăt acestei conversaţii. S-ar putea, să te sun la un moment dat, sau nu.

Brown intră imediat în panică.

— Nu, stai să-ţi spun. Nu era prea mult. Doar că ambii infractori francezi implicaţi au fost omorâţi, probabil de numitul Dillon. A, şi mai e ceva, generalul de Brigadă Ferguson şi domnişoara căpitan Tanner pleacă la Paris cu Learjetul, la amiază.

— De ce?

— Speră să-l convingă pe acel Martin Brosnan să-i ajute.

— Bine, răspunse Tania. Ai făcut o treabă bună, Gordon. Ne vedem diseară, la tine acasă. La ora şase, şi adu-ţi şi programul de lucru pe următoarele două săptămâni.

Şi închise.

Brown reveni la etaj, înviorat.

Ferguson şi Mary Tanner zburară în condiţii excelente şi aterizară pe aeroportul Charles de Gaulle la ora unu şi câteva minute. Pe la două, erau introduşi în cabinetul lui Hernu din cartierul general al D.G.S.E., pe Boulevard Mortier.

Hernu îl îmbrăţişă scurt pe Ferguson.

— Charles, golan bătrân, de prea mult timp nu ne-am văzut…

— Hai, gata, fără franţuzismele tale sucite, îl potoli Ferguson. Nu mai lipseşte doar să mă pupi pe amândoi obrajii. Mary Tanner, asistenta mea.

Mary purta un frumos costum „Armani" cu pantaloni, maron închis, şi o pereche de botine elegante „Manolo Blahnik". Cerceii cu diamante şi un mic ceas oiox" antiacvatic, de aur, completau tabloul. Pentru o fată care nu s-ar fi zis că era deosebit de drăguţă, arăta fermecător. Hernu, care ştia să recunoască dintr-o ochire calitatea, îi sărută mâna.

— Domnişoară căpitan Tanner, reputaţia v-a luat-o înainte.

— Numai în sens bun, sper, replică ea, într-o franceză fluentă.

— Bine, îi întrerupse Ferguson. Deci, acum că am terminat şi cu fleacurile, să trecem la problema de bază. Ce-i cu Brosnan?

— Am vorbit cu el azi-dimineaţă şi a acceptat să ne primească acasă la ora trei. Avem timp să luăm un prânz tardiv. Cantina noastră de-aici e excelentă. Toţi angajaţii se întâlnesc între ei, de la director în

jos.

Le deschise uşa:

— Urmaţi-mă. N-o fi cea mai aleasă mâncare din Paris dar este, cu siguranţă, cea mai ieftină…

În salonul barjei, Dillon îşi turna un pahar de „Krug", studiind o hartă la scară mare a Londrei. În jurul lui, prinse pe lambriurile de mahon, erau articole şi reportaje din toate ziarele cu referiri concrete la Numărul Zece, războiul din Golf şi cât de bine se descurca John Major. Existau şi câteva fotografii ale celui mai tânăr prim-ministru din secolul douăzeci. Ochii acestuia păreau să-l urmărească peste tot. Parcă Major l-ar fi pândit.

— Am pus şi eu „ochii pe tine, băiete, spuse încet Dillon.

Cel mai mult îl intrigau întrunirile zilnice constante ale Cabinetului de război la Numărul Zece. Atâţia ticăloşi, toţi împreună în acelaşi loc. Ce mai ţintă. Din nou ca la Brighton, iar afacerea aceea fusese la un pas de a lichida tot Guvernul britanic. Dar Numărul Zece ca ţintă? Nu părea posibil. „Fortăreaţa Thatcher", aşa o porecliseră unii, după adaosurile de securitate ale redutabilei doamne. Deasupra, pe punte, se auziră paşi. Dillon deschise un sertar al mesei, scoţând nepăsător un revolver Smith & Wesson 38 şi, când închise sertarul la loc, intră Makeev.

— Ţi-aş fi putut telefona, dar m-am gândit că e mai bine să-ţi vorbesc personal, spuse rusul.

— Ce mai e?

— Ţi-am adus nişte fotografii pe care i le-am făcut lui Brosnan, aşa cum arată acum. A, şi prietena lui, Anne-Marie Audin.

— Bine. Altceva?

— Am primit din nou veşti de la Tania Novikova. Se pare că generalul de Brigadă Ferguson şi asistenta lui, o anume căpitan Mary Tanner, au venit încoace. Trebuia să decoleze de pe Gatwick la unsprezece.

Îşi consultă ceasul.

— Aş zice că în acest moment sunt cu Hernu. – în ce scop?

— Adevăratul scop al călătoriei e de a se întâlni cu Brosnan. Încearcă să-l convingă să-i ajute activ la căutarea ta.

— Zău? zâmbi rece Dillon. Martin începe să devină un impediment serios. Poate va trebui să iau măsuri.

Makeev dădu din cap spre tăieturile prinse pe pereţi:

— Galeria ta personală?

— Abia încep să fac cunoştinţă cu individul. Bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Dintr-odată, Makeev se simţea stânjenit.

— Am de lucru. Mai vorbim.

Urcă scara. Dillon îşi mai turnă puţină şampanie, luă o înghiţitură, apoi se opri, intră în bucătărie şi turnă toată sticla în chiuvetă. Mare pagubă, dar aşa avea chef. Reveni în salon, îşi aprinse o ţigară şi privi din nou decupajele, dar nu se putea gândi decât la Martin Brosnan. Luă fotografiile pe care i le adusese Makeev şi le prinse lângă tăieturile din ziare.

Anne-Marie era în bucătăria apartamentului de pe Quai de Montebello, iar Brosnan parcurgea textul unei prelegeri la masă, când se auzi soneria. Anne-Marie ieşi grăbită, ştergându-şi mâinile cu o cârpă.

— Ei trebuie să fie, spuse. Deschid eu. Să nu-ţi uiţi promisiunea.

Îl atinse un moment pe ceafă şi ieşi. Din vestibul se auziră voci, apoi Anne-Marie reveni însoţită de Ferguson, Hernu şi Mary Tanner.

— Fac cafele, spuse ea, intrând în bucătărie.

— Dragul meu Martin, întinse Ferguson mâna. Mult e de când nu neam văzut.

— Uimitor, replică Brosnan. Nu ne întâlnim decât atunci când vrei ceva de la mine.

— Pe ea n-ai cunoscut-o, e asistenta mea, căpitan Mary Tanner.

Brosnan o măsură scurt cu privirea pe tânăra scundă şi brunetă, cu cicatricea pe obrazul stâng, şi-i plăcu.

— N-ai găsit altă categorie de muncă mai bună decât ce-a avut să-ţi ofere bulangiul ăsta bătrân? întrebă el.

Curios, Mary se simţea cam sufocată în faţa acelui bărbat de patruzeci şi cinci de ani, cu părul ridicol de lung şi un chip care văzuse prea mult din părţile cele mai rele ale vieţii.

— E recesiune. În vremurile astea, iei ce se găseşte, răspunse ea, lăsându-şi mâna uşoară într-a lui.

— Perfect. Ne-am făcut şi numărul de cabaret, aşa că ia să ne apucăm noi de treabă, propuse Ferguson.

Hernu se duse la fereastră, iar Ferguson şi Mary se aşezară pe canapea, în faţa lui Brosnan.

— Max mi-a spus că aţi vorbit aseară, după asasinarea fraţilor Jobert.

Anne-Marie intră cu cafetiera şi ceştile pe o tavă. Brosnan răspunse:

— Exact.

— Şi m-a mai informat că ai refuzat să ne ajuţi.

— E cam mult spus. Am zis că fac tot ce pot fără să mă implic activ, iar dacă ai venit pentru a încerca să-mi muţi gândul, îţi pierzi vremea.

Anne-Marie turnă cafeaua. Ferguson spuse:

— Sunteţi de acord cu el, domnişoară Audin?

— Martin s-a despărţit demult de acea viaţă, răspunse ea cu grijă. N-aş vrea să-l văd reluându-şi-o, indiferent din ce motiv.

— Dar, cu siguranţă, vă daţi seama că un om ca Dillon trebuie oprit?

— Atunci să-l oprească alţii. De ce Martin, pentru numele lui Dumnezeu?

Acum era deznădăjduită şi revoltată.

— E meseria dumneavoastră, a celor de acest gen. Din munca asta vă câştigaţi existenţa…

Max Hernu veni şi luă o ceaşcă de cafea.

— Dar profesorul Brosnan se află într-o poziţie specială cu privire la acest caz „nu se poate să nu înţelegeţi, mademoiselle. La cunoscut pe Dillon intim, au colaborat ani de zile. Ne-ar putea fi de un imens ajutor.

— Nu vreau să-l văd cu arma în mână, insistă Anne-Marie, şi numai acolo se va ajunge. Dacă mai pune o dată piciorul pe drumul ăsta, sfârşitul nu poate fi decât unul singur.

Foarte necăjită, se întoarse şi trecu în bucătărie. Mary Tanner merse după ea şi închise uşa. Anne-Marie stătea rezemată de chiuvetă, cu braţele împrejurul trupului, cuprinzându-se strâns. Pe faţă i se citea suferinţa.

— Nu-şi dau seama, nu-i aşa? N-au înţeles ce voiam „să spun.

— Eu, da, răspunse simplu Mary. Înţeleg exact despre ce e vorba.

Şi, când Anne-Marie începu să suspine încet, se apropie şi o luă pe după umeri.

Brosnan deschise glasvandul şi ieşi pe terasă, lângă schele, inspirând adânc, repetat. Ferguson i se alătură.

— Îmi pare rău că am supărat-o.

— Ba nu-ţi pare rău deloc, tu nu vezi decât scopul imediat. Întotdeauna ai fost aşa.

— E grav, Martin.

— Ştiu, dădu din cap Brosnan. De data asta, ticălosul a deschis o cutie cu viermi în toată regula. Trebuie să-mi iau o ţigară.

Intră. Hernu stătea aşezat lângă foc. Brosnan găsi un pachet de ţigări, ezită, apoi deschise uşa bucătăriei. An-ne-Marie şi Mary stăteau la masă, faţă în faţă, ţinându-se de mâini.

Mary se întoarse spre el:

— O să-şi revină. Doar puţin lasă-ne.

Brosnan reveni pe terasă. Îşi aprinse ţigara şi se rezemă de balustradă.

— Pare o adevărată lady – asistenta asta a ta. Şi cicatricea de pe obraz. Schijă. Care-i povestea ei?

— Era la datorie ca locotenent, în Poliţia Militară, din Londonderry. Un băiat din I.R.A. Transporta o maşină-capcană, când i s-a stricat motorul. A lăsat-o lângă bordură şi a luat-o la goană. Din nefericire, era în faţa casei unor bătrâni. Mary trecea pe-acolo cu un Land-Rover când a alertat-o un civil. S-a urcat în maşină, a tras frâna de mână şi a reuşit s-o coboare în pantă, spre un teren viran. A explodat în timp ce ea se îndepărta în fugă.

— Doamne sfinte!

— Da, sunt de acord, cu ocazia asta. Când a ieşit din spital, a primit o mustrare severă pentru încălcarea regulamentelor şi Medalia George pentru actul de eroism. După aia, am preluat-o eu.

— Multe ape stătătoare pe-aici, oftă Brosnan, aruncându-şi ţigara în gol, când Mary Tanner li se alătură şi ea.

— S-a dus să se întindă în dormitor.

— Bine, spuse Brosnan. Să intrăm în casă.

Se aşezară din nou, iar Martin Brosnan îşi aprinse încă o ţigară…

— Să terminăm odată. Ce voiaţi să-mi spuneţi? Ferguson se întoarse spre Mary:

— E rândul tău, draga mea.

— Am parcurs dosarele, consultând tot ce nea putut spune computerul, îşi deschise ea poşeta maron, scoţând o fotografie. Singura imagine a lui Dillon pe care am putut-o găsi. E dintr-o poză de grup,

făcută la RAD. A.2. Am pus un expert din departament s-o mărească.

Îi lipsea definiţia, textura era granulară, iar chipul, complet anonim. Un tânăr ca oricare altul. Brosnan i-o înapoie:

— Inutilă. Nici chiar eu nu l-am recunoscut.

— A, el e, ba bine că nu… Cel din dreapta lui a ajuns să aibă mare succes la televiziune. Acum a murit.

— Nu cumva „ajutat" de Dillon?

— Nu, de cancer la stomac, dar în 1981 a fost abordat de un om de-al nostru şi a confirmat că bărbatul de lângă el, în fotografie, e Dillon.

— Este singura imagine pe care o avem, spuse Ferguson. Şi nu ne foloseşte la nimic.

— Ştiaţi că şi-a luat brevet de pilot, şi încă la categoria comercială? întrebă Mary.

— Nu, răspunse Brosnan, n-am ştiut asta.

— Conform unuia dintre informatorii noştri, şi l-a făcut în Liban, acum câţiva ani.

— De ce îl urmăreaţi în ’81? întrebă Brosnan.

— Da, mă rog, e interesant, îi spuse Mary. I-aţi spus domnului colonel Hernu că se certase cu cei din I.R.A., ieşise din activitate şi intrase în circuitul internaţional terorist.

— Întocmai…

— Se pare că l-au luat înapoi în 1981. Aveau probleme cu unităţile de serviciu activ din Anglia. Prea multe arestări, chestii de-astea. Am aflat de la un informator din Ulster că o vreme a operat în Londra. Cel puţin trei-patru incidente i s-au atribuit lui. Două maşini-capcană şi asasinarea unui informator al poliţiei din Ulster, care se mutase cu familia în Maida Vale.

— Şi n-am ajuns nici la o poştă de a-l prinde, completă Ferguson.

— Ei, nici n-aveaţi cum, replică Brosnan. S-o mai luăm o dată de la început. E un actor de geniu. Se poate preschimba literalmente sub ochii voştri, doar folosindu-şi limbajul corporal. Trebuie să-l vedeţi ca să credeţi. Imaginaţi-vă ce poate face şi cu ajutorul machiajului, cu

---

[2] Royal Academy of Dramatic Art. = Academia Regală de Artă Dramatică; (n.tr.).

vopseaua de păr. Are doar cinci picioare şi cinci inci, uitaţi: L-am văzut deghizându-se în femeie şi păcăli soldaţii din patrule, în Ulster.

Mary Tanner se aplecă înainte, concentrată.

— Continuaţi, spuse ea încet.

— Vreţi să mai aflaţi un motiv pentru care nu l-aţi prins? Lucrează sub o serie de aliasuri. Îşi schimbă culoarea părului, aplică procedeele de machiaj necesare, apoi se fotografiază. Pozele astea şi le pune pe paşaport sau pe celelalte acte de identitate false. Are o colecţie întreagă şi, când trebuie să sedeplaseze, se transformă în omul din fotografie.

— Ingenios, spuse Hernu.

— Exact, aşa că nu puteţi avea nicio speranţă de la publicitatea în presă sau la televiziune, de genul cine-l-a văzut pe-acest-om. Oriunde merge, se dă la fund. Dacă lucra în Londra şi avea nevoie de ceva – ajutor, arme, orice – se dădea doar drept infractor de rând şi apela la lumea interlopă.

— Adică nu s-ar apropia de nicio relaţie a I.R.A? întrebă Mary.

— Mă îndoiesc. Poate de cineva care a stat sub acoperire ani de zile, un om de mare încredere, iar cei de genul ăsta nu se prea găsesc sub soare.

— În toată situaţia există un aspect pe care nu l-a abordat nimeni, interveni Hernu. Pentru cine lucrează?

— Ei, cu siguranţă că nu pentru I.R.A., răspunse Mary. Am făcut un control instant pe computer şi avem legături atât cu computerul R.U.C. cât şi cu cel al Informaţiilor Armatei Britanice, din Lisburn. Nicăieri, niciun semn despre atentatul asupra doamnei Thatcher.

— Şi pe-asta o cred, spuse Brosnan. Deşi nu se ştie niciodată.

— Mai sunt irakienii, desigur, adăugă Ferguson. În momentul de faţă, Saddam i-ar arunca în aer pe toţi, cu dragă inimă.

— Într-adevăr, dar să nu uităm Hezbollahul, O.E.P., Mânia lui Allah şi alte câteva. A lucrat pentru toţi, îi reaminti Brosnan.

— Da, confirmă şi Ferguson. Iar ca să ne consultăm sursele din zona aia, ar fi nevoie de timp şi nu cred că-l avem.

— Bănuiţi că va mai încerca? îl întrebă Mary.

— N-am nimic concret, draga mea, dar fac de-o viaţă meseria asta. Îmi urmez întotdeauna instinctele, iar de astă dată ele îmi spun că se mai coace ceva.

— Ei bine, aici n-am cum să vă ajut, se ridică Brosnan. Am făcut

tot ce pot.

— Tot ce eşti dispus, adică? preciză Ferguson. Ieşiră în vestibul, iar Brosnan deschise uşa.

— Cred că vă întoarceţi la Londra, nu?

— Păi, nu ştiu. Mă gândeam să rămânem peste noapte, ca să gustăm din plăcerile Parisului. N-am mai locuit la „Ritz" de dinainte de a-l fi renovat.

— Asta o să-i facă pe cei de la deconturi să turbeze, comentă Mary Tanner, întinzându-i mâna. La revedere, domnule profesor Brosnan, mă bucur că i-am putut lipi numelui şi o faţă.

— Şi numelui dumitale, replică Martin Brosnan. Domnule colonel, îl salută el din cap pe Hernu, şi închise uşa.

Când intra în salon, Anne-Marie ieşi din dormitor. Avea faţa trasă şi palidă.

— Ai luat vreo hotărâre? îl întrebă ea.

— Ţi-am dat cuvântul meu. I-am ajutat atâta cât am putut. Acum au plecat şi cu asta s-a terminat totul.

Anne-Marie deschise sertarul mesei. Înăuntru era un sortiment întreg de pixuri, plicuri, coli de scris, timbre. Mai exista şi un pistol Browning High Power de 9 milimetri, una dintre cele mai ucigătoare arme din lume, preferată de S.A.S. Înaintea tuturor celorlalte.

Nu scoase o vorbă, ci doar închise sertarul şi îl privi calmă.

— Fac un ceai, spuse ea, ducându-se la bucătărie.

În limuzină, Hernu spuse:

— L-aţi pierdut. Nu mai lucrează.

— N-aş fi prea sigur. Mai discutăm la „Ritz", în timpul cinei. Vii şi tu, sper? La opt îţi convine?

— Cu plăcere. Grupul Patru probabil că e mult mai generos cu cheltuielile decât bietul meu departament.

— A, face cinste draga de Mary, replică Ferguson. Mai deunăzi mi-a arătat bucata aia minunată de plastic pe care i-a trimis-o American Express. Cartela de Platină. Îţi vine să crezi, colonele?

— Fir-aţi să fiţi! se enervă Mary.

Hernu se lăsă pe Spate, izbucnind într-un râs neputincios.

Tania Novikova ieşi din baia apartamentului din Camden al lui Gordon Brown, pieptănându-se. Gordon luă pe el un halat.

— Trebuie să pleci? o întrebă.

— N-am încotro. Vino în living.

Îşi îmbrăcă mantoul şi se întoarse spre el:

— Nu mai vii la mine în Bayswater, nu-mi mai dai telefon. Programul de lucru pe care mi l-ai arătat… luna viitoare ai numai schimburi împărţite în două. De ce?

— Nu prea au popularitate, mai ales la familişti. Pentru mine nu e o problemă, aşa că le-am acceptat, pe moment. Şi se plătesc mai bine.

— Deci, de obicei termini la unu şi reîncepi seara la şase?

— Da.

— Ai robot telefonic, ca să te pot suna acasă şi să-ţi las mesaje?

— Da.

— Bine. Aşa vom ţine legătura.

Porni spre uşă, însă Brown o prinse de braţ.

— Dar când te voi vedea?

— E dificil deocamdată, Gordon, trebuie să fim atenţi. Dacă n-ai altceva mai bun de făcut, du-te acasă zilnic între schimburi. Voi face tot ce pot.

O sărută flămând:

— Iubita mea.

— Acum trebuie să plec, Gordon, îl împinse Tania. Deschise uşa, coborî şi ieşi în stradă. Era încă foarte frig şi-şi ridică gulerul.

— Dumnezeule, ce chestii mai fac pentru Maica Rusia, murmură ea, pornind spre colţ, unde opri un taxi.

Capitolul 5

Era o seară mai geroasă ca oricând, cu Europa străbătută de un front atmosferic din Siberia, prea rece chiar şi pentru zăpadă. Cu puţin înainte de ora şapte, Brosnan mai puse câteva lemne pe foc.

Anne-Marie, culcată pe canapea, se animă, ridicându-se în capul oaselor.

— Deci, mâncăm acasă?

— Cred că da, răspunse el. E o vreme câinească.

— Bine. Merg la bucătărie să văd ce pot face.

Brosnan deschise televizorul, la actualităţi. Noi raiduri aeriene asupra Bagdadului, dar încă niciun semn de război terestru. Închise aparatul, iar Anne-Marie ieşi din bucătărie şi-şi luă mantoul de pe scaunul unde îl lăsase.

— Ca de obicei, frigiderul e aproape gol. Dacă nu vrei să-ţi fac o

mâncare bazată pe nişte brânză cam veche, un ou şi o jumătate de cutie de lapte, trebuie să mă duc după colţ, la delicatese.

— Vin şi eu cu tine.

— Prostii. De ce să suferim amândoi? Mă întorc imediat.

Îi suflă o sărutare şi ieşi. Brosnan se duse să deschidă glasvandul. Ieşi pe terasă, înfiorându-se de frig, şi-şi aprinse o ţigară, cu privirea după ea. Peste un moment, Anne-Marie ieşi din bloc şi porni pe trotuar.

— La revedere, iubirea mea, Strigă el dramatic. Dulce durere e despărţirea.

— Idiotule! răspunse Anne-Marie. Intră-n casă până nu faci o pneumonie.

Şi se îndepărtă, atentă la polei, pentru a dispărea după colţ.

În acelaşi moment, telefonul sună. Brosnan se întoarse şi intră grăbit, lăsând glasvandul deschis.

Dillon mâncase mai devreme, la o cafenea mică pe care o frecventa adesea. Nu era cu maşina, iar drumul înapoi spre barjă trecea pe lângă blocul lui Brosnan. Se opri pe cealaltă parte a străzii, înfrigurat, în ciuda vestonului de marinar şi a fesului croşetat, tras peste urechi. Rămase acolo, mişcându-şi viguros braţele, cu ochii spre ferestrele luminate ale apartamentului.

Când Anne-Marie ieşi, o recunoscu imediat şi se retrase în umbră. Strada era tăcută, nu trecea nicio maşină, iar când Brosnan se aplecă peste balustradă şi o strigă, Dillon auzi fiecare cuvânt. Schimbul de replici îi crea o impresie complet falsă. Crezu că Anne-Marie pleca definitiv pentru seara aceea. După ce femeia dispăru la colţul străzii, Dillon traversă repede. Îşi verifică Waltherul de la spate, privi grăbit într-o parte şi alta ca să se asigure că nu venea nimeni, apoi începu să se caţăre pe schele.

La telefon era Mary Tanner.

— Domnul general de Brigadă Ferguson se întreba dacă v-aţi putea întâlni mâine dimineaţă, înainte de a pleca înapoi.

— Nu va folosi la nimic, răspunse Brosnan.

— Asta înseamnă da sau nu?

— În regulă, spuse el fără tragere de inimă. Dacă trebuie neapărat.

— Înţeleg, credeţi-mă. Anne-Marie şi-a revenit?

— E o femeie dură. A trecut prin războaie mai multe decât cinele calde pe care le-am avut împreună. De-asta i-am găsit întotdeauna stranie atitudinea faţă de asemenea lucruri, în privinţa mea.

— Vai, replică Mary, dumneavoastră, bărbaţii, puteţi fi incredibil de naivi cu unele ocazii. Vă iubeşte, domnule profesor, nimic mai simplu; Ne vedem mâine dimineaţă.

Brosnan închise telefonul. Simţi un curent de aer, iar focul din cămin se înăpăie. Întorcându-se, îl găsi pe Sean Dillon stând în glasvandul deschis, cu Waltherul în mâna stângă.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi cei de-aici, spuse el.

Magazinul de delicatese de pe strada alăturată, la fel ca atâtea asemenea prăvălii din ultimii ani, era al unui indian, un anume domn Patel. Când îl vizita Anne-Marie, o primea plin de solicitudine, ducându-i coşul în timp ce parcurgeau rafturile. Franzeluţe delicioase, lapte, ouă, brânză Brie, o quiché minunată.

— Cu mâinile ei a copt-o nevastă-mea, o asigură domnul Patel. Două minute la microunde, şi iese o mâncare perfectă.

Anne-Marie râse:

— Atunci, nu ne mai trebuie decât o cutie mare de caviar şi puţin somon, ca s-o completăm.

Patel îi împacheta cu grijă cumpărăturile.

— Le trec în contul domnului profesor Brosnan, ca de obicei.

— Vă mulţumesc, răspunse ea. Îi deschise uşa:

— Mi-a făcut plăcere, mademoiselle.

Anne-Marie porni înapoi pe trotuarul îngheţat, simţindu-se dintr-odată inexplicabil de veselă.

— Iisuse, Martin, generoşi au fost anii cu tine.

Dillon îşi scoase cu dinţii mănuşa de pe mâna dreaptă şi luă din buzunar un pachet de ţigări. Brosnan, la un metru de sertarul mesei unde avea Browningul High Power, schiţă precaut o mişcare.

— Ştrengarule, gesticulă Dillon cu Waltherul. Stai pe braţul canapelei şi pune mâinile la ceafă.

Brosnan se supuse.

— Te distrezi, Sean.

— Într-adevăr. Ce mai face bulangiul ăla bătrân de Liam Devlin?

— Viu şi nevătămat. Tot în Kilrea e, lângă Dublin, dar în fond ştii.

— La fel de adevărat.

— Misiunea de la Vatenton, cu doamna Thatcher, spuse Brosnan. Foarte neglijent, Sean. Vreau să spun, să te încurci cu doi pungaşi ca fraţii Jobert. E clar că-ţi pierzi mâna.

— Aşa crezi?

— Presupun că ieşeau bani frumoşi?

— Foarte.

— Sper că ţi i-ai luat în avans.

— Ce-am mai râs.

Dillon începea să se enerveze.

— Un lucru mă intrigă, continuă Brosnan. Ce vrei de la mine, după atâţia ani?

— A, ştiu totul despre tine, răspunse Dillon. Cum te-au stors de informaţii privitoare la mine. Hernu, colonelul de la Serviciul de Acţiune, ticălosul ăla bătrân de Ferguson şi tinicheaua aia a lui, acea căpitan Tanner. Nu e nimic ce să nu ştiu. Am prieteni în locurile potrivite, înţelegi, Martin, genul de oameni care pot avea acces la orice.

— Nu zău, şi au fost încântaţi când ai ratat-o pe doamna Thatcher?

— Aia a fost doar o probă, o încercare. Le-am promis o ţintă alternativă. Ştii regulile jocului.

— Cu siguranţă, iar un lucru pe care îl mai ştiu e că I.R.A. Nu plăteşte niciodată misiunile. Niciodată n-a făcut-o.

— Cine zice că lucrez pentru I.R.A? zâmbi Dillon. În vremurile astea, mai sunt destui oameni care au toate motivele să lovească în britanici.

Brosnan înţelese, sau cel puţin aşa crezu.

— Bagdadul?

— Regret, Martin, cu enigma asta te poţi întoarce la Creator s-o rumegi o veşnicie.

— Fă-mi hatârul, îi ceru Brosnan. O mare lovitură pentru Saddam. Vreau să zic, războiul ăsta îi pute rău. Tare mai are nevoie de ceva.

— Christoase, întotdeauna te-ai repezit.

— Preşedintele Bush stă pe poziţie la Washington, aşa că nu-ţi mai rămân decât britanicii. Pe cea mai cunoscută femeie din lume ai ratat-o, aşa că cine urmează? Primul ministru?

— Nu contează încotro te îndrepţi, fiule.

— Dar am dreptate, nu-i aşa?

— Lua-te-ar dracu', Brosnan, mereu ai fost cel" mai deştept dintre ticăloşi! explodă furios Dillon.

— În veci n-o să-ţi meargă, insistă Brosnan.

— Aşa crezi tu? Atunci, va trebui să dovedesc că te înşeli.

— Cum spuneam, se vede că-ţi pierzi forma, Sean. Tentativa asta rasolită de a o lichida pe doamna Thatcher. Îmi aminteşte de o misiune a dragului de Frank Barry, în 79, când a încercat să-l lovească pe ministrul britanic de Externe, Lordul Carrington, la trecerea prin Saint-Étienne. Mă cam mir că ai folosit acelaşi plan de bază, dar tu, în fond, l-ai găsit întotdeauna pe Barry aparte, nu?

— Era cel mai bun.

— Şi, în final, foarte mort.

— Da, bine, cel care i-a făcut-o trebuie să-l fi atacat pe la spate, declară Dillon.

— Nu-i adevărat, îi spuse Brosnan. Din câte mi amintesc, eram faţă în faţă.

— Tu l-ai omorât pe Frank Barry? şopti Dillon.

— Ei, cineva tot trebuia s-o facă. Aşa păţesc de obicei câinii turbaţi. À-propos, lucram pentru Ferguson.

— Ticălosule.

Ridică Walther-ulr ochi cu grijă, iar uşa se deschise şi Anne-Marie intră cu pungile de cumpărături. Dillon se răsuci spre ea.

— Atenţie! strigă Brosnan, trântindu-se la podea, iar Dillon trase două focuri spre canapea.

Anne-Marie ţipă, nu cu groază, ci de furie, lăsă sacoşele să cadă şi se repezi la el. Dillon încercă s-o evite „retrăgându-se clătinat prin glasvand. În casă, Brosnan se târî spre masă, întinzând mâna spre sertar. Anne-Marie îl zgârie pe Dillon pe faţă. O împinse de lângă el, înjurând. Femeia căzu peste balustradă şi se rostogoli pe deasupra, în gol.

Brosnan, care deschisese sertarul, trânti într-o parte lampa de pe masă, cufundând camera în întuneric, şi dădu să ia Browningul. Dillon trase de trei ori în succesiune rapidă şi sări către uşă. Brosnan trase şi el, prea târziu. Uşa se trânti. Se ridică în picioare, alergă pe terasă şi privi în jos. Anne-Marie zăcea pe trotuar. Se întoarse, fugind prin salon până în vestibul, deschise uşa şi porni sărind treptele câte două. Când ajunse afară, ningea. Nu se vedea nici urmă de Dillon, dar

portarul de noapte îngenunchease lângă Anne-Marie.

Îşi ridică privirea spre el:

— A fugit un om, domnule profesor, cu un pistol. A traversat strada.

— Nu contează, se aşeză Brosnan pe trotuar, luând-o în braţe. O ambulanţă, repede.

Ningea din ce în ce mai tare. O strânse la piept, aşteptând.

Ferguson, Mary şi Max Hernu se distrau de minune în magnificul salon de la „Ritz". Ajunseseră deja la a doua sticlă de şampanie „Louis Roederer Crystal", iar generalul de Brigadă era în plină formă.

— Cine a spus că un om care se satură de şampanie s-a săturat de viaţă? întrebă el.

— Trebuie să fi fost un francez, cu siguranţă, răspunse Hernu.

— Foarte posibil, dar cred că a sosit timpul să închinăm în sănătatea cui ne-a oferit acest festin, ridică el paharul. Pentru tine, Mary, iubita mea.

Mary se pregătea să răspundă când, în oglinda de pe perete, îl văzu pe inspectorul Savary la intrare, vorbind cu şeful de sală.

— Cred că sunteţi căutat, domnule colonel, îi spuse ea lui Hernu.

Acesta întoarse capul:

— Ce s-a mai întâmplat?

Se ridică, porni printre mese şi ajunse la Savary. Vorbiră câteva momente, privind din când în când spre masă.

— De dumneavoastră nu ştiu, domnule, dar eu am un presentiment rău, spuse Mary.

Înainte ca Ferguson să răspundă, Hernu reveni, cu o expresie gravă.

— Mă tem că-am să vă dau o veste foarte proastă.

— Dillon? întrebă Ferguson.

— I-a făcut o vizită lui Brosnan, nu demult.

— Ce s-a întâmplat? Brosnan e bine?

— A, da. S-au jucat puţin cu pistoalele. Dillon a scăpat. Oftă greu.

— Dar Mademoiselle Audin e la spitalul St. Louis. Din ce-mi spune Savary, nu prea are şanse.

Când sosiră, Brosnan era în sala de aşteptare de la etajul doi, plimbându-se încoace şi încolo, cu ţigara aprinsă. Avea ochii sălbatici, cu o turbare în expresie cum Mary Tanner nu mai văzuse în viaţa ei.

Ajunse prima la el:

— Îmi pare atât de rău.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Ferguson.

Brosnan le povesti; scurt, rece. Când termină, intră un bărbat înalt şi cărunt, în halat chirurgical. Brosnan se întoarse rapid spre el.

— Ce face, Henri? Li-l prezentă celorlalţi:

— Profesorul Henri Dubois, un coleg de-al meu de la Sorbona.

— Nu e bine, prietene, îi spuse Dubois. Rănile de la piciorul stâng şi de la coloana vertebrală sunt destul de grave, dar şi mai mult mă îngrijorează fractura craniană. Tocmai o pregătesc pentru intervenţia chirurgicală. O operez imediat.

Ieşi. Hernu îl cuprinse pe Brosnan cu un braţ pe după umeri.

— Să mergem şi să bem o cafea, prietene. Cred că ne aşteaptă o noapte grea.

— Eu beau numai ceai, răspunse Brosnan, alb la faţă şi cu ochii neguroşi. N-am suportat niciodată cafeaua. Nu vi se pare cel mai ciudat lucru?

La parter era o cafenea mică, pentru vizitatori. Nu avea mulţi clienţi, la ora aceea din noapte. Savary plecase să rezolve aspectele poliţieneşti ale incidentului; ceilalţi stăteau la o masă din colţ.

Ferguson spuse:

— Ştiu că ai altele pe cap, dar ne-ai mai putea spune şi altceva? Ceva ce ţi-a spus el?

— A, da – destule. Lucrează pentru cineva şi, categoric, nu e I.R.A. E o misiune plătită şi, după cum s-a lăudat, cu o grămadă de bani.

— Ai idee despre cine e vorba?

— Când am făcut o aluzie la Saddam Hussein, s-a înfuriat. Cred că nu mai aveţi mult de căutat. Un amănunt interesant. Ştia totul despre dumneavoastră.

— Despre noi? repetă Hernu. Sunteţi sigur?

— Categoric, s-a lăudat cu asta, se întoarse el spre Ferguson. Ştia chiar şi că aţi venit în oraş, cu domnişoara căpitan Tanner, ca să mă stoarceţi de informaţii, cum s-a exprimat el. A spus că are prieteni în locurile potrivite.

— Auzi acolo, aruncă Ferguson o privire spre Hernu. Destul de îngrijorător, nu?

— Şi mai aveţi o problemă. A vorbit despre afacerea Thatcher ca despre o probă doar, spunând că are o ţintă alternativă.

— Continuă, îl îndemnă Ferguson.

— Am reuşit să-l enervez, împungându-l despre penibilul eşecului de la Valenton. Cred că veţi descoperi că intenţionează să se dea la primul ministru al Marii Britanii.

— Sunteţi sigur? întrebă Mary.

— Fără îndoială, dădu el din cap. L-am ademenit, i-am spus că n-o să-i meargă. Şi-a pierdut calmul. A spus că va trebui să-mi dovedească unde greşesc.

Ferguson îl privi pe Hernu şi oftă.

— Deci, acum ştim. Ar fi bine să merg la ambasadă ca să-i anunţ pe oamenii noştri din Londra.

— Voi proceda şi eu la fel aici, răspunse Hernu. În fond, trebuie să plece la un moment dat din ţară. Vom pune în alertă toate aeroporturile şi liniile de ferryboat. Procedura obişnuită, dar discret, desigur.

Se ridicară, iar Brosnan le spuse:

— Vă pierdeţi timpul. Nu-l veţi prinde, nu pe căile normale. Nici măcar nu ştiţi pe cine căutaţi.

— Poate, Martin, răspunse Ferguson. Dar trebuie totuşi să ne străduim, nu?

Mary Tanner îi urmă până la uşă:

— Domnule general de Brigadă, dacă nu aveţi nevoie de mine, aş dori să mai rămân.

— Sigur că da, draga mea. Ne vedem mai târziu: Mary se duse la tejghea şi luă două ceşti de ceai.

— Francezii sunt minunaţi, spuse ea. Întotdeauna cred că suntem atât de nebuni, încât să vrem lapte în ceai.

— Tot felul de obiceiuri, replică el, oferindu-i o ţigară. Ferguson mi-a spus de unde ai cicatricea.

— Amintire din bătrâna Irlandă, ridică ea din umeri. Brosnan căuta cu disperare ceva de spus.

— Ce e cu familia ta? Locuiesc la Londra?

— Tatăl meu a fost profesor de medicină la Oxford. A murit acum câtva timp. De cancer. Mama mai trăieşte. Are o proprietate în Herefordshire.

— Fraţi, surori?

— Am avut un frate. Cu zece ani mai mare decât mine. A fost împuşcat mortal la Belfast, în 1980. A tras în el un ochitor din Divis

Flats. Era căpitan de comando în infanteria marină.

— Îmi pare rău.

— E mult de-atunci.

— Nu te poate face să fii foarte binevoitoare faţă de un om ca mine.

— Ferguson mi-a explicat cum ai ajuns să te implici în I.R.A., după Vietnam.

— Un afurisit de yankeu care-şi bagă nasul, asta crezi? oftă el. Atunci, mi s-a părut că procedez bine, serios, şi n-are rost să ne prefacem. M-am băgat până la gât, timp de cinci ani lungi şi sângeroşi.

— Şi acum cum o vezi?

— Irlanda? râse el aspru. După ceea ce simt, aş vedea-o cu plăcere scufundându-se în mare.

Se ridică.

— Hai să ne dezmorţim picioarele, o chemă el, conducând-o afară.

Dillon se afla în bucătăria barjei, încălzind apa, când sună telefonul. Makeev îi spuse:

— E în spitalul St. Louis. A trebuit să ne interesăm cu discreţie, dar din ce poate deduce informatorul meu, e pe lista critică.

— Futu-i, înjură Dillon. Numai de şi-ar fi ţinut mâinile acasă.

— Ar putea ieşi un tărăboi ca toţi dracii. Mai bine să trec pe la tine.

— Mă găseşti aici.

Dillon turnă apa fierbinte într-un lighean şi trecu în baie. Mai întâi îşi scoase cămaşa, apoi luă o servietă din dulapul de sub chiuvetă. Era exact aşa cum prevăzuse Brosnan. Înăuntru avea o gamă întreagă de paşapoarte, toate pe numele lui, deghizat corespunzător. Mai avea şi o trusă de machiaj, calitatea întâi.

De-a lungul anilor, făcuse de multe ori naveta în Anglia, de obicei prin Jersey, în Channel Islands. Insula Jersey era teritoriu englez. Odată ajuns acolo, un cetăţean britanic nu mai avea nevoie de paşaport pentru a zbura pe insula mare a Marii Britanii. Deci, un turist francez făcându-şi vacanţa în Jersey. Alese un paşaport pe numele Henry Jacaud, comis-voiajor de maşini din Rennes.

Pe lângă paşaport, mai găsi un permis de conducere emis în Jersey, pe numele Peter Hilton, cu adresa în oraşul principal al insulei, Saint Helier. Permisele de conducere din Jersey, spre deosebire de cele

britanice obişnuite, au şi fotografie. Întotdeauna era util să aibă asupra lui acte de identitate clare, lucru pe care îl învăţase cu ani în urmă. Nimic nu era mai favorabil decât ca oamenii să poată confrunta faţa cu fotografia, iar cele de pe permisul de conducere şi paşaportul francez erau identice. Ăsta era tot rostul.

Dizolvă puţină vopsea de păr neagră în apa caldă şi începu să şi-o aplice pe părul blond. Era uimitor cât îl schimba simpla modificare a culorii părului. Porni foehnul şi se uscă, apoi îşi fixă părul cu briantină şi alese, dintr-o serie întreagă aflată în servietă, o pereche de ochelari cu rame de baga şi lentile slab colorate. Închise ochii, gândindu-se la rol, iar când îi deschise iarăşi, din oglindă îl privea Henry Jacaud. Era un efect extraordinar. Închise servieta, o puse la loc în dulap, luă cămaşa pe el şi trecu în salon, cu paşaportul şi permisul de conducere.

În acelaşi moment, pe scară apăru Makeev.

— Doamne sfinte! exclamă el. O clipă, am crezut că e altcineva.

— Dar aşa şi este, răspunse Dillon. Henry Jacaud, vânzător de maşini din Rennes, în drum spre o vacanţă de iarnă în Jersey. Cu bacul pe pernă de aer, din Saint-Malo.

Îi arătă permisul de conducere.

— Care mai este şi cetăţeanul din Jersey Peter Hilton, contabil în Saint Helier.

— N-ai nevoie de paşaport ca să ajungi la Londra?

— Dacă locuieşti în Jersey, nu, e teritoriu britanic. Permisul de conducere îmi atribuie o fizionomie. Îi face mereu pe oameni să fie mai mulţumiţi. Au senzaţia că ştiu cine eşti, chiar şi poliţiştii.

— Ce s-a întâmplat astă seară, Sean? Ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Am hotărât că sosise momentul să mă ocup de Brosnan. Haide, Josef, mă cunoaşte al dracului de bine. Mă cunoaşte ca nimeni altul, ceea ce ar putea fi periculos.

— Văd şi eu. Deştept băiat, profesorul.

— Nu e numai atât, Josef. Înţelege cum acţionez, cum gândesc. E un animal de acelaşi soi cu mine. Am locuit în aceeaşi lume, iar oamenii nu se schimbă. Oricât de mult crede el că s-a schimbat, pe dedesubt e acelaşi, unul şi acelaşi om care a fost cel mai temut agent I.R.A. Pe vremuri.

— Şi-atunci, te-ai hotărât să-l elimini?

— A fost un impuls. Treceam prin faţa casei, am văzut femeia plecând. El a strigat-o. După cum vorbeau, am crezut că n-avea să se mai întoarcă în aceeaşi noapte, aşa că am riscat şi m-am căţărat pe schele.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A, l-am luat prin surprindere.

— Dar nu l-ai omorât?

Dillon râse, ieşi în bucătărie şi reveni cu o sticlă de „Krucf şi două pahare. În timp ce-i scotea dopul, spuse:

— Gândeşte-te şi tu, Josef, faţă în faţă, după atâţia ani. Aveam să ne spunem destule lucruri.

— Nu i-ai spus pentru cine lucrezi?

— Bineînţeles că nu, minţi vesel Dillon, turnând şampania. Drept cine mă iei?

Închină în sănătatea lui Makeev, care spuse:

— Vreau să zic, dacă ştie că ai o ţintă alternativă, că intenţionezi să-l ataci pe Major… Ridică din umeri.

— Asta ar însemna că ştie şi Ferguson. Ţi-ar face imposibilă misiunea la Londra. Aroun, sunt convins, ar vrea să abandonăm toată acţiunea.

— Ei bine, nu ştie, replică Dillon, mai turnând o înghiţitură de şampanie. Deci Aroun poate sta liniştit, în fond, vreau şi milionul ăla al doilea. À-propos, am întrebat la Zürich. Primul milion a fost depus”.

Makeev se foi stingherit.

— Fireşte. Deci, când intenţionezi să pleci?

— Mâine sau poimâine. Mai văd eu. Până atunci, îmi poţi organiza ceva. Acea Tania Novikova, din Londra. Voi avea nevoie de ajutorul ei.

— Nicio problemă.

— Mai întâi, tatăl meu a avut un văr de-al doilea, din Belfast, care locuia la Londra, pe nume Danny Fahy.

— I.R.A?

— Da, dar nu activ. Lucra sub acoperire, în industria uşoară. Foarte dibaci cu mâinile. Se pricepea la orice. L-am folosit în 1981, când am făcut câteva treburi pentru organizaţia din Londra. Pe vremea aia, locuia la numărul 10, în Tithe Street, Kilbum. Vreau ca Novikova să-l găsească…

— Altceva?

— Da, voi avea nevoie de un loc unde să stau. Mi-o poate organiza şi pe asta. Nu locuieşte în ambasadă, cred?

— Nu, are un apartament pe Bayswater Road.

— N-aş vrea să stau acolo, cel puţin nu cu regularitate. Ar putea fi urmărită. Branşa Specială de la Scotland Yard are obiceiul să ţină sub supraveghere angajaţii ambasadei sovietice, nu-i aşa?

— A, nu mai e ca pe vremuri, zâmbi Makeev. Graţie dobitocului ăluia de Gorbaciov, acum cică toţi suntem prieteni.

— Eu aş prefera totuşi să locuiesc în altă parte. În apartamentul ei ne vom întâlni şi atâta tot.

— E o problemă: în privinţa materialelor, a explozivilor, armelor, orice de genul ăsta ce ţi-ar putea trebui. Cu aşa ceva, mă tem că nu va putea să te ajute. Cu un pistol, poate, dar nu mai mult. După cum am menţionat prima oară când ţi-am vorbit despre ea, şeful ei, colonelul Iuri Gatoy, comandantul secţiei K.G.B. Din Londra, e omul lui Gorbaciov şi îi priveşte cu ochi foarte buni pe prietenii noştri englezi.

E-n regulă, răspunse Dillon. Am propriile mele relaţii pentru aşa ceva, dar îmi va trebui mai mult capital de lucru. Dacă sunt controlat la vama din Jersey, în drum spre Londra, nu-mi pot permite să fiu prins cu sume mari de bani în servietă.

— Sunt sigur că Aroun ţi-o poate aranja.

— Atunci ne-am înţeles. Aş dori să-l mai revăd înainte de plecare. Mâine dimineaţă, cred. Stabileşte o întâlnire, bine?

— Perfect, îşi încheie Makeev mantaua. Te ţin la curent cu situaţia din spital. Când ajunse la baza scării, se întoarse:

— Mai e ceva. Să zicem că o scoţi la capăt. Ar declanşa cea mai feroce vânătoare de oameni. Cum intenţionezi să ieşi din Anglia? Dillon zâmbi:

— Exact la asta urma să mă gândesc acum. Ne vedem mâine dimineaţă.

Makeev urcă scara. Dillon îşi mai turnă un pahar de „Krug", aprinse o ţigară şi se aşeză la masă, privind decupajele de pe pereţi. Întinse mâna spre teancul de ziare, căută printre ele şi în sfârşit găsi ceea ce dorea. Un număr vechi din revista „Paris Match" de anul trecut. Michael Aroun era prezentat pe copertă… Înăuntru se găsea un articol pe şapte pagini despre stilul de viaţă şi obiceiurile sale. Dillon îşi aprinse o nouă ţigară şi începu să-l citească.

Era ora unu noaptea, iar Mary Tanner stătea singură în sala de

aşteptare, când intră profesorul Henri Dubois. Era frânt de oboseală, cu umerii căzuţi, şi se aşează istovit într-un fotoliu, aprinzându-şi o ţigară.

— Unde-i Martin? o întrebă.

— Se pare că singura rudă apropiată a lui Anne-Marie e bunicul ei. Martin încearcă să-l găsească. Îl cunoaşteţi?

— Cine nu-l cunoaşte, mademoiselle? Unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici industriaşi din Franţa. Mi-a fost cândva pacient. Anul trecut a suferit un atac de apoplexie. Nu cred că Martin va rezolva mare lucru. Locuieşte pe domeniul familiei, Château Vercors. E cam la treizeci de kilometri de Raris.

Brosnan intră, incredibil de ostenit, dar când îl văzu pe Dubois întrebă nerăbdător: – Ce face?

— N-am să te mint, prietene. Nu e bine Deloc. Am făcut tot ce era omeneşte posibil. Acum, aşteptăm.

— Pot s-o văd?

— Mai aşteaptă un timp. Te anunţ eu.

— Mai rămâi?

— A, da. Voi dormi vreo două ore pe canapeaua din cabinet. Cum te-ai înţeles cu Pierre Audin?

— Nu. A trebuit să discut cu secretarul lui, Fournier. Bătrânul e imobilizat într-un scaun rulant. Nu ştie nici ce oră e.

Dubois oftă:

— Bănuisem. Ne vedem mai târziu. După ce plecă, Mary spuse:

— Ţi-ar prinde bine şi ţie un pui de somn. Brosnan reuşi să afişeze un zâmbet sumbru.

— După cum mă simt acum, cred că niciodată nu voi mai putea dormi. Totul a fost din vina mea, într-un fel.

Pe chip i se citea deznădejdea.

— Cum poţi spune aşa ceva?

— Cine sunt sau, cu alte cuvinte; ce am fost. Dacă nu era asta, nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu se poate să vorbeşti aşa. Nu aşa e viaţa. Telefonul de pe masă sună, iar Mary răspunse, vorbi câteva momente şi îl închise.

— Ferguson, mă controla.

Îi puse o mână pe umăr;

— Hai, culcă-te pe canapea. Închide ochii, atât. Sunt aici. Te trezesc în clipa când primim o veste.

Fără tragere de inimă, Brosnan se supuse şi, în chip surprinzător, îl fură un somn adânc, fără vise. Mary Tanner rămase alături, pe gânduri, ascultându-i respiraţia regulată.

La trei şi ceva, Dubois apăru. Parcă simţindu-i prezenţa, Brosnan se trezi cu o tresărire şi se ridică.

— Ce e?

— Şi-a recăpătat cunoştinţa.

— O pot vedea? se sculă el în picioare.

— Da, desigur.

În timp ce pornea spre uşă, Dubois îi puse o mână pe braţ.

— Martin, nu e bine. Cred că trebuie să te pregăteşti pentru tot ce poate fi mai rău.

— Nu, aproape se înecă Brosnan. Nu e posibil… O luă la fugă pe coridor, deschise uşa salonului şi intră. Lângă pat stătea aşezată o soră tânără. Anne-Marie era foarte palidă, cu capul atât de bandajat, încât părea o tânără călugăriţă.

— Eu aştept afară, monsieur, spuse sora şi ieşi.

— Brosnan se aşeză. O luă de mână, iar Anne-Marie deschise ochii. Privi în gol spre el. După care îl recunoscu şi zâmbi.

— Martin, tu eşti?

— Cine altul? îi sărută el mâna.

În spatele lor, uşa se întredeschise uşor şi Dubois aruncă o privire înăuntru.

— Părul. E prea lung. Ridicol de lung, întinse ea mâna să-l atingă. În Vietnam, în mlaştină, când vietcongii voiau să mă împuşte… Ai ieşit din trestii ca un războinic medieval. Şi pe-atunci aveai părul lung şi purtai o banderolă pe cap.

Închise ochii, iar Brosnan spuse:

— Acum odihneşte-te, nu încerca să vorbeşti.

— Dar trebuie, îi deschise ea din nou. Lasă-l în pace, Martin. Promite-mi. Nu merită. Nu vreau să redevii ce-ai fost.

Îl strânse de mână, cu surprinzătoare putere.

— Promite-mi.

— Pe cuvântul meu.

Anne-Marie rămase cu privirea în tavan.

— Minunatul meu băiat irlandez sălbatic. Întotdeauna te-am iubit, Martin, numai pe tine.

Ochii i se închiseră încet, iar aparatul de monitorizare de lângă

pat îşi schimbă tonul sunetului. Henri Dubois intră într-o clipă.

— Afară, Martin, aşteaptă.

Îl împinse pe uşă şi o închise. Mary era pe culoar.

— Martin? întrebă ea.

O privi fără expresie, apoi uşa se deschise şi apăru Dubois.

— Îmi pare atât de rău, prietene. Mă tem că s-a prăpădit.

Pe barjă, Dillori se trezi în clipa când sună telefonul. Makeev spuse:

— A murit, din păcate.

Ce nenorocire. N-a fost cu intenţie.

— Acum ce faci? îl întrebă Makeev.

— Cred că plec azi după-amiază. În situaţia dată, ei bine. Cum a rămas cu Aroun?

— Ne vedem la unsprezece.

— Perfect. Ştie ce s-a întâmplat?

— Nu.

— Aşa să rămână. Ne vedem în faţă, înainte de unsprezece.

Închise telefonul şi se rezemă de pernă. Anne-Marie Audin. Mare păcat. Niciodată nu-i plăcuse să omoare femei. O informatoare din DeYry, odată, dar o meritase. Acum. Fusese un accident, dar mirosea a ghinion şi-l neliniştea. Stinse ţigara şi încercă să adoarmă la loc.

La ora zece şi ceva, Mary Tanner îi primi pe Ferguson şi pe Hernu în apartamentul lui Brosnan.

— Ce face? întrebă Ferguson.

— Şi-a făcut de lucru. Bunicul lui Anne-Marie nu stă bine cu sănătatea, aşa că Martin a pregătit totul pentru înmormântare cu secretarul lui.

— Atât de curând?

— Mâine, la locul de veci al familiei, din Vercors.

Îi conduse în casă. Brosnan stătea în picioare la fereastră, privind afară. Se întoarse spre ei, cu mâinile în buzunare şi chipul palid şi tras.

— Ei? întrebă.

— Nimic de raportat, răspunse Hernu. Am anunţat toate porturile şi aeroporturile, discret, desigur.

Ezită:

— Considerăm că este mai bine să nu dăm nimic publicităţii, domnule profesor. La tragica moarte a lui mademoiselle Audin mă

refer.

Brosnan părea de o curioasă indiferenţă.

— Nu-l veţi prinde. La Londra trebuie căutat, şi preferabil mai devreme, nu mai târziu. Probabil e pe drum, iar în Londra veţi avea nevoie de mine.

— Vrei să spui că ne ajuţi? Participi la acţiunea asta? întrebă Ferguson.

— Da.

Îşi aprinse o ţigară, deschise glasvandul şi ieşi pe terasă, urmat de Mary.

— Dar nu poţi, Martin, mi-ai spus că i-ai promis.

— Am minţit, răspunse el calm. Ca să moară împăcată. Dincolo nu e nimic. Numai întuneric.

Avea chipul dur ca piatra şi ochii tenebroşi. Era faţa unui străin.

— O, Doamne, şopti Mary.

— Pun eu mâna pe el, spuse Brosnan. Fie şi de va fi ultimul lucru pe care-l fac pe lumea asta, am să-l omor.

Capitolul 6

La ora unsprezece fără ceva, Makeev ajunse în faţa casei lui Michael Aroun de pe Avenue Victor Hugo. Şoferul opri la bordură şi, în timp ce închidea motorul, portiera se deschise şi Dillon se aşeză pe bancheta din spate.

— E mai bine să nu porţi haine de la casa de modă, spuse el. Peste tot e mocirlă. Zâmbi, iar Makeev închise geamul despărţitor.

— Pari în formă bună, dacă ţinem seama de situaţie.

— Şi de ce n: aş fi? Voiam doar să mă asigur că nu i-ai spus lui Aroun despre acea Audin.

— Nu, fireşte că nu i-am „spus.

— Bine, zâmbi Dillon. N-aş vrea să ne strice nimic cheful. Acum, hai la el…

Rashid le deschise uşa. O servitoare le luă mantalele. Aroun aştepta în salonul elegant.

— Valenton, domnule Dillon. O dezamăgire considerabilă.

— Nimic nu e perfect în viaţă, ar trebui s-o ştiţi, răspunse Dillon. V-am promis o ţintă alternativă şi intenţionez s-o atac.

— Primul ministru al Marii Britanii? întrebă Rashid.

— Exact, dădu din cap Dillon. Azi mă duc la Londra. Mă gândeam să stăm de vorbă înainte de a pleca.

Rashid aruncă o privire către Aroun, care spuse:

— Firește, domnule Dillon. Acum, cu ce vă putem ajuta?

— Mai întâi, îmi trebuie din nou bani de operare. Treizeci de mii de dolari. Vreau să aranjați procurarea lor de la cineva din Londra.

— Cash, evident. Colonelul Makeev poate finaliza detaliile.

— Nicio problemă, spuse Aroun.

— În al doilea rând, se pune întrebarea cum plec naibii din Anglia după îndeplinirea cu succes a misiunii.

— Pari plin de încredere, domnule Dillon, remarcă Rashid.

— Ei, trebuie să ne păstrăm speranța, fiule, replică Dillon. Problema oricărei misiuni importante, după cum am descoperit de-a lungul anilor, nu constă atât în a o duce la îndeplinire, cât în a-ți vedea apoi de drum cu pielea întreagă. Vreau să spun, dacă vi-l lichidez pe primul ministru al Marii Britanii, pentru mine principala problemă va fi ieșirea din Anglia, iar aici interveniți dumneavoastră, domnule Aroun.

Servitoarea intră cu cafeaua pe o tavă. Aroun așteptă până puse ceștile pe masă și turnă. Când femeia se retrase, îi ceru lui Dillon:

— Explică-mi, te rog.

— Unul dintre talentele mele minore este pilotajul. Îl stăpânim în comun, din câte am înțeles. Am citit într-un vechi articol din „Paris Match" că ați cumpărat în Normandia o proprietate numită Château Saint Denis, la vreo douăzeci de mile la sud de Cherbourg, pe Coastă.

— Așa este.

— Articolul menționa cât de mult îndrăgiți acel loc, cât de retras și de neumblat e. O capsulă a timpului din secolul al optsprezecelea.

— Unde bați, mai exact, domnule Dillon? întrebă Rashid.

— Mai scria și că are o pistă de aterizare proprie și că foarte des domnul Aroun zboară de acolo la Paris, când dorește, pilotându-și propriul avion.

— Foarte adevărat, răspunse Aroun.

— Perfect. Atunci, iată cum facem. Când mă apropii, să zicem, de deznodământul misiunii, vă anunț. Veți zbura până în acel loc de la Saint Denis. Eu vin cu avionul din Anglia și ne întâlnim acolo, după îndeplinirea misiunii. Îmi puteți aranja transportul în continuare.

Dar cum? se interesă Rashid. De unde vei găsi avion?

— Sunt o mulţime de cluburi aviatice, fiule, şi avioane de închiriat. Pur şi simplu mă voi abate de la rută. Dispar, zi-i cum vrei. Fiind şi tu pilot, trebuie să ştii că una dintre cele mai mari bătăi de cap ale autorităţilor constă în vastele întinderi de spaţiu aerian necontrolat. După ce aterizez la Saint Denis, poţi da foc drăciei.

Privi de la Rashid la Aroun:

— Ne-am înţeles? Aroun răspunse:

— Categoric, mai putem face şi altceva?

— O să vă anunţe Makeev. Acum mă duc. Şi se întoarse spre uşă.

Afară, se opri pe trotuar lângă maşina lui Makeev, în ninsoarea slabă.

— Deci, asta e. N-o să ne mai vedem, cel puţin pentru un timp.

Makeev îi dădu un plic:

— Adresa şi telefonul de acasă al Taniei. Se uită la ceas.

— Azi-dimineaţă n-am găsit-o. I-am lăsat un mesaj, spunându-i că vreau să stăm de vorbă la amiază.

— Bine. Mai vorbim înainte să iau Hydrofoil-ul de la Saint-Malo spre Jersey, ca să mă asigur că totul e în regulă.

— Te duc eu cu maşina, îi propuse Makeev.

— Nu, mulţumesc. Simt nevoia să fac mişcare, întinse Dillon mâna. Până la următoarea noastră veselă întâlnire.

— Succes, Sean. Dillon zâmbi.

— A, de ăsta şi tu ai întotdeauna nevoie. Şi se întoarse, plecând.

Makeev vorbi cu Tania pe firul cifrat, la amiază.

— Vine la tine un prieten de-al meu, o anunţă el. Probabil pe seară. Cel despre care ţi-am vorbit.

— Mă voi ocupa de el, colonele.

— Niciodată n-ai avut de rezolvat o tranzacţie mai importantă crede-mă. À-propos, îi va trebui o locuinţă alternativă. Fă pregătirile la tine acasă.

— Desigur.

— Şi vreau să dai de urma omului ăstuia.

Îi dădu detaliile despre Danny Fahy. Când termină, Tania spuse:

— N-ar trebui să fie nicio problemă. Altceva?

— Da, îi plac pistoalele Walther. Ai grijă, draga mea, şi mai vorbim.

Când Mary Tanner intră în apartamentul de la „Ritz”, Ferguson îşi bea ceaiul de după-amiază, lângă fereastră.

— A, iată-te, o primi el. Mă întrebam ce te reţinea. Trebuie să mergem.

— Încotro?

— Înapoi la Londra.

Mary trase adânc aer în piept.

— Nu şi eu, domnule general de Brigadă, rămân aici.

— Rămâi? se încruntă el, nedumerit.

— La înmormântarea de la Château Vercors, mâine dimineaţă la ora unsprezece. În fond, va face ceea ce i-aţi cerut. Nu-i datorăm şi noi un mic sprijin?

Ferguson ridică o mână, în defensivă.

— În regulă, m-ai convins. Totuşi, acum trebuie să mă întorc la Londra. Poţi rămâne, dacă vrei, şi vii mâine după-amiază. Voi aranja să vă ia Learjetul, pe amândoi. E de ajuns?

— Nu văd de ce n-ar fi, zâmbi ea înveselită, întinzând mâna spre ceainic. Mai-vreţi o ceaşcă, domnule general de Brigadă?

Sean Dillon luă expresul până la Rennes şi îl schimbă cu trenul de Saint-Malo la ora trei. Nu călătoreau prea mulţi turişti, fiind o perioadă a anului nepotrivită pentru aşa ceva, iar vremea atroce din Europa îi descurajase şi pe puţinii rămaşi. Pe bacul cu pernă de aer spre Jersey erau cel mult douăzeci de pasageri. Dillon debarcă la Saint Helier, înainte de ora şase, pe Albert Quay, şi merse cu taxiul până la aeroport.

Ştiu că va avea probleme încă dinainte de a sosi, căci, cu cât se apropiau, cu atât era şi ceaţa mai deasă. Era poveste veche în Jersey, dar nu sfârşitul lumii. Primi confirmarea că ambele curse de seară spre Londra fuseseră anulate, ieşi din clădirea aeroportului, luă un alt taxi şi-i ceru şoferului să-l ducă la un hotel convenabil.

Peste treizeci de minute, îi telefona lui Makeev la Paris.

— Regret că n-am apucat să sun din Saint-Malo. A avut trenul întârziere. Puteam să pierd ferryboatul. Ai vorbit cu Novikova?

— A, sigur, răspunse Makeev. Totul e-n ordine. Abia aşteaptă să te cunoască. Unde eşti?

— Într-un loc numit „Hotel L'Horizon", în Jersey. Era ceaţă la aeroport. Sper să plec mâine dimineaţă.

Sunt sigur că vei reuşi. Mai sună-mă.

— Neapărat.

Dillon închise telefonul, apoi îşi luă sacoul şi coborî la bar.

Auzise de undeva că restaurantul hotelului era excepţional. După un timp, îl acostă un italian chipeş şi energic, care se prezentă Augusto, chelner şef. Recunoscător, Dillon luă de la el un menu, comandă o sticlă de „Krug" şi se relaxa.

Cam în acelaşi timp, se auzi soneria apartamentului lui Brosnan de pe Quai de Montebello. Când deschise uşă, cu un pahar mare de scotch în mână, o văzu în prag pe Mary Tanner.

— Bună, o salută el. Ce vizită neaşteptată.

Mary îi luă paharul şi-l vărsă în ghiveciul de flori aflat lângă Uşă.

— Asta n-o să-ţi folosească la nimic.

Dacă zici tu. Cu ce ocazie?

— Mă gândeam că eşti singur. Nu mi s-a părut o idee prea bună. Ferguson a vorbit cu tine înainte de plecare?

— Da, a spus că rămâi până mâine. Mi-a propus să-l urmăm după-amiază.

— Da, mă rog, asta nu rezolvă problema nopţii de azi. Cred că n-ai mâncat nimic toată ziua, aşa că sugerez să ieşim la masă, şi să nu-ncepi să zici nu.

— Nici n-aş visa, domnişoară căpitan, salută el milităreşte.

— Nu te prosti. Trebuie să fie prin apropiere vreun local care-ţi place.

— Este într-adevăr. Aşteaptă-mă să-mi iau haina şi mergem.

Era un bistro tipic de pe o stradă lăturalnică, simplu şi nepretenţios, cu separeuri intime şi, de la bucătărie, nişte mirosuri apetisante, parcă de pe altă lume. Brosnan comandă şampanie.

— „Krug"? întrebă Mary, când sosi sticla.

— Sunt cunoscut aici.

— Bei întotdeauna numai şampanie?

— Am fost împuşcat în stomac, cu ani în urmă. Mi-a creat probleme. Medicii au spus să nu beau în niciun caz spirtoase, nici vin roşu. Şampania e okay. Ai observat cum se numeşte localul?

— „La Belle Aurore".

— Asemenea cafenelei din Casablanca. Humphrey Bogart? mgrid Bergman?

Ridică paharul.

Stătură un timp într-o tăcere plăcută, apoi Mary întrebă:

— Putem discuta profesional?

— De ce nu? La ce te gândeşti?

— Ce se va întâmpla în continuare? Vreau să zic, Dillon se pierde în peisaj, chiar tu ai spus. Cum Dumnezeu speri să-l găseşti?

— Are o slăbiciune, răspunse Brosnan. Nu se va apropia de niciun cunoscut din I.R.A., de teamă să nu-l trădeze. Asta-i lasă o singură variantă. Cea pe care o alege de obicei. Lumea interlopă. Tot ce-i trebuie – arme, explozivi, chiar şi ajutor fizic – va căuta în cel mai evident loc, şi ştii unde anume?

— În East End, Londra?

— Da, e cam la fel de romantic ca în Mica Italie din New York, sau în Bronx. Fraţii Kray, cei mai posibili gangsteri de film pe care i-a avut vreodată Anglia, banda Richardson. Ştii multe despre East End?

— Credeam că toate astea ţin de domeniul trecutului.

— Câtuşi de puţin. O mulţime de ştabi, „guvernatorii", cum îşi spun ei, au trecut într-o oarecare măsură de partea legii, dar toate delictele de modă veche – spargeri, bănci, dube cu bani – sunt comise cam de acelaşi grup. Toţi sunt familişti, o privesc ca pe o afacere, dar, dacă le stai în drum, te împuşcă.

— Ce frumos.

— Toată lumea ştie unde sunt, inclusiv poliţia. În acea fraternitate va căuta Dillon ajutor.

— Iartă-mă, spuse Mary, dar cred că e o comunitate destul de strâns unită.

— Ai perfectă dreptate, însă, întâmplător, am ceea ce s-ar putea numi permis de intrare.

— Şi cum Dumnezeu l-ai obţinut? Brosnan îi mai turnă un pahar de şampanie.

— În Vietnam, în 1968, în timpul tinereţii mele nebunatice şi prosteşti, am fost în trupele aeropurtate, la Air-borne Rangers. Am făcut parte dintr-un detaşament al Forţelor Speciale care acţiona în Cambodgia, complet ilegal, aş putea să adaug. Conţinea oameni recrutaţi din toate branşele serviciilor militare. Cu calificări de specialitate. Aveam chiar şi câţiva infanterişti marini, şi aşa l-am cunoscut pe Harry Flood.

— Harry Flood? repetă Mary, încruntându-se. Nu ştiu de unde, numele mi-e cunoscut.

S-ar putea. Am să-ţi explic. Harry are aceeaşi vârstă cu mine. Născut în Brooklyn. Mama lui a murit la naştere. L-a crescut tatăl, care

a murit când Harry avea optsprezece ani. S-a înrolat în Infanteria Marină, ca să aibă o activitate, şi a venit în N-am, unde l-am cunoscut. Râse.

— N-am să uit niciodată prima oară când am fost împreună. Scufundaţi până la gât, într-o mlaştină puturoasă din Delta Mekongului.

— Pare să fie un om foarte interesant.

— A, şi nu numai atât. Steaua de Argint, Crucea Marinei în ’69, când eu plecam, Harry mai avea de făcut un an din serviciu. L-au detaşat la Londra. În garda ambasadei. Ajunsese sergent şi atunci s-a întâmplat.

— Ce anume?

— A întâlnit o fată la vechea Lyceum Balroom, într-o seară, o fată numită Jean Dark. Frumuşică, de douăzeci de ani, în Sarafan de bumbac, numai că era o diferenţă. Membrii familiei Dark erau gangsteri, din cei care în East End se numesc bandiţi pe bune. Bătrânul ei avea propriul său mic imperiu pe malul râului, fiind, într-un fel, la fel de faimos ca fraţii Kray. A murit în acelaşi an.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă Mary, absolut fascinată.

— Mama lui Jean a încercat să-i ia locul. Ma Dark, cum i se spunea. Existau unele disensiuni. Bande rivale, chestii de-astea. Harry şi Jean s-au căsătorit, el s-a instalat cu forme legale la Londra, a rămas şi s-a lăsat absorbit. A rezolvat rivalităţile şi aşa mai departe.

— Adică a devenit gangster?

— Nu sună prea elegant, da, dar mai mult decât atât, mult mai mult. A ajuns unul dintre cei mai mari „guvernatori” din Capătul Estic al Londrei.

— Dumnezeule, acum îmi amintesc. Ale lui sunt toate cazinourile alea. Este omul care a întreprins atâtea construcţii pe malul Tamisei.

— Exact. Jean a murit de cancer, acum vreo cinci-şase ani. Mama ei murise mult mai demult. Harry a mers mai departe.

— Acum are cetăţenie britanică?

— Nu, n-a renunţat niciodată la cea americană. Autorităţile nu-l pot expulza, fiindcă nu are cazier. Nicio zi n-a stat în închisoare.

— Şi încă mai e gangster?

— Depinde cum defineşti termenul. A scăpat basma curată cu multe, sau oamenii lui au scăpat, pe vremuri. Ceea ce s-ar putea numi

infracţiuni de tip vechi.

— A, adică fără porcării ca drogurile sau prostituţia? Doar jafuri cu mână armată, protecţie, chestii din astea?

— Nu te înverşuna. Are cazinourile, acţiunile din electronică şi proprietăţile în construcţie. E proprietar peste jumătate din Wapping. Aproape tot splaiul râului. Acţionează extrem de legal.

— Şi totuşi e gangster?

— Să zicem că e „guvernatorul" multora din East End. Yankeul, aşa-i zice. O să-ţi placă.

— Mie? se miră Mary. Şi când ne vom cunoaşte?

— De îndată ce pot aranja. Harry şi oamenii lui ştiu tot ce mişcă în East End. Dacă mă poate ajuta cineva să-l prind pe Sean Dillon, el e acela.

Chelnerul sosi şi puse în faţa lor două farfurii cu supă franţuzească de ceapă.

— În regulă, spuse Brosnan. Acum, să mâncăm, mor de foame.

Harry Flood stătea ghemuit într-un colţ al gropii, cu braţele strânse pentru a-şi păstra căldura corporală. Era gol până la mijloc, desculţ, doar cu o pereche de pantaloni de camuflaj pe el. Groapa avea doar câţiva metri pătraţi, iar ploaia şiroia necontenit prin grilajul de bambus aflat deasupra. Uneori, vietcongii se uitau la el, arătându-i-l vizitatorilor pe câinele yankeu care se tăvălea în propria-i spurcăciune, deşi de obişnuise demult cu duhoarea…

Părea să se afle acolo dintotdeauna, iar timpul nu mai avea niciun înţeles. Niciodată nu mai simţise o disperare atât de totală… Acum ploua mai tare, apa curgând peste marginea gropii ca un soi de cascadă, iar nivelul celei din groapă creştea rapid. Stătea în picioare, iar dintr-odată apa îi ajunse până la piept, iar el începu să se zbată. Îi şiroia neîntrerupt în cap, nu mai atingea fundul cu picioarele şi dădea din ele ca să plutească, luptând să respire, agăţându-se cu unghiile de marginea gropii. Deodată, îl apucă o mână, o mână puternică, trăgându-l din apă, iar Harry reîncepu să respire.

Se trezi cu o tresărire şi se ridică în capul oaselor. Visul îi revenea de ani de zile, cu intermitenţe, de când se întorsese din Vietnam, lucru întâmplat cu al dracului de mult timp în urmă. De obicei, se sfârşea cu el înecându-se. Mâna care-l scotea afară era ceva nou.

Se uită la ceas. Era aproape zece. În fiecare seară trăgea câte un

pui de somn, înainte de a vizita câte unul din cluburi, dar de astă dată dormise prea mult. Îşi puse ceasul la mână, intră grăbit în baie şi făcu un duş rapid, în timp ce se bărbierea, observă că în păr îi apăruseră fire cărunte.

— Tuturor ni se întâmplă, Harry, spuse el încet, zâmbind.

De fapt, zâmbea în cea mai mare parte a timpului, deşi oricine îl observa îndeaproape ar fi remarcat o anume oboseală de toate ale lumii. Zâmbetul unui om care găsise viaţa, în ansamblu, o dezamăgire. Era destul de chipeş, într-un mod mai degrabă dur, musculos, cu umeri laţi. Ba chiar nu arăta deloc rău pentru patruzeci şi şase de ani, lucru pe care obişnuia să şi-l spună cel puţin o dată pe zi, fie şi numai pentru încurajare. Îmbrăcă o cămaşă de mătase neagră, încheiată până la gât, fără cravată, şi un costum „Armani" larg, din mătase naturală, maron închis. Se studie în oglindă.

— O luăm d-a capo, puişor, spuse el, şi ieşi. Apartamentul era enorm, făcând parte dintr-un complex de antrepozite pe Cable Wharf. Zidurile de cărămidă ale salonului erau zugrăvite în alb, podelele din lemn lăcuite, peste tot stăteau împrăştiate covoare indiene. Canapele confortabile, un dar, cu sticle de toate genurile posibile rânduite în spate. Numai pentru musafiri. Harry nu bea niciodată alcool. În faţa peretelui din fund se afla un birou mare, iar peretele era plin de rafturi cu cărţi.

Deschise glasvandul şi ieşi pe balconul cu vedere spre râu; Era foarte frig. Tower Bridge se înălţa la stânga, cu Tower of London dincolo de el, luminat de reflectoare. Prin faţa lui trecu un vapor din Pool of London, cu luminile strălucind în întuneric, astfel încât se distingeau membrii echipajului lucrând pe punte. Îl bine dispunea întotdeauna şi trase cu nesaţ în plămâni aerul rece.

Uşa din capătul salonului se deschise şi intră Mordecai Fletcher. Era înalt de un metru optzeci, cu păr încărunţit şi mustaţă tunsă, şi purta un blazer la două rânduri bine croit şi o cravată din Gardă. Înfăţişarea convenţională îi era cam atenuată de ţesuturile cicatrizate din jurul ochilor şi de nasul turtit, care îi fusese rupt de mai multe ori.

— Te-ai trezit, spuse el sec.

— Nu se vede? replică Flood.

Mordecai era omul de forţă, mâna lui dreaptă, de aproape cincisprezece ani, un util boxer de categoria grea, care avusese atâta minte să părăsească ringul înainte de a i se zăpăci creierii. Se duse

după bar, își turnă o apă minerală „Pérrier", adăuga gheață și lămâie și i-o aduse. Flood luă paharul fără să-i mulțumească.

— Dumnezeule, cât mai iubesc râul ăsta bătrân. S-a ivit ceva?

— A telefonat contabilul. Sunt niște hârtii de semnat, pentru afacerea aia cu piața, I-am spus să le lase aici mâine dimineață.

— Atât?

— Maurice, de la „Embassy". Spune că a trecut Jack Harvey să îmbuce ceva, cu căței aia de nepoată a lui.

— Myra? dădu din cap Flood. S-a întâmplat ceva?

— Maurice zicea că Harvey a întrebat dacă vii mai încolo. O să se întoarcă să-și încerce mâna la mese.

Ezita.

— Știi ce urmărește ticălosul, Harry, și l-ai evitat.

— Nu vindem, Mordecai, și cu siguranță că nici nu ne asociem. Jack Harvey e cel mai rău bandit din East End. Pe lângă el, frații Kray par niște pici de grădiniță.

— Credeam că tu erai ăla, Harry.

— Eu nu m-am băgat niciodată în droguri, Mordecai, nici fete n-am ținut, știi doar. Okay, am fost un gangster veritabil, câțiva ani, amândoi am fost.

Se duse la birou și luă fotografia în ramă de argint care stătea acolo dintotdeauna.

— Când era Jean pe moarte, în lunile alea nefericite, clătină el din cap. Nimic nu mai părea important și știi ce m-a pus să-i promit, aproape de sfârșit. Să încetez.

Mordecai închise fereastra.

— Știu, Harry. Jean a fost o femeie și jumătate.

— De-asta am legalizat afacerile și n-am avut dreptate? Știi care este valoarea netă a firmei? Aproape cincizeci de milioane. Cincizeci de milioane, zâmbi el. Așa că Jack Harvey și ceilalți ca el n-au decât să-și murdărească ei mâinile în continuare, dacă vor.

— Da, dar pentru majoritatea oamenilor din East End încă mai ești Guvernatorul, Harry, încă mai ești Yankeul.

— Și nu mă plâng, deschise Flood un dulap, de unde scoase un palton negru. Există momente când prinde bine la câte o afacere, știu. Acum, să mergem. Cine conduce mașina astă seară?

— Charlie Salter.

— Bine.

Mordecai ezită.

— Să-mi iau arma, Harry?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mordecai, acum suntem legali, mereu îţi spun.

— Dar Jack Harvey nu e, asta-i problema.

— Pe Jack Harvéy lasă-l în seama mea.

Coborâră cu vechiul lift de mărfuri, până în antrepozit, unde aştepta Mercedesul salon negru. Charlie Salter stătea rezemat de el, citind un ziar. Era un om mic şi vânos, cu uniformă gri de şofer. Împături repede ziarul şi deschise portiera din spate.

— Încotro, Harry?

— La „Embassy", şi condu cu grijă. Astă seară e mult polei, iar ziarul dă-mi-l mie.

Salter se aşeză la volan, iar Mordecai intră alături şi apăsă pe butonul telecomenzii. Uşile magaziei se deschiseră, lăsând maşina să iasă pe chei. Flood deschise ziarul, se rezemă de spătar şi începu să se informeze despre desfăşurarea războiului din Golf.

„Embassy Club" se afla doar la un kilometru şi jumătate distanţă, lângă Wapping High Street. Se deschisese doar de şase luni, fiind alta dintre construcţiile lui Harry Flood pe proprietăţile vechilor antrepozite. Parcarea de maşini se găsea pe o stradă lăturalnică, în spate, şi era deja aproape plină. O supraveghea un negru bătrân, care stătea într-o gheretă.

— V-am ţinut liber locul, domnule Flood, spuse el, ieşind.

Flood coborî din maşină împreună cu Mordecai şi-şi scoase portofelul, în timp ce Salter se ducea spre locul de parcare. Îi dădu bătrânului o hârtie de cinci lire sterline.

— Să nu înnebuneşti, Freddy.

— Cu asta, zâmbi bătrânul, nu mi-ar ajunge să plătesc nici măcar o femeie în fundul cârciumii. Groaznic lucru, inflaţia, domnule Flood.

Râzând, Flood şi Mordecai porniră pe strada laterală, iar Salter îi ajunse din urmă la colţ, când ajunseră la intrare. Interiorul era cald şi luxos, dale albe şi negre pe duşumea, lambriuri de stejar, picturi în ulei. În timp ce garderobiera le lua paltoanele, un bărbat scund, în ţinută de seară, le ieşi grăbit în întâmpinare.

— A, domnule Flood, ce plăcere. Luaţi cina?

— Aşa aş crede, Maurice. Dar, mai întâi – aruncă o privire în jur –, Harvey a dat vreun semn?

— Încă nu.

Coborâră scara până în salonul principal. Atmosfera de club continua, pereţi lambrisaţi, tablouri, separeuri cu canapele de piele. Un trio cânta pe o mică estradă, într-un colţ, şi exista şi un ring de dans „deşi nu prea mare.

Maurice îşi croi drum printre mese şi deschise o uşă capitonată cu piele în carouri, care dădea în zona de cazinou a localului. Şi acolo era la fel de aglomerat, oamenii îmbulzindu-se la ruletă, iar majoritatea meselor de joc erau complet ocupate.

— Pierdem mult? îl întrebă Flood pe Maurice.

— Fluctuaţii şi răsturnări, domnule Flood. Toate se echilibrează, ca de obicei.

— Oricum, e plin de pontatori.

— Şi niciun arab la vedere, comentă Mordecai.

— Stau cu capul la cutie, îi răspunse Maurice. Din cauza poveştii din Golf.

— Tu n-ai face-o? zâmbi Flood. Hai să mâncăm.

Avea propriul lui separeu, într-un colţ, lângă orchestră, cu vedere peste tot salonul. Comandă somon afumat, ouă jumări şi din nou apă minerală „Pernei. Luă o ţigară „Camel" dintr-o tabacheră veche de argint. Cu ţigările englezeşti nu reuşise să se împace niciodată. Mordecai îi dădu un foc şi se rezemă de perete. Flood rămase meditativ, supraveghind scena, într-unul din acele momente tenebroase când te întrebi ce rost are viaţa.

Charlie Salter coborî scara de la intrare şi trecu grăbit printre mese.

— Jack Harvey şi Myra tocmai au sosit, îl anunţă el.

Harvey avea cincizeci de ani, înălţime medie şi greutate mult depăşită, fapt pe care costumul „Barathea" bleumarin nu reuşea să-l ascundă, în ciuda faptului că avea croială „Savile Row". Era chel, cu capul aproape complet lipsit de păr, şi avea faţa cărnoasă şi degenerată a unui împărat roman de soi rău.

Nepoata lui, Myra, avea treizeci de ani şi părea mai tânără, cu părul negru ca pana corbului strâns într-un coc şi fixat cu un pieptene bătut în diamante. Era foarte puţin fardată, cu excepţia buzelor roşii ca sângele. Purta o jachetă cu paiete, o fustă mini neagră „Gianni Versace" şi pantofi cu tocuri foarte înalte, având doar puţin peste un metru cincizeci. Arăta imens de atrăgătoare, iar bărbaţii întorceau capetele

după ea. De asemenea, era mâna dreaptă a unchiului ei, avea o diplomă în studiul afacerilor, de la London University, şi era întru totul la fel de nemiloasă şi de lipsită de scrupule ca el.

Flood nu se ridică, rămânând la masă, în aşteptare.

— Harry, fiule, îl salută Harvey, aşezându-se. Nu te superi dacă-ţi ţinem companie, nu-i aşa?

Myra se aplecă şi îl sărută pe obraz.

— Îţi place noul meu parfum, Harry? A costat o avere, dar Jack spune că e ca un afrodiziac, atât de frumos miroase.

— Un cuvânt cam mare pentru tine, nu? replică Flood. Myra se aşează de cealaltă parte, iar Harvey scoase un trabuc. Îi tăie capătul, întorcând privirea spre Mordecai:

— Hai odată, unde ţi-e afurisita aia de brichetă?

Mordecai îşi scoase bricheta şi o aprinse, fără nicio schimbare de expresie, iar Myra spuse:

— E vreo şansă să bem ceva? Ştim că tu nu obişnuieşti, Harry, dar gândeşte-te şi la noi ceilalţi, nefericiţii.

Vocea ei avea un uşor accent cockney, nu prea pronunţat, şi o atracţie proprie. Îi puse o mână pe genunchi, iar Flood spuse:

— Cocktail cu şampanie, nu asta îţi place?

— Merge, pentru început.

— Mie nu, nu pot bea poşirca asta, replică Harvey. Scotch şi apă. Unul mare.

Maurice, care aşteptase în apropiere, îi vorbi unui chelner, apoi şopti la urechea lui Flood:

— Jumările dumneavoastră, domnule Flood).

— Le mănânc acum, răspunse Harry.

Maurice se întoarse şi, peste un moment, apăru un chelner cu o tavă de argint. Scoase capacul şi puse farfuria în faţa lui Flood, care începu să înfulece imediat.

Harvey spuse:

— Încă nu te-am văzut niciodată luând o masă normală, Harry. Ce-icutine?

— Nimic, crede-mă. Mâncarea nu înseamnă prea mult pentru mine, Jack. Când eram puşti, în Vietnam, vietcongii m-au ţinut un timp prizonier. Am învăţat că poţi supravieţui cu foarte puţin. Mai târziu, am fost împuşcat în burtă. Mi-am pierdut optsprezece inci din intestine.

— Va trebui să-mi arăţi odată cicatricea, interveni Myra.

— Există şi o faţă bună a medaliei. Dacă nu eram împuşcat, Corpul de Infanterie Marină nu m-ar fi detaşat în postul ăla moale şi călduţ din Garda ambasadei de la Londra.

— Şi n-ai fi cunoscut-o pe Jean, adăugă Harvey. Ţin minte anul când te-ai însurat cu ea, Harry, anul când a murit bătrânul ei tată. Sam Dark. Clătină din cap.

— Era ca un rege neîncoronat în East End, după ce fraţii Kray au ajuns la răcoare. Şi Jean… repetă el gestul. Ce femeie. Stăteau băieţii la coadă pentru ea. Era printre ei până şi un ofiţer din Gardă, un lord.

Se întoarse spre Myra:

— Aristocrat autentic.

— Şi când colo, s-a măritat cu mine, spuse Flood.

— Se putea şi mai rău, Harry. Vreau să zic, ai ajutat-o să ţină treaba pe roate, mai ales după ce a murit maică-sa, ştim cu toţii asta.

Flood îşi împinse farfuria la o parte şi se şterse la gură cu un şervet.

— Ce-i azi, noaptea complimentelor, Jack? Pentru ce ai venit, de fapt?

— Ştii ce vreau, Harry, vreau să intru şi eu. Cazinourile, patru la număr deja, şi câte cluburi, Myra?

— Şase.

— Şi toate construcţiile astea de pe râu, continuă Harvey. Trebuie să împarţi tortul.

— Nu e decât o singură problemă în sensul ăsta, Jack, spuse Flood. Eu sunt om de afaceri legitim, de mult timp, câtă vreme tu… clătină el din cap. Cine-a fost pungaş, pungaş rămâne.

— Canalie de yankeu, se răsti Harvey. Nu-ţi permit să-mi vorbeşti aşa.

— Tocmai am făcut-o, Jack.

— Suntem intraţi, Harry, fie Că-ţi place, fie că nu.

— Pune-mă la încercare, îl provocă Flood.

Salter se apropiase discret şi stătea rezemat de perete, lângă Mordecai. Omul cel masiv îi şopti ceva, iar

Salter plecă.

— Vorbeşte serios, Harry, îl preveni Myra, aşa că fii rezonabil. Nu-ţi cerem decât o parte din afacere.

— Dacă vă alăturaţi mie, intraţi în computere, construcţii, cluburi şi cazinouri, îi spuse Flood. Ceea ce înseamnă că ajung şi eu

alături de voi, în droguri, peşti, târfe şi protecţii. Fac duş de trei ori pe zi, dulceaţă, şi tot nu mi-ar ajunge ca să mă simt curat.

— Yankeu ticălos! ridică ea mâna, iar Flood o apucă de încheietură.

Harvey se ridică:

— Lasă-l în pace, Myra, lasă-l în pace. Hai să mergem. Ne mai vedem noi, Harry.

— Sper să nu, replică Flood.

Ieşiră, iar Mordecai se aplecă spre el:

— E o lepădătură dezgustătoare. Mereu mi-au întors stomacul pe dos, el şi iubiţii lui.

— Fiecare cu ce-i place, răspunse Flood. Nu-ţi trăda prejudecăţile, Mordecai, şi adu-mi o cafea.

— Porcul, mormăi Jack Harvey, în timp ce el şi Myra mergeau pe trotuar, spre parcare. În iad îl trimit, pentru că mi-a vorbit aşa.

— Ţi-am spus eu că ne pierdem vremea, răspunse ea.

— Exact, îşi trase Harry mănuşile pe mâinile sale mari. Deci, trebuie să-i arătăm că avem intenţii serioase, nu?

În capătul străzii era parcat un furgon închis la culoare. Când se apropiară, luminile de poziţie se aprinseră. Tânărul care se aplecă de la volan avea vreo douăzeci şi cinci de ani şi o înfăţişare dură şi primejdioasă, cu geaca aviatică de piele neagră şi şapca plată;

— Domnule Harvey, spuse el.

— Bravo, Billy, tocmai la ţanc. Se întoarse spre nepoata lui:

— Cred că nu l-ai cunoscut pe Billy Watson, Myra.

— Nu, nici eu n-aş crede, răspunse ea, măsurându-l cu privirea.

Câţi ai în spate? întrebă Harvey.

— Patru, domnule Harvey. Am auzit că Mordecai Fletcher e cam fiară.

Luă o bâtă de baseball.

— Asta ar trebui să-l răcorească.

— Fără arme de foc, cum v-am spus.

— Fără, domnule Harvey.

— Carne pe carne, de-atâta e nevoie, şi poate vreó două picioare rupte. Daţi-i drumul. Va trebui să iasă, mai devreme sau mai târziu.

Harvey şi Myra îşi continuară drumul pe trotuar.

— Cinci? întrebă ea. Crezi că sunt de ajuns?

— De-ajuns? râse răguşit Harvey. Cine se crede, Sam Dark? Ăta, da, bărbat, da yankeul ăsta nenorocit… Au să-l schilodească. Şase luni o să umble în cârje. Sunt băieţi duri, Myra.

— Serios?

— Hai să scăpăm de gerul ăsta blestemat, o chemă el, cotind în parcare.

Peste o oră, Harry Flood se pregăti să plece. În timp ce garderobiera îi ajuta să se îmbrace, Harry îl întreba pe Mordecai:

— Unde-i Charlie?

— A, i-am dat semnalul acum câteva minute. S-a dus înainte să încălzească maşina. Vreau să zic, afară e un ger de crapă pietrele, nu mai e mult şi îngheaţă Tamisa. Flood râse şi coborâră treptele, pornind pe trotuar.

Totul se întâmplă foarte repede, portierele din spate ale furgonului parcat pe cealaltă parte a străzii se deschiseră, iar oamenii dinăuntru se repeziră să traverseze strada în goană. Toţi aveau bâte de baseball. Primul care ajunse izbi din răsputeri. Mordecai se feri retrăgându-se înăuntru, parând lovitura şi aruncându-l peste şold spre scara din spate a subsolului.

Ceilalţi patru se opriră, dispuşi în semicerc, cu ciomegele pregătite.

— N-o să vă folosească la nimic, spuse Billy Watson. E timpul să rupem nişte picioare.

Din spatele lor răsună o împuşcătură, amplificată de aerul îngheţat, apoi încă una. Când se întoarseră, Charlie Salter ieşi din întuneric, reîncărcând o puşcă de vânătoare cu ţeava tăiată.

— Jos cu ele, ordonă el. Dacă nu vreţi s-ajungeţi piftie pe asfalt.

Se supuseră, aşteptând să vadă ce urma. Mordecai se apropie, privindu-i din cap până-n picioare „apoi îl apucă de păr pe cel mai apropiat.

— Pentru cine lucrezi, băieţaş?

— Nu ştiu, domnu'.

Mordecai îl răsuci şi-l trânti peste gard, ţinându-l cu faţa la un deget deasupra ţepilor.

— Am întrebat pentru cine lucrezi. Tânărul cedă pe loc.

— Jack Harvey. Era doar o treabă pe bani. Billy ne-a chemat.

— Lichea, mârâi Billy. Ţi-o fac eu, pentru asta. Mordecai aruncă o privire spre Flood, care dădu din cap. Îi spuse lui Billy: – Tu rămâi.

Restul, roiu'.

Se răsuciră şi o luară la fugă. Billy Watson rămase privindu-i, cu o expresie înnebunită. Salter spuse:

— Ăstuia-i trebuie un toc de bătaie. Deodată, Billy ridică una din bâtele de baseball, ţinând-o în poziţie de apărare.

— În regulă, daţi-i drumu'. Harry Flood – mare sculă. Nu eşti bun de nimic fără ăştia, este, colega?

Mordecai făcu un pas spre el, dar Flood îl opri:

— Nu.

Şi înaintă.

— De acord, fiule…

Billy lovi. Flood se lăsă într-o parte, îi găsi încheietura mâinii drepte şi răsuci. Billy ţipă şi scăpă ciomagul, şi în acelaşi moment americanul se întoarse pe jumătate, lovindu-l puternic peste faţă cu cotul; de-l făcu să cadă într-un genunchi.

Mordecai luă bâta.

— Nu, interveni Flood, a prins ideea, hai să mergem, îşi aprinse o ţigară, în timp ce se îndepărtau în lungul străzii.

— Dar Harvey? întrebă Mordecai. Îl aranjezi şi pe el?

— Mă mai gândesc, răspunse Flood, cotind spre parcare.

Billy Watson se adună pe picioare, ţinându-se un timp de gard. Ningea slab, iar Billy se întoarse şi porni să traverseze şchiopătând strada, spre furgon. Când ocoli spre voian, Myra Harvey ieşi dintr-un gang îngust, ţinându-şi gulerul hainei de blană strâns în jurul gâtului.

— Ei, n-a prea mers, aşa-i?

— Domnişoară Harvey, horcăi el. Credeam că aţi plecat.

— După ce unchiul meu m-a lăsat în faţa casei, am luat un taxi înapoi. Voiam să văd spectacolul.

— Auzi. Adică vă aşteptaţi să iasă aşa?

— Mă tem că da, frumosule. Uneori, unchiul meu pricepe pe dos. Se lasă dominat de emoţii. Chiar credeaţi că cinci tineri de nimic ca voi îl pot călca în picioare pe Harry Flood?

Deschise portiera şi îl împinse înăuntru.

— Hai, dă-te mai încolo. Conduc eu.

Se aşeză la volan, cu haina de blană deschisă şi fusta mini ridicată la maximum.

În timp ce pornea motorul, Billy întrebă:

— Dar unde mergem?

— La mine acasă. Ai nevoie de o baie fierbinte, frumosule.
Îl strânse tare cu mâna dreaptă de coapsă şi demară.

Capitolul 7

Avionul din Jersey ajunse la terminalul unu Heathrow a doua zi dimineaţă după orele unsprezece. Dură o jumătate de oră până când sosi valiza lui Dillon, iar acesta o aşteptă fumând şi citind ziarul. Ştirile de război erau favorabile forţelor de coaliţie. Câţiva piloţi doborâţi în Irak, dar atacurile aeriene aveau un efect cumplit.

Bagajul veni, iar Dillon trecu prin filtru. Era aglomeraţie destul de mare, după ce câteva avioane aterizaseră cam în acelaşi timp. Vameşii nu păreau să oprească pe nimeni în acea dimineaţă, deşi nici asupra lui n-ar fi avut ce găsi. Valiza conţinea un schimb de îmbrăcăminte, articole de toaletă şi nimic mai mult, iar în servietă nu erau decât vreo câteva ziare. Mai avea două mii de dolari în portofel – douăzeci de hârtii a câte o sută. Nimic în neregulă cu asta. Distrusese paşaportul francez în hotelul din Jersey. Nu mai avea cale de întoarcere. Urma să revină în Franţa pe un cu totul alt traseu, iar până atunci, permisul de conducere din Jersey pe numele Peter Hilton era singurul act de identitate de care avea nevoie.

Luă scara rulantă până la nivelul superior şi se opri la coada unui ghişeu de bancă, unde schimbă cinci sute de dolari în lire sterline. Repetă manevra la încă trei bănci, apoi coborî să ia un taxi, fluierând încet.

Îi spuse şoferului să-l lase la Paddington Station, unde lăsă valiza într-un seif. Îi telefona Taniei Novikova la numărul pe care i-l dăduse Makeev, mizând pe şansa că era acasă, dar îi răspunse robotul. Nu se deranja să lase un mesaj, ci ieşi, opri un taxi şi ceru să fie dus la Covent Garden.

Cu ochelarii fumurii, cravata dungată şi trenciul „Bur-berry" bleumarin, arăta absolut respectabil.

— Infectă vreme, şefu', comentă taximetristul. Socot că vom vedea ceva zăpadă serioasă, nu peste mult.

— Nu m-ar mira.

Dillon vorbea cu un impecabil accent de şcoală publică engleză.

— Locuiţi în Londra, şefu'?

— Nu, am venit doar pentru câteva zile, cu treburi. Am stat un

timp în străinătate, explică el, volubil. La New York. N-am mai fost în Londra de ani de zile.

— S-au schimbat multe. Nu mai e ca altă dată.

— Cred şi eu. Mai deunăzi citeam că pe Downing Street nici nu mai poţi să te plimbi.

— Aşa e, şefu'. Doamna Thatcher a instalat un nou sistem de pază, cu porţi la capetele străzii.

— Serios? Mi-ar plăcea să văd şi eu.

— O luăm pe-acolo, dacă vreţi. Pot să vă duc la Whitehall, şi pe urmă s-o tăiem înapoi spre Covent Garden.

— De acord.

Dillon se rezemă de spătar şi-şi aprinse o ţigară, privind pe fereastră. Din Trafalgar Square, o luară pe Whithtehall, prin dreptul Gărzii Călare, cu cei doi cavalerişti ai Casei Regale stând de gardă, în mantale contra gerului, cu săbiile scoase.

— Caii ăştia cred că rebegesc de frig, comentă şoferul, adăugând apoi: Am ajuns, şefu', Downing Street.

Încetini puţin.

— Nu putem opri. Altfel, imediat ar veni copoii să vă-ntrebe cu ce treabă pe-aici.

Dillon privi spre capătul străzii:

— Deci, astea sunt vestitele porţi?

— Sminteala lui Thatcher, cum le zic unii glumeţi, da dacă mă-ntrebaţi pe mine, îndeobşte avea dreptate. Afurisiţii din I.R.A. Au făcut destule figuri prin Londra, în ultimii câţiva ani. Eu i-aş împuşca pe toţi, zău că da. Dacă vă las în Long Acre e bine, şefu'?

— Perfect, răspunse Dillon, cu gândul la porţile acelea, de-a dreptul magnifice din capătul Downing Street-ului.

Taxiul trase la bordură, iar Dillon îi dădu şoferului o hârtie de zece lire.

— Păstrează restul.

Întorcându-se, porni cu pas vioi pe Langley Street, întreaga zonă Covent Garden era agitată ca de obicei, oamenii fiind îmbrăcaţi pentru gerul tăios, mai mult ca la Moscova decât ca la Londra. Dillon se lăsă dus de val, pentru a găsi în sfârşit ceea ce căuta, pe o alee de lângă Neal's Yard, un mic magazin teatral, cu vitrina plină de costume vechi, măşti şi materiale pentru machiaj. Când intră, sună un clopoţel. Omul care apăru de după perdeaua din fund avea vreo şaptezeci de ani, păr

alb ca zăpada şi chip rotund, cărnos.

— Cu ce să vă servesc?

— Ceva articole de machiaj, aş zice. Ce-aveţi în cutii?

— Avem aici nişte truse foarte bune, răspunse bătrânul; luă una şi o deschise pe tejghea. Pe astea le folosesc la Teatrul Naţional. Sunteţi de meserie?

— Mă tem că-s doar un amator, atâta tot, în trupa bisericii, spuse Dillon, verificând conţinutul cutiei. Excelent. Mai vreau un ruj de rezervă, roşu aprins, nişte vopsea neagră de păr şi puţin dizolvant.

— Da zău că aveţi gânduri mari. Că tot veni vorba, Clayton e numele meu. Vă daucartea de vizită, în caz că mai aveţi nevoie de ceva.

Luă articolele cerute, le puse în trusă şi o închise.

— Treizeci de lire face şi, nu uitaţi, dacă mai e cazul…

— Nu va fi, îl întrerupse Dillon şi ieşi, fluierând.

În satul Vercors ningea, pe când cortegiul cobora de la castel. În pofida vremii, pe trotuare se aflau săteni, bărbaţi cu şepcile scoase, petrecând-o pe Anne-Marie Audin pe ultimul drum. În spatele dricului veneau numai trei maşini, bătrânul Pierre Audin şi secretarul său în prima, câţiva servitori în celelalte două. Brosnan şi Mary Tanner, urmaţi de Max Hernu, merseră printre morminte şi se opriră când bătrânul fu scos din maşină şi aşezat în scaunul cu rotile. Fotoliul fu împins înăuntru, iar ceilalţi îl urmară.

Era o biserică sătească tipică, foarte veche, cu pereţi văruiţi şi imagini ale Drumului Crucii, extrem de friguroasă. De fapt, lui Brosnan nu-i mai fusese niciodată atât de frig şi stătea jos, tremurând uşor, abia conştient de ceea ce se spunea, ridicându-se şi îngenunchind supus odată cu toţi ceilalţi. Abia când slujba se încheie şi toţi participanţii stătură în picioare pe când cioclii purtau sicriul prin naos, îşi dădu seama că Mary Tanner îl ţinea de mână.

Străbătură cimitirul spre cavoul familiei. Era cât o capelă mică, din granit cenuşiu şi marmură, cu acoperiş gotic înalt. Uşile de stejar stăteau deschise. Preotul se opri să dea binecuvântarea finală, iar sicriul fu introdus înăuntru. Secretarul întoarse fotoliul rulant, împingându-l pe lângă ei de-a lungul aleii; cu bătrânul adus de spate având un pled peste genunchi.

— Îmi pare atât de rău pentru el, spuse Mary.

— N-ai de ce, nu ştie nici unde se află, răspunse Brosnan.

— Nu e adevărat întotdeauna.

Se apropie de maşină şi-i puse o mână pe umăr bătrânului din scaun. Apoi reveni.

— Deci, prieteni, înapoi la Paris, spuse Hernu.

— Iar de-acolo, la Londra, adăugă Brosnan.

„Mary îl luă de braţ în timp ce mergeau spre maşină.

— Mâine, Martin, mâine dimineaţă nu va fi prea târziu şi nu accept niciun refuz.

— În regulă. Mâine să fie.

Şi se aşeză pe canapeaua din spate a maşinii, rezemându-se de spătar, dintr-odată sleit de puteri, cu ochii închişi şi Mary alături, în timp ce Hernu pornea.

La şase şi ceva, Tania Novikova auzi soneria. Coborî şi deschise uşa. Îl văzu pe Dillon, cu valiza într-o mână şi servieta în cealaltă.

— Josef îţi trimite salutări.

Tania era uimită. De când vorbise cu Makeev, accesase dosarele K.G.B. Din Londra pentru a descoperi cât mai mult posibil despre Dillon şi fusese stupefiată de trecutul lui. Se aşteptase la un fel de erou tenebros.

Când colo, avea în faţă un om scund, în trenci, cu ochelari fumurii şi cravată de colegian.

— Sunteţi Sean Dillon? îl întrebă.

— Nimeni altul.

— Atunci, poftiţi.

Femeile nu fuseseră niciodată prea importante pentru Dillon. Existau pentru a satisface câte o nevoie ocazională, dar niciodată nu se simţise deloc atras emoţional de vreuna. Urmând-o pe Tania Novikova pe scară, observă că avea siluetă armonioasă, iar costumul negru cu pantaloni îi stătea bine. Purta părul strâns la ceafă cu o fundă de catifea, dar, când se întoarse spre el în lumina puternică din salon, îşi dădu seama că era destul de simplă.

— Aţi călătorit bine? se interesă ea.

— De minune. Aseară am fost reţinut în Jersey, din cauza ceţii.

— Beţi ceva?

— Un ceai ar fi perfect.

Tania deschise un sertar, scoase un Walther, două încărcătoare de rezervă şi o surdină Carswell.

— Arma dumneavoastră preferată, conform lui Josef.

— Categoric.

— De asemenea, m-am gândit că v-ar putea fi de folos şi ăsta, îi dădu ea un pachet. Se zice că poate opri un glonţ de 45 tras de aproape. Nylon şi titan.

Dillon o desfăcu. Deloc voluminoasă, ca scurtele antiglonţ, era croită în formă de vestă şi se încheia cu arici Velero.

— Excelent, spuse el, punând-o în servietă, lângă Walther şi amortizor; îşi descheie impermeabilul, aprinse o ţigară şi se opri în uşa bucătăriei privind-o cum făcea ceaiul. Aici sunteţi aproape de ambasada sovietică?

— A, da, la doi paşi, zise Tania punând ceaiul pe o tavă. V-am rezervat o cameră într-un mic hotel, după colţ, pe Bayswater Road. Genul unde înnoptează agenţii comerciali.

— Perfect, sorbi el din ceai. Deci, la treabă. Ce e cu Fahy?

— Până acum, n-avem noroc. S-a mutat din Kilburn de câţiva ani, într-o casă din Finchley. N-a stat acolo decât un an şi iarăşi s-a mutat. În punctul ăsta, m-am împotmolit. Dar îl vogăsi eu, am pus pe cineva să se ocupe.

— Trebuie neapărat. Este esenţial. Secţia K.G.B. Din Londra mai are departament de falsuri?

— Sigur că da.

— Perfect, îşi scoase el permisul de conducere din Jersey. Vreau un brevet de pilot particular, pe acelaşi nume şi adresă.

Vă va trebui o fotografie.

Introducându-şi un deget în învelitoarea de plastic a permisului, scoase două pozitive identice.

— Prinde oricând bine să ai mai multe. Tania luă una dintre fotografii.

— Peter Hilton, Jersey. Vă pot întreba de ce e necesar?

— Fiindcă, la momentul cuvenit, momentul când va trebui s-o şterg de aici, vreau să zbor cu avionul, iar astea nu ţi se închiriază dacă nu ai un brevet emis de Autoritatea Aviaţiei Civile., îşi mai turnă un ceai.

— Spuneţi-i expertului că vreau toate categoriile şi bimotor.

— Am să notez pe-o hârtie.

Îşi deschise poşeta, scoase un plic, puse fotografia înăuntru şi făcu o însemnare pe partea din afară.

— Altceva?

— Da, aş dori detalii complete despre actualul sistem de

securitate de la Downing Street, 10.

Taniei i se opri respiraţia…

— Să înţeleg că asta e ţinta?

— Nu ca atare. Omul dinăuntru, dar asta-i altă poveste. Programul zilnic al primului ministru, cât de uşor este de obţinut?

— Depinde ce vreţi. În fiecare zi are unele puncte fixe. De exemplu, ora de interpelări în Camera Comunelor. Desigur, acum lucrurile stau altfel, din cauza Golfului. Cabinetul de război se întruneşte în fiecare dimineaţă la zece.

— În Downing Street?

— Da, în sala Guvernului. Dar mai are şi alte întâlniri pe parcursul zilei. Abia ieri a făcut o transmisiune pe Reţeaua Forţelor Britanice, adresându-se trupelor din Golf.

— De la B.B.C?

— Nu, au un sediu propriu la Bridge House. Asta-i lângă Gara Paddington, nu departe de aici.

— Interesant. Mă întreb cum a avut paza.

— Nu prea grozavă, credeţi-mă. Câţiva detectivi şi atât. Englezii ăştia suninebuni.

— Bravo lor că aşa sunt. Informatorul acela al dumneavoastră, cel care v-a obţinut toate informaţiile despre Ferguson… Vorbiţi-mi despre el.

Tania se conformă, iar la sfârşit Dillon dădu din cap:

— Deci, l-aţi înşfăcat zdravăn şi pe bune de fudulit?

— Cred că s-ar putea zice şi aşa.

— Atunci, aşa să rămână.:? Se ridică şi-şi încheie haina.

— Ar fi timpul să mă cazez la hotel.

— Aţi mâncat?

— Nu.

— Am o propunere. Dincolo de hotel e un restaurant italian excelent. „Luigi's". Un local din acelea de familie.

Vă instalaţi la hotel, iar între timp eu mă duc până la ambasadă. Voi consulta tot ce avem despre dispozitivul de apărare din Downing Street şi mă interesez dacă s-a mai aflat ceva despre Fahy.

— Şi brevetul de zbor?

— Îl rezolv şi pe el.

— În douăzeci şi patru de ore.

— Se face.

Tania îşi luă mantoul şi o eşarfă, coborî împreună cu Dillon şi ieşiră împreună. Trotuarele erau îngheţate, iar Tania îi duse servieta, ţinându-l de braţ, până ajunseră la hotel.

— Ne vedem peste o oră, mai spuse ea, plecând. Era genul de local care la sfârşitul epocii victoriene prosperase ca hotel şi cârciumă. Actualii patroni îşi dăduseră toată silinţa, ceea ce nu însemna prea mult. Sala de mese din stânga holului era complet neatrăgătoare, acolo mâncând nu mai mult de o jumătate de duzină de clienţi. La recepţie stătea un bătrân cu chip cadaveric şi „uniformă cafenie, decolorată. Mişcându-se incalculabil de încet, îl înregistră pe Dillon şi-i dădu cheia. Era clar că trebuia ca vizitatorii să-şi ducă singuri bagajele.

Camera arăta exact aşa cum se aşteptase. Două paturi, cuverturi ieftine, un duş, un televizor cu fantă pentru monede şi un ibric electric, alături un coşuleţ cu plicuri de cafea, ceai şi lapte praf. Totuşi, n-avea să stea multă vreme şi-şi deschise valiza, începând să despacheteze.

Printre afacerile lui Jack Harvey se număra şi o firmă de pompe funebre din Whitechapel. Era o companie apreciabilă şi se descurca bine, căci, aşa cum îi plăcea lui să glumească, „morţii sunt întotdeauna cu noi". Se afla într-o clădire victoriană impozantă, cu două etaje, pe care o renovase. Myra ocupa mansarda şi se ocupa de coordonarea activităţilor. Harvey avea un birou la parter.

Îi spuse şoferului să aştepte, urcă treptele şi sună. Îi deschise portarul de noapte.

— Nepoată-mea a venit? îl întrebă Harvey.

— Cred că da, domnule Harvey.

Trecu prin prăvălia cu sicrie expuse, intrând în pasajul cu micile capele de odihnă într-o parte şi alta, unde rudele puteau vizita trupurile decedaţilor. Urcă două tronsoane de scară şi sună la uşa Myrei.

Îl aştepta, anunţată de un telefon discret al portarului; după ce îl lăsă să aştepte un moment, deschise încet uşa.

— Unchiule Jack.

Harvey intră pe lângă ea. Myra purta o rochie mini cu paiete aurii, ciorapi negri şi pantofi.

— Ieşi, sau ce? o întrebă.

— La un disco.

— Bine, lasă asta acum. Ai vorbit cu contabilii? Am vreo cale de a-l ataca pe Flood legal? Ceva probleme cu locaţiile? Orice?

— Nicio şansă, răspunse Myra. Le-am trecut pe toate prin ciur. N-am găsit nimic.

— Bine, atunci va trebui să-i eliminăm pe calea cea dură.

— Aseară n-a prea mers nici asta, nu?

— Am folosit nişte ciurucuri, de-aia n-a mers, o gaşcă de ţânci care nu merită să facă umbră pământului.

— Şi ce ai de gând?

— Găsesc eu ceva.

În timp ce se întoarse spre uşă, auzi o mişcare în baie.

— Ia să vedem, cine-i acolo?

Deschise uşa, pentru a da peste Billy Watson, care aştepta cu o expresie hăituită.

— Iisuse! exclamă Harvey. Dezgustător. Numai la împerechere îţi stă mintea.

— Dar, cel puţin, noi o facem normal, i-o întoarse Myra.

— Să te fut!

— Las că pe-asta o rezolvă el.

Harvey coborî ca o furtună. În urma lui, Billy comentă:".

— Te doare-n cot de toţi, este?

— Billy, iubitule, asta-i casa morţilor, replică ea, luându-şi blana şi poşeta. Ei zac jos în coşciuge, iar noi suntem vii. Nimic mai simplu, aşa că profită. Şi-acum, să mergem.

Dillon stătea într-un mic separeu din colţ, la „Luigi's", bând din singura şampanie care se găsea, un „Bollinger" foarte rezonabil, nu de soi ales, când intră Tania. Bătrânul Luigi o salută personal, ca pe o clientă preferată, iar rusoaica se aşeză.

— Şampanie? întrebă Dillon.

— De ce nu? ridică ea capul spre Luigi. Comandăm mai târziu.

— Un lucru care n-a fost menţionat este suma mea de operare. Treizeci de mii de dolari. Trebuia să aranjeze Aroun.

— S-a rezolvat. Omul în chestiune mă va căuta mâine. Un contabil de-al lui Aroun, din Londra.

— Okay, deci ce ai pentru mine? o întrebă el.

— Despre Fahy, încă nimic. Am pus roţile în mişcare cu privire la brevetul de pilotaj.

— Şi Numărul Zece?

— Am aruncat o privire prin dosar. Publicul avea tot timpul dreptul să treacă pe Downing Street. Anul trecut, faptul că I.R.A. A fost

cât pe ce să arunce în aer tot guvernul la Conferinţa Partidului Tory din Brighton a determinat o schimbare în opinia despre securitate. Campania de dinamitări din Londra şi atacurile asupra persoanelor individuale au accelerat lucrurile.

— Şi?

— Ei bine, trecătorii puteau sta pe trotuarul de vizavi, privindu-i pe cei mari şi vestiţi cum vin şi pleacă, dar acum s-a zis. În decembrie ’89, doamna Thatcher a ordonat noi măsuri de securitate. Efectiv, locul este o fortăreaţă. Gardurile de oţel au trei metri înălţime. Porţile sunt neovictoriene, ceea ce pune un accent potrivit, à-propos de Doamna de Fier.

Da, le-am văzut azi.

Luigi se învârtea neliniştit prin apropiere şi se întrerupseră pentru a comanda supă de legume cu paste făinoase, tocană de viţel, cartofi sauté şi salată verde.

Tania continuă: – Din unele zone, a fost acuzată că a căzut victimă iluziilor paranoide. Aiureli, desigur. Femeia asta n-a avut nici ò iluzie în viaţa ei. Oricum, de cealaltă parte a porţilor e un paravan de oţel proiectat să se ridice imediat, dacă încearcă să treacă vreun vehicul neautorizat.

— Şi clădirea propriu-zisă?

— Ferestrele au geamuri fortificate special, inclusiv cele georgiene. A, iar perdelele de plasă reprezintă un miracol categoric al ştiinţei moderne. Sunt blindate.

— E clar că deţii multe amănunte.

— Incredibil", tot ce ţi-am spus a fost publicat în ziarele sau revistele britanice. Presa engleză îşi pune dreptul de a publica mai presus de oricare alte considerente. Refuză pur şi simplu să accepte implicaţiile de securitate. În arhiva de presă cu tăieturi din toate ziarele britanice importante vei găsi detalii despre interiorul casei de la Numărul Zece sau al celei de la ţară a primului ministru, Chequers, şi chiar despre Palatul Buckingham.

— Ce posibilităţi sunt de a intra cu personalul de întreţinere?

— Ăsta a fost un veritabil paradox. Majoritatea serviciilor le prestează firme din afară, plus o parte din curăţenie, dar sunt foarte stricţi cu acreditările de securitate ale acestor oameni. Desigur, apar oricând scăpări. Un instalator care lucra în casa ministrului de Finanţe, la numărul 11, a deschis o uşă şi s-a pomenit rătăcind prin cea de la

numărul 10, în căutarea ieşirii.

— Parc-ar fi o farsă franţuzească.

— Abia recent, personalul de la o firmă exterioară angajată pentru curăţenie de un fel sau altul, personal care avusese aprobări de securitate, a fost descoperit ca lucrând sub identităţi false. Unii dintre ei aveau aprobare pentru Interne şi alte ministere.

— Da, dar nu spui altceva decât că se produc şi greşeli…

— Exact, ezită Tania. Ai în minte ceva anume?

— Te gândeşti la vreun atentat cu arma cu lunetă, de pe un acoperiş de la două sute de yarzi distanţă, când iese pe uşă? N-aş crede. Nu, de fapt n-am nicio idee fermă pe moment, dar sigur voi găsi eu ceva. Găsesc întotdeauna.

Chelnerul le aduse supa.

— Miroase destul de plăcut ca s-o putem mânca, comentă Dillon. Hai să încercăm.

După masă, o conduse până la uşa ei. Ningea slab şi era foarte frig. Dillon spuse:

— Cred că-ţi aminteşte de-acasă vremea asta.

— Acasă? privi un moment Tania în gol, apoi râse. De Moscova, adică?

Ridică din umeri:

— N-am mai fost demult pe-acolo. Vrei să intri puţin?

— Nu, mulţumesc. E târziu şi n-am prea dormit. Mâine dimineaţă voi sta în hotel. Să zicem, până la amiază. Din câte-am văzut, nu cred că aş suporta gândul unui prânz luat acolo. Revin după două, aşa că ştii unde mă găseşti.

— Perfect.

— Atunci, îţi urez noapte bună.

Tania închise uşa, iar Dillon se îndepărtă. Abia după ce dădu colţul, pe Bayswater Road, din umbra unei uşi de vizavi apăru Gordon Brown, privind spre fereastra Taniei. Se aprinse lumina. Brown mai stătu un timp, după care se întoarse şi plecă.

A doua zi dimineaţă, la Paris, temperatura urcase cu trei-patru grade şi începea dezgheţul. Mary şi Hernu, cu Citroën-ul negru al colonelului, îl luară pe Brosnan înainte de amiază. Acesta îi aştepta la intrarea blocului său de pe Quai de Montebello. Era îmbrăcat cu impermeabilul şi o şapcă de tweed, iar în mână ţinea o valiză. Şoferul o puse în portbagaj, după care Brosnan se aşeză în spate, lângă ceilalţi

doi.

— Vreo veste? întrebă el.

— Nimic, îi răspunse colonelul.

— Cum spuneam, probabil a ajuns deja acolo. Ce ştiţi despre Ferguson? Mary se uită la ceas.

— Urmează să intre la primul ministru, pentru a-l alerta despre gravitatea întregii situaţii.

— E cam tot ce poate face „spuse Brosnan. Asta, şi răspândirea veştii la celelalte ramuri ale serviciilor de securitate.

— Şi cum ai să te descurci, prietene? întrebă Hernu.

— Ştim că a lucrat în Londra pentru I.R.A., în 1981. După cum i-am spus lui Mary, trebuie să fi apelat la lumea interlopă pentru aprovizionare. Întotdeauna procedează aşa şi la fel va face şi de data asta. De aceea trebuie să mă întâlnesc cu vechiul meu prieten, Harry Flood.

— A, da, redutabilul domn Flood. Domnişoara căpitan Tanner mi-a vorbit despre el, dar dacă nu te poate ajuta?

— Mai este încă o soluţie. Am un prieten în Irlanda, lângă Dublin, la Kilrea – Liam Devlin. Nu există nimic ce să nu ştie despre istoria I.R.A. Din ultimii ani, cine şi ce a făcut. E o idee.

Îşi aprinse o ţigară şi se rezemă de spătar.

— Dar îl găsesc eu pe ticălos, într-un fel sau altul. Pun eu mâna pe el”.

Şoferul îi duse până în capătul terminalului Charles de Gaulle, unde erau parcate avioanele particulare, Lear-ul aştepta pe pistă. Nu avu loc nicio formalitate. Toate fuseseră stabilite dinainte. Şoferul le duse valizele la copilot, care aştepta.

— Domnişoară căpitan, dacă-mi permiteţi, o sărută el pe Mary uşor pe obraji. Şi dumneata, prietene, întinse mâna către Brosnan. Să nu uiţi niciodată că, atunci când porneşti pe un drum la capătul căruia te aşteaptă răzbunarea, trebuie să sapi mai întâi două morminte.

— Începem cu filosofia? replică Brosnan. La vârsta dumneavoastră? Cu bine, domnule colonel.

Îşi încheiară centurile de siguranţă, copilotul ridică scara, blocă uşa şi se duse la colegul său, în carlingă.

— Hernu are dreptate, să ştii, spuse Mary.

— Ştiu că are. Dar nu pot face nimic.

— Înţeleg, crede-mă că înţeleg, mai zise ea, în timp ce avionul

pornea spre capătul pistei.

Când Ferguson fu introdus în cabinetul de la Numărul Zece, primul ministru stătea în picioare la fereastră, bând o ceaşcă de ceai. Se întoarse, zâmbind:

— Ceaşca de împrospătare, domnule general de Brigadă.

— Se spune mereu că precis ceaiul e cel care ne-a făcut să învingem în război, domnule prim-ministru.

— Numai să mă ajute şi pe mine să-mi învingactualul program. Avem o întrunire la cabinetului de război în fiecare dimineaţă la ora zece, cum ştiţi, şi toate celelalte chestiuni presante în legătură cu Golful.

— Plus conducerea cotidiană a ţării, adăugă Ferguson.

— Da, ei bine, ne dăm toată silinţa. Nimeni n-a spus vreodată că politica e o treabă uşoară, domnule general de Brigadă, lăsă John Major ceaşca jos. V-am citit ultimul raport. Vi se pare probabil ca numitul Dillon să fie pe undeva pe-aici, prin Londra?

— Din cei-a spus lui Brosnan, cred că e de presupus, domnule prim-ministru.

— Aţi alertat toate ramurile serviciilor de securitate?

— Desigur, dar nu-i putem stabili semnalmentele, înţelegeţi. A, le cunoaştem. Scund, blond şi-aşa mai departe „însă, cum spune Brosnan, acum trebuie să arate cu totul altfel.

— Mi s-a sugerat că ar putea fi de folos o oarecare licitaţie în presă.

— Ei, da, răspunse Ferguson, este o idee, dar mă îndoiesc că va rezolva mare lucru. Ce pot să spună? în vederea unei anchete, poliţia ar dori să contacteze un om pe nume Sean Dillon, care nu se mai numeşte aşa? despre descriere, nu ştim cum arată şi, chiar dacă am şti, oricum nu mai arată aşa.

— Dumnezeule, frumos aţi mai zis-o, domnule general de Brigadă, hohoti de râs primul ministru.

— Desigur, ar putea apărea şi titluri mai sinistre. Şacalul I.R.A. Îl pândeşte pe primul ministru.

Nu, fără prostii din astea, replică ferm John Major. À-propos, cât priveşte sugestia că în spatele întregii afaceri s-ar putea ascunde Saddam Hussein, trebuie să vă spun că şi ceilalţi colegi ai dumneavoastră din serviciile informaţii nu sunt de aceeaşi părere. Opinia lor categorică este că e o problemă I.R.A. Şi vreau să vă

informez că aşa o abordează.

Ei bine, dacă ofiţerii din Branşa Specială cred că-l vor găsi vizitând cârciumile irlandeze din Kilburn, este privilegiul lor.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră un aghiotant.

— Trebuie să ajungem la Savoy în cincisprezece" minute, domnule prim-ministru.

John Major zâmbi cu mult şarm.

— Iarăşi un prânz din acelea interminabile, domnule general de Brigadă. Pentru început, cocktail cu creveţi…

— Urmat de pui cu salată, completă Ferguson.

— Găsiţi-l, domnule general de Brigadă, reluă primul ministru. Găsiţi-mi-l!

Iar asistentul îl conduse pe Ferguson afară.

Tania, cu vestea cea bună pentru Dillon, ştia că nu avea niciun rost să-i telefoneze la hotel înainte de ora două, aşa că se duse acasă. În timp ce-şi căuta cheia în poşetă, Gordon Brown traversă strada.

— Sperasem să te prind, spuse el.

— Pentru Dumnezeu, Gordon, se vede că eşti nebun.

— Şi dacă se întâmplă ceva important şi trebuie să afli? Nu pot aştepta până mă cauţi tu. S-ar putea să fie prea târziu, aşa că e mai bine să vin eu, nu?

— Nu se poate. Trebuie să ajung înapoi la ambasadă în treizeci de minute. Beau un pahar cu tine şi nimic mai mult.

Se întoarse şi porni spre cârciuma de la colţul străzii, înainte ca Brown s-o poată contrazice. Se aşezară într-un colţ al salonului gol, auzind zarva de la bar. Gordon luă o bere, iar Tania o vodcă şi lămâie.

— Ce ai pentru mine? îl întrebă.

— N-ar trebui să punem întrebarea invers?

Tania se ridică imediat, dar Gordon îi puse o mână pe braţ.

— Iartă-mă. Nu pleca.

— Atunci, potoleşte-te, se aşează ea la loc. Şi treci la subiect.

— Ferguson a avut o întâlnire cu primul ministru, înainte de ora douăsprezece. S-a întors la douăsprezece şi jumătate, înainte ca eu să fi ieşit din prima jumătate a schimbului, i-a dictat un raport lui Alice Johnson, una dintre dactilografele confidenţiale care lucrează cu mine. Raportul era pentru dosar.

— Ai făcut o copie?

— Nu, dar am procedat la fel ca data trecută. I l-am dus la

cabinet în locul ei şi l-am citit pe drum. Domnişoara căpitan Tanner a rămas la Paris cu Brosnan, la înmormântarea unei franţuzoaice.

— Anne-Marie Audin? îl îndemnă Tania.

— Repede mai zboară veştile în ziua de azi. Brosnan a promis cooperare totală. A, şi toate celelalte branşe

Ale serviciilor de informaţii au fost anunţate despre Dilon. În presă nu va apărea nimic, la instrucţiunile primului ministru. Am impresia că i-a spus lui Ferguson să meargă înainte.

— Bine, răspunse ea. Foarte bine, dar trebuie să urmăreşti cazul în continuare, Gordon. Eu acum am

Treabă.

Dădu să se ridice, iar Brown o apucă de încheietura mâinii.

— Te-am văzut aseară, pe la vreo unsprezece, întorcându-te acasă cu un bărbat.

Îmi păndeai apartamentul?

— Trec adesea prin faţă, în drum spre casă. Furia Taniei era cât se poate de reală, dar şi-o stăpâni.

— Atunci, dacă ai fost acolo, ştii că domnul respectiv, un coleg de la ambasadă, n-a intrat. M-a condus doar până acasă; Şi-acum, dă-mi drumul, îţi ordon.

Se eliberă şi ieşi, iar Brown, cumplit de abătut, se duse la bar şi mai comandă o bere.

Când ciocăni la uşa camerei lui Dillon, imediat după ora două, acesta îi deschise imediat, trecu pe lângă el, intrând.

— Pari mulţumită de tine însăţi, constată Dillon.

— Am toate motivele.

— Hai, îşi aprinse el o ţigară, începe.

— Mai întâi, am vorbit cu cârtiţa mea de la Grupul Patru. Ferguson tocmai a fost la primul ministru. Bănuiesc că eşti aici şi toate ramurile informaţiilor au fost anunţate. Brosnan şi Tanher vin de la Paris. Brosnan şi-a oferit cooperarea deplină.

— Şi Ferguson?

— Primul ministru a spus să nu facă publicitate în presă. Doar să meargă înainte şi să te prindă.

— E plăcut să fii dorit.

— În al doilea rând, deschise ea poşeta, scoţând o broşură gen paşaport. Un brevet de pilot, emis de Autoritatea Aviaţiei Civile, pe numele de Peter Hilton.

— Minunat al dracului, comentă Dillon, luând permisul.

— Da, omul care se ocupă cu așa ceva e foarte scrupulos, i-am transmis toate solicitările tale: A spus că-ți dă un brevet comercial. Se pare că ești și instructor.

Dillon verifică fotografia și răsfoi brevetul.

— Excelent. Nici nu se putea mai bine.

— Și asta nu-i tot. Voiai să știi unde se găsește un anume Daniel Maurice Fahy?

— L-ai găsit?

— Da, dar nu locuiește la Londra. Ți-am adus o hartă rutieră, o despături ea. Are o fermă aici, într-un loc numit Cadge End, din Sussex. Între douăzeci și cinci și treizeci de mile distanță de Londra. O iei pe drumul prin Dorkiri, spre Horsham, apoi intri în sălbăticie.

— De unde știi toate astea?

— Agentul operativ căruia i-am încredințat misiunea a reușit să-i dea de urmă ieri spre seară. Până a studiat terenul și a trecut prin cârciuma satului să pună câteva întrebări, s-a făcut foarte târziu. N-a mai ajuns la Londra decât după miezul nopții. Azi dimineață i-am primit raportul.

— Și?

— Spune că ferma e foarte departe de drum, lângă un râu numit Arun. În regiunea mlaștinilor. Satul se cheamă

Doxiey. Ferma e la o milă în sudul lui. Există un indicator rutier

— Eficient, omul tău.

— Ei, e tânăr și încearcă să se afirme. Din câte-a auzit la cârciumă, Fahy are câteva oi și se ocupă de Mașini Agricole.

— Se potrivește, dădu din cap Dillon.

— Un lucru care s-ar putea să te surprindă. Stă cu o fată, nepoată-sa, pare-se. Omul meu a văzut-o.

Și ce-a spus?

— Că fata a venit la cârciumă să cumpere câteva sticle de bere. Are vreo douăzeci de ani. Angel, așa-i spuneau, Angel Fahy. A zis că avea înfățișare de țărancă.

— Minunat, se ridică el, luându-și haina. Trebuie să ajung acolo imediat. Ai o mașină?

— Da, dar e una mică, sport. Se parchează mai ușor în Londra.

— Nicio problemă. Cum spuneai, treizeci de mile maximum. Atunci, o pot lua cu împrumut?

— Desigur. E în garajul de la capătul străzii. Să-ţi arăt.

Dillon îmbrăcă trenciul, deschise servieta, scoase Waltherul, introduse în el un încărcător şi şi-l vârî în buzunarul din stânga. Surdina o puse în dreapta.

— Pentru orice eventualitate, explică el, în timp ce ieşeau.

De fapt, maşina era un Mini-Cooper, autoturism de performanţă, negru cu o bandă aurie.

— Excelent, remarcă Dillon. Pornesc. Se aşeză la volan, iar Tania întrebă:

— De ce e atât de important Fahy?

— Este un inginer priceput la toate, geniu în fabricarea bombelor şi lucrează sub acoperire de ani de zile. M-a ajutat ultima oară când am operat aici, în ’81, m-a ajutat mult. Mai are şi avantajul de a fi văr de-al doilea cu tatăl meu. L-am cunoscut pe-aici, în copilărie. À-propos, n-ai spus nimic despre banii de la Aroun.

— Urmează să-i iau diseară, la şase. O întâlnire foarte dramatică. Un Mercedes va opri la colţul dintre Brancaster Street şi Town Drive. Nu e departe de-aici. Eu trebuie să spun: „E frig, chiar şi pentru perioada asta a anului”, iar şoferul îmi va da o servietă.

— Dumnezeu să ne-ajute, da ştiu că ăsta s-a uitat mult la televizor, comentă Dillon. Ţinem legătura, mai spuse el şi plecă.

După întâlnirea din Downing Street, Ferguson se oprise la cabinetul său din Ministerul Apărării pentru a actualiza raportul din dosarul afacerii Dillon şi a-şi face ordine pe birou în general. Ca de obicei, prefera să lucreze acasă, aşa că reveni în Cavendish Square, îi ceru lui Kim să-i pregătească un prânz tardiv din jumări de ouă şi şuncă şi tocmai parcurgea ziarul „Times”, când se auzi soneria. Peste un moment, Kim îi introduse pe Mary Tanner şi pe Martin Brosnan.

— Dragul meu Martin, se ridică Ferguson, dând mâna cu el. Iată-ne din nou împreună.

— Aşa se pare, răspunse Brosnan.

— Totul a fost în regulă la înmormântare?

— Ca pentru o înmormântare, da, spuse Brosnan cu glas aspru, aprinzându-şi o ţigară. Deci, cum stăm? Ce s-a mai întâmplat?

— M-am văzut iarăşi cu primul ministru. Nu trebuie să se facă publicitate în presă.

— Cu asta sunt şi eu de acord. N-ar avea niciun rost.

— Au fost anunţate toate agenţiile de informaţii, plus Branşa

Specială, desigur. Vor face tot ce pot.

— Adică nu mare lucru, preciză Brosnan.

— Mai e ceva, interveni Mary. Ştiu că l-a ameninţat pe primul ministru, dar nu avem habar nici ce intenţionează, nici când. Din ce ştim noi, ar putea fi chiar şi pentru seara asta. Brosnan clătină din cap:

— Nu, cred că va fi mult mai târziu. Acţiunile astea au nevoie de timp. Ştiu eu ce spun…

— Deci, cu ce vei începe? se interesă Ferguson.

— Cu vechiul meu prieten Harry Flood. În ’81, când era aici, Dillon probabil şi-a folosit relaţiile din lumea interlopă pentru a-şi procura necesarul. Harry ar putea da câte ceva la iveală.

— Şi dacă nu?

— Atunci, îţi iau iarăşi cu împrumut Learjetul, zbor la Dublin şi vorbesc cu Liam Devlin.

— Da, încuviinţă Ferguson. Cine ar putea fi mai bun?

— Când Dillon a venit la Londra, în 1981, trebuie să fi acţionat la ordinul cuiva. Dacă Devlin poate afla cine a fost, am avea o pistă importantă.

— Mi se pare logic. Deci, diseară te vezi cu Flood?

— Aşa cred.

— Unde stai?

— La mine, răspunse Mary.

— În Lowndes Square? ridică Ferguson sprâncenele. Serios?

— Haideţi, domnule general de Brigadă, nu fiţi scorţos. Amintiţi-vă că am patru dormitoare, fiecare cu baie proprie, iar profesorul Brosnan îşi poate încuia uşa pe dinăuntru. Brosnan râse:

— Hai, să mergem. Pe curând, domnule general de Brigadă.

Luară maşina lui Ferguson. Mary închise fereastra glisantă dintre ei şi şofer, apoi întrebă:

— Nu crezi că ar fi mai bine să-ţi suni prietenul, să-l anunţi că ai dori să-i faci o vizită?

— Ba cred că da. Va trebui să-i aflu numărul. Mary scoase o agendă din poşetă:

— Îl am aici. Nu figurează în cartea de telefon. Uite-l. Cable Wharf. Asta-i în Wapping.

— Eşti foarte eficientă.

— Şi iată şi un telefon.

Îi dădu aparatul maşinii…

— Tare-ţi mai place să fii la comandă, comentă el, formând numărul.

Răspunse Mordecai Fletcher.

— Cu Harry Flood, vă rog, ceru Brosnan.

— Cine-l caută?

— Martin Brosnan.

— Profesorul? Mordecai la-telefon. N-am mai primit nicio veste de cât – trei, patru ani? Christoase, ce-o să se mai bucure.

Peste câteva momente, un glas spuse:

— Martin?

— Harry?

— Nu pot să cred. Te-ai întors ca să mă bântui, ticălosule.

Capitolul 8

Pentru Dillon, cu Mini-Cooperul, drumul de la Londra fu relativ uşor. Deşi câmpiile şi tufişurile erau acoperite cu un strat subţire de zăpadă, şoselele erau curate şi nu foarte circulate. Ajunse în Dorking într-o jumătate de oră. Trecu prin localitate şi-şi continuă drumul spre Horsham, pentru a opri în sfârşit la o benzinărie, după vreo opt kilometri.

În timp ce benzinarul îi făcea plinul, Dillon scoase harta rutieră.

— Un loc numit Doxiey, îl cunoşti?

— Juma de milă mai încolo, pe dreapta, e o placă pe care scrie Grimethorpe. Ăl-ai aerodromul, dar înainte de a ajunge acolo, veţi vedea indicatorul spre Doxiey.

— Deci, nu e departe de-aici?

— Trei mile poate, dar parc-ar fi capătul lumii, chicoti benzinarul, în timp ce lua banii. Nu e cine ştie ce pe-acolo, domnu'.

— Mă gândeam să arunc o privire. Mi-a spus un prieten căc s-ar putea să fie de vânzare o casă de weekend.

— Dac-o fi, eu n-am auzit.

Dillon plecă, ajunse în câteva minute la indicatorul spre Grimthorpe, coti pe drumul strâmt şi găsi tăblia de Doxiey, aşa cum îi indicase omul de la benzinărie. Drumul se îngusta şi mai mult, taluzuri înalte blocând vederea, până ajunse pe culmea unei mici coline, pentru a privi peste un peisaj dezolant, aşternut cu zăpadă. Pe alocuri se zărea câte o pădurice, câteva tarlale îngrădite, apoi o întindere de mlaştini

spre un râu, care trebuia să fie Arunul. Alături, la vreun kilometru şi jumătate, văzu case, douăsprezece – cincisprezece, cu acoperişuri înclinate de ţiglă roşie, şi o bisericuţă – satul Doxiey, evident. Porni pe pantă spre valea împădurită de jos şi, când ajunse, văzu o poartă cu gratii deschisă şi o tăblie degradată, cu inscripţia Cadge End Farm.

Drumul îl purtă prin pădure, aducându-l aproape imediat la o gospodărie. Ici şi colo alergau găini, casa şi cele două hambare mari fiind unite împrejurul unei curţi. Toate arătau incredibil de dărăpănate, ca şi cum nu s-ar mai fi reparat nimic de ani de zile, dar la urma urmei, cum bine ştia Dillon, mulţi oameni de la ţară preferau să trăiască aşa. Coborî din Mini şi traversă curtea spre uşa din faţă, unde bătu, apoi încercă să deschidă. Era încuiată. Se întoarse şi merse la primul hambar. Uşile vechi de lemn ale acestuia erau deschise. Înăuntru era un furgón Morris şi un Ford pe butuci, fără roţi, iar peste tot se vedeau unelte agricole.

Dillon îşi scoase o ţigară. În timp ceşi-o aprindea în mâinile puse căuş, o voce din spatele lui întrebă:

— Cine sunteţi? Ce doriţi?

Răsucindu-se, văzu în uşă o fată. Purta pantaloni largi, vârâţi în carâmbii unor cizme de cauciuc, un pulover gros pe gât, sub hanoracul vechi, şi o beretă croşetată ca o Tam O'Shanter, genul care se găseşte în satele pescăreşti de pe Coasta de Vest a Irlandei. Ţinea o puşcă de vânătoare cu două ţevi, ameninţătoare. Când Dillon făcu un pas spre ea, fata trase cocoşul.

— Stai pe loc. Vorbea cu un accent irlandez foarte pronunţat.

— Vei fi fiind cea căreia i se spune Angel Fahy?

— Angela, dacă te interesează. Omul Taniei avusese dreptate. Arăta într-adevăr ca o ţărăncuţă. Pometi laţi, nas în vânt şi un soi de ferocitate în expresie.

— Chiar ai fi în stare să tragi cu chestia aia?

— Dacă trebuie.

— Mare păcat, şi eu, care nu voiam decât să-l găsesc pe vărul tatălui meu, Danny Fahy.

Angela se încruntă:

— Da mata cine naiba oi fi, domnu'?

— Dillon mă numesc, Sean Dillon. Fata râse răguşit:

— Ce minciună gogonată! Nici măcar irlandez nu eşti, iar Sean Dillon e mort, toată lumea ştie.

Dillon trecu la accentul distinctiv din Belfast.

— Ca să fur replica unui mare om, fată dragă, tot ce pot zice e că povestirile despre moartea mea au fost mult exagerate.

Mâinile ce ţineau puşca se înmuiară.

— Maică Precistă, chiar eşti Dillon?

— Acelaşi dintotdeauna. Aparenţele pot să înşele.

— O, Doamne! Unchiul Danny vorbeşte de mata tot timpul, dar erau mereu ca nişte poveşti, nicio boabă de adevăr şi deodată, iată-te-aici.

— El unde e?

— A reparat maşina jupânului de la crâşma din sat, acu un ceas i-a dus-o. A zis că se-ntoarce pe jos, da' nu m-aş mira să mai stea o vreme la băutură.

— La ora asta? Cârciuma nu-i închisă până seara?

— Aşa o fi zicând legea, domnule Dillon, da' nu-n Doxiey. Ăştia nu închid niciodată.

— Atunci, hai să mergem la el.

Angela lăsă puşca pe o bancă şi se aşeză în Mini, lângă el. În timp ce porneau, o întrebă:

— Şi care e povestea ta?

— Am fost crescută la o fermă, în Galway. Taică-meu era nepotul lui Danny, Michael. A murit acu şase ani, când eu aveam paişpe. După un an, maică-mea s-a măritat din nou.

— Lasă-mă să ghicesc, îi ceru Dillon. Nu ţi-a plăcut tatăl tău vitreg, şi nici el pe tine?

— Cam aşa ceva. Unchiul Danny a venit la înmormântarea lui taică-meu, aşa că l-am cunoscut şi mi-a plăcut de el. Când treaba s-a încurcat prea rău, am plecat de-acasă şi-am venit aici. S-a purtat grozav. I-a scris, maică-mii şi ea a fost de acord să rămân. Se bucura să scape de mine.

Nu vorbea deloc cu autocompasiune, iar Dillon se înduioşa faţă de ea.

— Se spune că din orice întotdeauna se-alege ce-i bun.

— Am socotit, spuse ea. Dacă eşti vărul de-al doilea al lui Danny, iar eu sunt strănepoată-sa, atunci noi doi suntem rude de sânge, nu-i aşa?

Dillon râse:

— Într-un fel.

Cuprinsă de extaz, fata se rezemă în scaun:

— Eu, Angel Fahy, rubedenie cu cel mai mare trăgător pe care l-a avut vreodată I.R.A. Provizorie.

— Da, în fine, s-ar găsi unii care să te contrazică, zise el, în timp ce ajungeau în sat şi opreau în faţa cârciumii.

Era o localitate mică şi mohorâtă, cu un mai mult de cincisprezece căsuţe cam deteriorate şi o biserică normandă cu turlă şi cimitir năpădit de bălării. Cârciuma se numea „Green Mari" şi până şi un om scund ca Dillon fu nevoit să se aplece pentru a intra pe uşă. Avea plafonul foarte jos, sprijinit pe grinzi. Pardoseala era din dale masive de piatră tocite de vremuri, iar pereţii văruiţi. Omul de la bar, numai în cămaşă, avea cel puţin optzeci de ani.

Îşi ridică privirea, iar Angel îl întrebă:

— E aici, domnu' Dalton?

— Lângă foc, bea o bere, răspunse bătrânul. Într-o vatră largă de piatră ardea focul, iar în faţa ei se aflau o masă şi o bancă de lemn. Danny Fahy stătea aşezat acolo, citind ziarul, cu un pahar în faţa lui. Avea şaizeci şi cinci de ani, o barbă căruntă neîngrijită şi purta o şapcă de postav şi un costum vechi de tweed Harris.

— Ţi-am adus pe cineva, unchiule Danny, spuse Angel.

Danny îşi ridică privirea spre ea, apoi spre Dillon, nedumerit.

— Şi cu ce vă pot ajuta, domnule?

Dillon îşi scoase ochelarii.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi cei de-aici! spuse el, cu accentul din Belfast. Şi mai ales pe tine, ticălos bătrân.

Fahy deveni foarte palid, atât de şocat era.

— Doamne apără şi păzeşte, tu erai, Sean, şi eu, care credeam că de mult ajunseseşi în groapă?

— Ei bine, nu sunt acolo, ci aici, scoase Dillon o hârtie de cinci lire, dându-i-o lui Angel. Două whisky-uri, irlandeze de preferinţă.

Fata reveni la bar, iar Dillon se întoarse spre Danny Fahy. Acesta, cu lacrimi în ochi, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

— Dumnezeule mare, Sean, da nici nu-ţi pot spune cât mă bucur că te văd.

Camera de zi din casa fermei era aglomerată şi dezordonată, cu mobila foarte veche. Dillon se aşeză pe o canapea, în timp ce Fahy făcea focul. Angel, în bucătărie, gătea ceva de mâncare. Dillon o vedea prin uşa deschisă.

— Şi cum o mai duci cu viaţa, Sean? îşi umplu Fahy pipa, aprinzându-şi-o apoi. Sunt zece ani de când l-ai deşteptat pe Cain din morţi în târgul Londrei. Pe toţi sfinţii, băiete, le-ai dat o temă de gândire englezilor.

— N-aş fi putut face nimic fără tine, Danny.

— Ce zile minunate! Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat?

Europa, Orientul Mijlociu. Am tot umblat. E multă muncă pentru O.E.P. Am învăţat chiar şi să zbor.

— Nu mă-nnebuni!

Angel veni şi puse pe masă farfuriile cu şuncă şi ouă.

— Mâncaţi cât e cald.

Reveni cu o tavă pe care avea un ceainic, lapte, trei căni şi o farfurie plină cu pâine cu unt.

— Îmi pare rău că n-am nimic mai de soi, da' nu aşteptam musafiri.

— Mie mi se pare delicios, răspunse Dillon, aşezându-se la masă.

— Deci, te-ai întors, Sean, îmbrăcat ca un gentleman englez, se întoarse Fahy spre Angel. Nu ţi-am spus eu ce actor a fost omul ăsta? O dată n-au reuşit să pună mâna pe el în toţi anii ăştia, nici măcar o dată. Angel dădu din cap cu entuziasm, zâmbindu-i lui Dillon; personalitatea i se schimbase odată cu emoţia.

— Acum eşti în misiune, domnu' Dillon, pentru I.R.A., vreau să zic?

— O să-nghеţe iadul înainte de a mai ieşi eu la bătaie pentru adunătura aia de spălătorese bătrâne, replică Dillon.

— Dar lucrezi la ceva, Sean? întrebă Fahy. Te miros eu. Haide, s-auzim. Dillon îşi aprinse o ţigară.

— Dacă ţi-aş spune că lucrez pentru arabi, Danny, pentru Saddam Hussein personal?

— Iisuse, Sean, şi de ce nu? Ce vrea să faci?

— Vrea ceva nou o mare lovitură. Una care să bubuie. America e prea departe. Mai rămân britanicii.

— Ce-ar putea fi mai grozav? replică Fahy, cu ochii sticlindu-i.

— Zilele trecute, Thatcher a fost în Franţa, la o întâlnire cu Mitterand. Îmi făcusem nişte planuri cu ea, în drum spre avion. Mizanscenă perfectă, drum de ţară liniştit, iar apoi m-a trădat cineva în care aveam încredere.

— Păi nu aşa se-ntâmplă întotdeauna? Deci, cauţi altă ţintă? Pe

cine, Sean?

— Mă gândeam la John Major.

— Noul prim-ministru? întrebă uimită Angel. N-ai îndrăzni.

— I-auzi, şi de ce să nu-ndrăznească? replică Danny Fahy. N-au fost băieţii cât pe ce să radă tot blestematul de guvern britanic la Brighton? Zi mai departe", Sean, ce plan ai?

— N-am niciunul, Danny, ăsta-i necazul, dar treaba asta se plăteşte de nu ţi-ar veni să crezi.

— Şi ăsta-i un motiv la fel de serios ca oricare altul ca să reuşească. Vasăzică, ai venit la unchiul Danny să te-ajute?

Fahy se duse la un dulap, reveni cu o sticlă de Bushmills şi două pahare şi le umplu.

— N-ai chiar nicio idee?

— Încă nu, Danny. Mai lucrezi pentru Mişcare?

— Dă-te cât mai la fund, ordinul ăsta l-am primit din Belfast, de-atâţia ani că nici nu mai ştiu câţi. Şi de-atunci, nicio vorbă şi mă plictisesc de-mi ies ochii, aşa că m-am mutat aici. Îmi convine. Îmi place la ţară, îmi plac oamenii, îşi văd de ale lor. Mi-am aranjat o afacere bună, repar maşini agricole şi cresc câteva oi. Suntem fericiţi aici, Angel şi cu mine.

— Şi totuşi îţi mai ies ochii de plictiseală. À-propos, îl mai ţii minte pe Martin Brosnan?

— Ba bine că nu. Cu ăsta te-ai avut ca şoarecele şi pisica.

— Am avut o ciocnire cu el la Paris, recent. Probabil o s-apară la Londra, să mă caute. Lucrează pentru informaţiile britanice.

— Canalia, se încruntă Fahy, în timp ce-şi umplea pipa. Nu cumva am auzit eu o poveste fantezistă, acum câţiva ani, cum că Brosnan s-a strecurat la Zece Downing Street deghizat în chelner şi n-a făcut nimic?

— Am auzit şi eu povestea asta. O fandoseală, iar în zilele noastre nu mai intră nimeni, nici ca ospătar, nici altfel. Ştii că au blocat strada? E o adevărată fortăreaţă. Nu mai ai cum intra acolo, Danny.

— Se găseşte întotdeauna ocale, Sean. Mai deunăzi am citit într-o revistă cum nişte luptători din Rezistenţa franceză, în al doilea război mondial, au fost ţinuţi prizonieri la un sediu Gestapo. Aveau celulele la parter, iar birourile Gestapoului erau la etajul întâi. R.A.F.-ul a pus un băiat cu un Mosquito să zboare la cincizeci de picioare înălţime şi să arunce o bombă care a ricoşat de pe stradă şi-a intrat pe

fereastra de la etajul întâi, omorându-i pe toţi afurisiţii de gestapovişti, aşa că băieţii de jos au scăpat.

— Ce naiba vrei să spui? întrebă Dillon.

— Că sunt un om care crede din toată inima în puterea bombei şi ştiinţa balisticii. Poţi face o bombă să ajungă oriunde, dacă ştii cum să procedezi.

— Adică?

— Haide, unchiule Danny, spuse Angel, arată-i.

— Ce să-mi arate? vru să ştie Dillon.

Danny Fahy se ridică, aprinzându-şi pipa cu un chibrit.

— Atunci, haide, îl chemă el, pornind spre uşă.

Fahy deschise uşa celui de-al doilea hambar şi intră primul. Era enorm, cu grinzile de stejar înălţându-se sub un acoperiş ascuţit. Podul era plin cu fân şi accesibil pe o scară. Se găseau diverse maşini agricole, printre care şi un tractor. Mai exista un Land-Rover destul de nou şi o motocicletă B.S.A. 500 cc veche dar în stare bună, pe cric.

— E o frumuseţe, spuse Dillon, cu admiraţie sinceră.

— Am cumpărat-o la mâna a doua, anul trecut. Mă gândeam s-o recondiţionez şi să scot un profit dar acum, că am terminat, nu mă mai pot despărţi de ea. E la fel de bună ca un B.M.W.

În umbrele din fund se mai zărea un vehicul, iar Fahy aprinse lumina, dezvăluind un furgon Ford Tranzit alb.

— Deci? întrebă Dillon. Ce-i atât de deosebit?

— Aşteaptă, domnule Dillon, „îi spuse Angel. Zău că e ceva.

— Nu ceea ce pare a fi, adăugă Fahy.

Cu o expresie emoţionată, ca un fel de mândrie, deschise portiera glisantă. În maşină se afla o baterie de ţevi metalice, trei în total, prinse de podea cu buloane, îndreptate oblic în sus.

— Mortiere, Sean, la fel cum foloseau băieţii din Ulster.

— Vrei să zici că drăcia asta merge?

— Pe naiba, n-am explozivi. Ar merge, atâta pot spune…”

— Explică-mi.

— Am sudat o platformă de oţel pe şasiu, ca să absoarbă reculul, şi am mai sudat ţevile la-un loc. Sunt materiale standard din fier turnat, se găsesc peste tot. Ceasurile electrice sunt extrem de simple. Le poţi cumpăra de la orice tehnometal.

— Cum ar merge?

— După ce o pui în funcţiune, te aşteaptă un minut ca să cobori

din maşină şi să fugi. Acoperişul e tăiat Gaura e acoperită doar cu o folie de polietilenă. Observi că am vopsit-o în aceeaşi culoare. Le asigură mortierelor acces liber. Am pus la punct chiar şi un mic dispozitiv suplimentar, legat de ceas, care va autodistruge duba după ce a tras cu mortierele.

— Iar proiectilele unde sunt?

— Uite-le-acolo, merse Fahy spre un banc de lucru. Cilindri de oxigen standard.

Erau câţiva, stivuiţi laolaltă, cu plăcile de la fund desprinse.

— Şi pentru astea de ce ai nevoie, de Semtex? se interesă Dillon, referindu-se la explozivul cehoslovac atât

De popular printre teroriştii de pretutindeni.

— Aş zice că vreo douăşpe livre în fiecare ar da un efect frumos, dar pe-aici nu se prea găseşte.

Dillon aprinse o ţigară şi ocoli furgonul, cu chipul lipsit de expresie.

— Nu eşti cuminte, Danny. Mişcarea ţi-a ordonat să te dai la fund.

— Cum ţi-am spus, câţi ani au trecut de-atunci? îşi iese omul din minţi.

— Aşa că ţi-ai găsit o ocupaţie?

— A fost uşor, Sean. Ştii că ani de zile am lucrat în industria uşoară.

Dillon se opri cu privirea spre instalaţie.

— Cum ţi se pare? întrebă Angel.

— Cred că a făcut o treabă bună.

— La fel de bună ca tot ce s-a făcut în Ulster, adăugă Fahy.

Poate, dar ori de câte ori au fost folosite, niciodată n-au stat prea bine cu precizia ochirii.

— În atacul ăla asupra secţiei de poliţie din Newry, acum şase ani, au mers ca un vis. Nouă copoi au omorât.

— Dar celelalte ocazii, când n-au putut nimeri nicio uşă de magazie? Cineva chiar a sărit în aer singur, cu una din astea, în Portadown. A tras puţin pe-alături.

— Nu şi aşa cum aş proceda eu. Pot calcula ţinta cu ajutorul unei hărţi pe scară mare, cercetez zona mergând pe jos, în prealabil, amplasez furgonul în poziţie şi asta e tot. Dacă nu ţi-e cu supărare, m-am gândit că un fel de aripioare sudate pe tuburile de oxigen le-ar

stabiliza zborul. O curbă amplă şi frumoasă, apoi în jos, şi totul sare în aer. Nici cea mai avansată securitate din lume n-ar fi de niciun folos. Vreau să spun, la ce bun porţile, dacă treci peste ele?

— Vorbeşti despre Downing Street? întrebă Dillon.

— Şi de ce nu?

— Se întâlnesc în fiecare dimineaţă la ora zece, în sala guvernului, cabinetul de război, cum îi zic ei. L-am lichida nu numai pe primul ministru, ci în principiu tot guvernul.

Fahy îşi făcu cruce.

— Sfântă Maica Domnului, ar fi lovitura unei vieţi de om.

— Vor compune balade despre tine, Danny. Vor cânta despre Dariny Fahy în barurile din toată Irlanda, cincizeci de ani de-acum încolo.

Fahy îşi dădu un pumn în palmă.

— Vorbe-n vânt, Sean, nu înseamnă nimic fără Semtex şi, cum spuneam, aici e imposibil să pui mâna pe aşa ceva.

— Nu fi aşa de sigur, Danny, replică Dillon. S-ar putea să existe o sursă. Acum, hai să bem un Bushmiils şi să lămurim toată povestea.

Fahy întinsese peste masă o hartă a Londrei la scară mare şi o examina cu lupa.

— Aici ar fi locul, spuse el. Horse Guards Avenue, cu începere de pe Cheiul Victoria, lângă Ministerul Apărării.

— Da, dădu din cap Dillon.

— Dacă lăsăm Ford-ul la colţul cu Whitehall, atunci, atâta vreme cât am făcut o reperare prealabilă ca să stabilesc direcţia, calculez că bombele ar trece peste acoperişurile astea, pe o traiectorie curbă mare ca toţi dracii, şi ar ateriza la fix peste Zece Downing Street!

Puse creionul lângă riglă.

— Aş vrea să arunc o privire, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Şi o vei arunca.

— O să meargă, domnule Dillon? întrebă Angel.

— A, da. Cred că se poate într-adevăr. La ora zece dimineaţa, tot afurisitul de cabinet de război, începu să râdă.

— E minunat, Danny, minunat, îl apucă el pe celălalt de braţ. Vii cu mine în misiunea asta?

— Sigur că da.

— Perfect. Bani frumoşi, frumoşi de tot, Danny. Îţi vor ajunge pentru toată bătrâneţea. Lux total. Spania, Grecia, oriunde vrei să te

duci.

Fahy făcu harta sul, iar Dillon spuse:

— Stau aici peste noapte. Mâine, mergem la Londra şi aruncăm o privire.

Zâmbi, aprinzându-şi încă o ţigară.

— Arată bine, Danny. Foarte bine se-arată. Acum, vorbeşte-mi despre aerodromul ăsta din apropiere, la Grimethorpe.

— O ruină. E la doar trei mile de-aici. De ce te interesează Grimethorpe?

— Ţi-am spus că am învăţat să pilotez, în Orientul Mijlociu. E cea mai sigură cale ca să scapi rapid din câte-un loc. Deci, care e situaţia la acest Grimethorpe?

— Datează de demult. Club aviatic în anii ’30. Apoi, R.A.F. L-a folosit ca staţie de alimentare în timpul Bătăliei Angliei, aşa că au construit trei hangare. Cineva a încercat să redeschidă clubul, acum câţiva ani. Are o pistă de asfalt. Oricum, n-a reuşit. Cu trei ani în urmă, a apărut un tip numit Bill Grant. Are acolo două avioane, asta-i tot ce ştiu. Firma lui se numeşte Grant’s Air Taxis. Recent, am auzit că avea probleme. Îi plecaseră doi mecanici. Afacerile mergeau prost.

Zâmbi:

— E perioadă de recesiune, Sean, şi-i afectează chiar şi pe cei bogaţi.

— Locuieşte în incintă?

— Da, răspunse Angel. A avut o prietenă, dar a plecat.

— Cred c-aş vrea să-l cunosc, spuse Dillon. Poate ne faci prezentările, Angel?

— Sigur că da.

— Bine, da, mai întâi vreau să dau un telefon.

O sună pe Tania Novikova acasă. Îi răspunse imediat.

— Eu sunt, spuse Dillon.

— A mers bine?

— Incredibil. Îţi povestesc mâine. Ai luat banii?

— A, da, nicio problemă.

— Perfect. Ajung la hotel pe la prânz. Stau peste noapte aici. Ne vedem atunci.

Brosnan şi Mary Tanner urcară cu liftul de marfă, însoţiţi de Charlie Salter, iar sus îl găsiră pe Mordecai Fletcher aşteptându-i. Îi scutură mâna lui Brosnan în sus şi-n jos.

— Îmi pare bine că te văd, profesore. Nici nu-ţi pot spune cât mă bucur. Harry stă ca pe jăratic.

— Ea e Mary Tanner, o prezentă Brosnan. Fă bine şi poartă-te frumos. E căpitan de armată.

— Onorat, domnişoară, îi strânse Mordécai mâna. Mi-am făcut serviciul militar în Garda de grenadieri, dar n-am ajuns mai mult de caporal.

Îi conduse în salon. Harry Flood stătea la birou, revăzând nişte acte contabile. Ridică privirea şi sări în picioare:

— Martin!

Ieşi în fugă de după birou să-l îmbrăţişeze pe Brosnan, fiind încântat.

— Mary Tanner, spuse Brosnan. E din armată, Harry, ofiţer cu greutate, aşa că vezi cum te porţi. Lucrez pentru generalul de Brigadă Charles Ferguson de la Informaţiile Britanice, iar ea e asistenta lui.

— Atunci voi fi cuminte, îi dădu Flood mâna. Haideţi aici să bem ceva şi să-mi spui despre ce este vorba, Martin.

Se aşezară pe Canapelele din colţ, iar Brosnan relată totul până-n cele mai mici amănunte. Mordecai stătea rezemat de perete, ascultând, fără nicio expresie. Când Brosnan încheie, Flood întrebă:

— Şi de la mine ce-ai vrea, Martin?

— Întotdeauna recurge la lumea interlopă, Harry, de-acolo îşi procură tot ce-i trebuie. Nu numai ajutor fizic, ci şi explozivi, armament. Şi acum va proceda la fel, o ştiu.

— Deci vrei să ştii la cine va apela?

— Exact.

Flood îl privi pe Mordecai:

— Ce zici?

— Nu ştiu, Harry. Vreau să zic, există destui comercianţi de arme ilegali, dar ai nevoie de unul dispus să aprovizioneze I.R.A.

— Vreo idee? întrebă Flood.

— Nu prea, şefu'. Vreau să zic, cei mai mulţi dintre bandiţii noştri adevăraţi din East End mor după Maggie Thatcher şi poartă chiloţi cu Union Jack3. Nu le plac dobitocii de irlandezi care dau cu bombe la Harrods. Ne-am putea interesa, bineînţeles.

---

[3] Drapelul Marii Britanii (n.tr.).

— Atunci fă-o, răspunse Flood. Trimite vorbă, dar discret.

Mordecai ieşi, iar Harry Flood întinse mâna spre sticla de şampanie.

— Tot nu bei? îl întrebă Brosnan.

— Nu, bătrâne, dar nu e niciun motiv ca să nu beţi voi. Îmi poţi povesti evenimentele din ultimii ani, după care vom merge la Embasy, unul dintre cluburile mele cele mai respectabile, să mâncăm ceva.

Cam prin acelaşi timp, Sean Dillon şi Angel Fahy mergeau prin întuneric pe drumul de ţară dintre Cagde End şi Grimethorpe. Farurile maşinii luminau zăpada subţire şi chiciura de pe tufişuri.

— E frumos, nu-i aşa? întrebă fata.

— Cred că da.

— Îmi place aici, viaţa la ţară, una, alta. Şi unchiul Danny îmi place. E foarte bun cu mine.

— E firesc. Ai crescut la ţară, acasă la Galway.

— Nu-i acelaşi lucru. Acolo pământurile erau sărace. Munceam din greu ca să avem din ce trăi şi se vedea, la oameni, mama mea de pildă. Parcă fuseseră la război, pierduseră şi nu mai aveau nicio nădejde.

— Meşteşugeşti bine cuvintele, fato, remarcă el.

— La fel spunea şi profesoara mea de engleză. A zis că, dacă sunt harnică şi învăţ, pot face orice.

— Ei, trebuie să fi fost o consolare.

Nu mi-a folosit la nimic. Taică-meu vitreg nu mă vedea decât ca pe o muncitoare agricolă neplătită. De-asta am plecat.

În lumina farurilor apăru o pancartă indicând aerodromul Grimethorpe, cu vopseaua coşcovită. Dillon coti pe un drum asfaltat îngust, plin de gropi. Peste câteva momente, ajunseră la aerodrom. Avea trei hangare, un turn de control vechi, două barăci Nissen, cu lumina aprinsă la fereastra uneia dintre ele. Alături era parcat un jeep, iar Dillon opri lângă el. În timp ce coborau, uşa barăcii Nissen se deschise şi apăru un bărbat.

— Cine e?

— Eu sunt, domnule Grant, Angel Fahy. Am adus pe cineva la dumneavoastră.

Grant, ca majoritatea piloţilor, era scund şi vânos. Părea să aibă vreo patruzeci şi cinci de ani, purta blugi şi o jachetă de zbor veche, în genul celor folosite de aviatorii americani din al doilea război mondial.

— Atunci, intraţi.

În baracă era cald, de la o sobă cu cocs al cărei burlan ieşea, prin acoperiş. Se vedea clar că Grant folosea încăperea ca living room. Conţinea o masă cu nişte resturi de mâncare, un fotoliu vechi lângă sobă şi în faţa lui, în colţ, un televizor. Sub fereastra din partea opusă era un birou prelung, cu tăblia înclinată şi câteva hărţi deasupra.

— E un prieten de-al unchiului meu, spuse Angel.

— Hilton, se prezentă Dillon. Peter Hilton. Grant întinse mâna, cu o expresie precaută.

— Bil Grant. Sper că nu vă datorez bani, nu?

— Din câte ştiu eu, nu.

Dillon revenise la rolul său de absolvent al şcolii publice.

— Ei, măcar este o noutate plăcută. Cu ce vă pot ajuta?

— Vreau un charter în următoarele câteva zile. Voiam să mă asigur dacă puteţi face ceva, înainte de a încerca în altă parte.

— Ei, depinde.

— De ce anume? Aveţi un avion, din câte înţeleg?

— Am două. Singura problemă e cât timp mi le mai lasă banca. Vreţi să aruncaţi o privire?

— De ce nu?

Ieşiră, traversară asfaltul spre hangarul din capăt, iar Grant le deschise o uşă. Întorcându-se într-o parte, apăsă un comutator şi aprinse lumina. Apărură două avioane, unul lângă altul, ambele bimotoare.

Dillon merse spre cel mai apropiat.

— Îl ştiu pe puişorul ăsta, e un Cessna Conquest. Celălalt ce marcă e?

— Navajo Chieftain.

— Dacă situaţia e aşa de delicată cum spuneţi, ce facem cu carburantul?

— Îmi ţin întotdeauna avioanele alimentate, domnule Hilton, mereu cu rezervoarele pline. Sunt prea vechi în meserie ca să fac altfel. Niciodată nu ştii când se iveşte o comandă.

Zâmbi cu jale.

— Nu vă supăraţi, voi fi sincer. Cu recesiunea asta, în ultima vreme nu se prea găsesc oameni dornici de zboruri charter. Unde aţi dori să vă duc?

— De fapt, mă gândeam să intru chiar eu în vrie, într-o zi,

răspunse Dillon. Nu ştiu sigur când.

— Deci, sunteţi brevetat? întrebă a îndoială Grant.

— Sigur, complet.

Dillon scoase permisul de pilotaj şi i-l dădu. După un examen rapid, Grant i-l înapoie.

— L-aţi putea pilota pe oricare din astea două, dar prefer să vin personal, pentru siguranţă.

— Nicio problemă, răspunse senin Dillon. La vestul ţării mă gândeam. Cornwall. Este un aerodrom la Land's end.

— Îl cunosc bine. Are pistă de iarbă.

— Am nişte prieteni în apropiere. Probabil voi dori să înnoptez la ei.

— N-am nimic împotrivă.

Grant strânse luminile şi reveniră la baraca Nissen. – în ce domeniu lucraţi, domnule Hilton?

— Finanţe, contabilitate, din astea, răspunse Dillon.

— Aveţi idee când s-ar putea să mergeţi? Vă atrag atenţia că un charter de genul ăsta va fi scump. Cam la două mii cinci sute de lire. Împreună cu o jumătate de duzină de alţi pasageri, nu-i chiar atât de rău, dar singur…

— Perfect, spuse Dillon.

— Apoi, vor mai fi cheltuielile mele de deplasare. Un hotel şi aşa mai departe.

— Nicio problemă.

Dillon scoase din portofel zece hârtii de cincizeci de lire şi le puse pe masă.

— Cinci sute în mână. E un avans clar pentru peste patru-cinci zile. Vă voi telefona ca să vă anunţ exact când…

Grant se lumină la faţă, în timp ce lua bancnotele.

— Perfect. Vă pot oferi o cafea, sau altceva, înainte să plecaţi?

— De ce nu? replică Dillon.

Grant intră în bucătăria din capătul barăcii. Îl auzi umblând cu un ibric. Dillon duse un deget la buze, cu o expresie grăitoare spre Angel, şi merse la hărţile de pe birou. Le parcurse repede, până o găsi pe cea cu zona Canalului Mânecii şi a coastelor franceze. Angel rămase lângă el, privindu-l în timp ce urmărea cu degetul litoralul Normandiei. Găsi oraşul Cherbourg şi continuă spre sud. Ajunse la Saint-Dénis, cu pista de aterizare însemnată clar, şi strânse hărţile la loc. Din

bucătărie, Grant îl privise prin uşa întredeschisă. În acelaşi moment, apa din ibric dădu în clocot. Făcu repede cafeaua, o turnă în trei cești şi le aduse înăuntru.

— Vă dă mult de furcă vremea asta? întrebă Dillon. Ninsoarea?

— Îmi va da, dacă începe să se prindă. Poate îngreuna aterizarea pe pista de iarbă din Land's End.

— Va trebui să ne rugăm să avem noroc. Dillon îşi lăsă cana jos.

— Acum, e timpul să ne întoarcem.

Grant îi conduse la uşă. Se urcară în Mini şi porniră. După ce le făcu cu mâna, Grant închise uşa, merse la birou şi examină hărţile. Era a treia sau a patra de sus în jos, nu se îndoia. Zona Canalului Mânecii şi coastele franceze.

Se încruntă, spunând încet:

— Ce-oi fi urmărind matale, domnule, tare-aş vrea să ştiu.

În timp ce mergeau înapoi pe drumurile de ţară întunecoase, Angel spuse:

— Nici vorbă de Land's End, domnule Dillon, ci în acel Saint Denis din Normandia vrei să zbori.

— Secretul nostru, răspunse el, punându-i o mână peste a ei, în timp ce continua să conducă. Îţi pot cere să-mi promiţi un lucru?

— Orice, domnule Dillon.

— Să rămână între noi, deocamdată. Nu vreau să ştie Danny. Ai permis de conducere, aşa-i?

— Să conduc? Sigur că da. Eu însămi duc oile la târg, cu furgonul Morris.

— Ia spune-mi, cum ţi-ar plăcea un drum până la Londra mâine dimineaţă, cu mine şi Danny?

— Mi-ar plăcea de minune.

— Bine, atunci ne-am înţeles. În timp ce-şi continuau drumul prin noapte, fetei începură să-i strălucească ochii.

Capitolul 9

Era o dimineaţă rece şi tăioasă, hibernală din toate punctele de vedere, dar drumurile erau degajate când Dillon porni spre Londra, cu Angel şi Danny Fahy urmându-l în furgonul Morris. Conducea Angel, mai mult decât competentă. O vedea în oglinda retrovizoare, iar fata rămase în urma lui până la Londra, unde merseră pe Bayswater Road.

Îşi formase deja parţial un plan şi, după ce opri la bordură, coborî din Mini-Cooper şi deschise uşile de la garajul Taniei.

Când Angel şi Danny opriră în spatele maşinii lui, le spuse:

— Băgaţi Morris-ul înăuntru.

Angel se conformă. După ce ea şi Danny Fahy ieşiră, Dillon închise Uşile, întrebându-i:

— Ţineţi minte strada şi garajul, dacă vă pierdeţi de mine?

— Nu Vorbi prostii, domnule Dillon, sigur că le reţin, răspunse Angel.»

— Perfect. E foarte important. Acum, urcaţi-vă în Mini. Mergem să dăm o raită.

Harry Flood stătea la biroul din apartamentul său, în de Wharf, consultând încasările din noaptea trecută ale cazinoului, când Charlie Salter aduse cafea pe o tavă. Telefonul sună, iar omul cel scund răspunse. Îi dădu receptorul lui Flood:

— Profesorul.

— Martin, cum e? întrebă Flood. M-am simţit minunat aseară. Domnişoara Tanner e cu totul deosebită.

— Vreo ştire? Ai reuşit să afli ceva?

— Nu încă, Martin, aşteaptă un minut. Flood acoperi receptorul cu o mână şi i se adresă lui Salter:

— Unde-i Mordecai?

— Face rondul, Harry, cum i-ai cerut, să răspândească discret vestea.

Reveni la Brosnan:

— Regret, bătrâne, facem tot ce putem, dar o să ia ceva timp.

— Pe care nu-l prea avem, replică Brosnan. În regulă, Harry, ştiu că te străduieşti. Ţinem legătura.

Se afla lângă biroul lui Mary Tanner, în livingul apartamentului ei din Lowndes Square. Închise telefonul, se duse la fereastră şi-şi aprinse o ţigară.

— Ceva nou? întrebă ea, traversând camera ca să i se alăture.

— Mă tem că nu. Cum spunea şi Harry, e nevoie de timp. Am fost un naiv, să cred altceva.

— Încearcă să ai răbdare, Martin, îi puse Mary o mână pe braţ.

— Dar nu pot. Am un sentiment greu de explicat.

Parcă aş fi într-o furtună, aşteptând trăsnetul ăla asurzitor de puternic care ştiu că urmează. Îl cunosc pe Dillon, Mary. A pornit cu

toată viteza. Sunt convins.

— Şi ce-ai vrea să faci?

— În dimineaţa asta, Ferguson este la Cavendish Square?

— Da.

— Atunci, hai să mergem la el.

Dillon parcă Mini-Cooperul lângă Convent Gar den. Interesându-se într-o librărie din apropiere, fu îndrumat spre un alt magazin, nu departe, specializat în hărţi şi atlase de tot felul. Dillon îşi croi drum prin planurile topografice pe scară mare ale centrului Londrei, până îl găsi pe cel cu zona Whitehall.

— Ai mai văzut ceva atât de detaliat? Şopti, Fahy. Poţi măsura dimensiunile grădinii de la Numărul Zece cu o precizie de până la jumătate de inci.

Dillon cumpără harta, pe care vânzătoarea o strânse sul şi o introduse într-un tub de carton. O plăti şi se înapoiară la maşină.

— Şi acum? întrebă Danny.

— Facem o tură prin zonă. Să examinăm situaţia.

— Îmi convine.

Angel se aşeză în spate, iar unchiul ei lângă Dillon şi porniră spre râu, pentru a coti apoi pe Horse Guards Avenue. Dillon se opri un moment la colţ, înainte de a intra pe Whitehall, luând-o către Downing Street.

— O mulţime de copoi prin jur, observă Danny.

— Ca să se asigure că nu parchează nimeni.

O maşină se oprise la bordură, în stânga lor, şi în timp ce se apropiau s-o depăşească văzură că şoferul consulta o hartă.

— Turist, cred; spuse Angel.

— Şi uite ce se întâmplă, îi arătă Dillon. Întorcându-şi capul, Angel văzu doi poliţişti care se apropiau de maşină. După un schimb calm de replici, şoferul porni şi se îndepărtă.

— Nu-şi pierd timpul, comentă Angel.

— Downing Street, anunţă Dillon peste un moment.

— Ia te uită la porţile astea, remarcă Danny cu uimire, îi place accentul gotic. E clar că au făcut treabă bună.

Dillon merse odată cu celelalte maşini, ocolind Parlament Square, şi reveni pe Whitehalt, spre Trafalgar Square.

— Ne întoarcem la Bayswater, spuse el. Observaţi ruta pe care am ales-o.

În Trafalgar Square, ieşi din trafic prin Admiralty Archr de-a lungul Mall-ului, ocoli Queen Victoria Monument; trecu de Buckingham Palace şi Gonstitution HUI pentru a ajunge în cele din urmă la Marble Arch, prin Park Lane, şi o coti pe Bayswater Road.

— Şi e destul de simplu, remarcă Danny Fahy.

— Bine. Acum să mergem şi să bem un ceai bun, la hotelul meu cu adevărat îngrozitor.

— Devii prea agitat, Martin, observă Ferguson.

— Din cauza aşteptării. Flood îşi dă toată silinţa, ştiu, dar nu cred că timpul e de partea noastră.

Ferguson se întoarse de la fereastră, sorbind puţin din ceaşca de ceai pe care o avea în mână.

— Şi ce-ai vrea să faci?

Ezitând, Brosnan aruncă o privire spre Mary, apoi spuse:

— Aş dori să-l vizitez pe Liam Devin, în Kilrea. S-ar putea să aibă el unele idei.

— Nu duce niciodată lipsă de aşa ceva. Tu ce părere ai? se uită Ferguson la Mary.

— Cred că are sens, domnule. În fond, un drum la Dublin nu e mare lucru. O oră şi un sfert de la Heathrow, fie cu Aer Lingus, fie cu BA

— Iar locuinţa din Kilrea a lui Liam e la doar la o jumătate de oră distanţă de oraş, preciză Brosnan.

— În regulă, Acceptă Ferguson. M-aţi convins, amândoi, dar plecaţi de la Gatwick, cu Learjetul, pentru eventualitatea că se iveşte ceva şi trebuie să vă întoarceţi cât mai repede.

— Vă mulţumim, domnule, răspunse Mary. Când ajunseră la uşă, Ferguson adăugă:

— Îi dau golanului ăluia bătrân un telefon, ca să-l anunţ că veniţi.

În timp ce coborau scara, Brosnan spuse:

— Slavă Domnului! Cel puţin, am senzaţia că facem ceva.

— Iar eu îl voi cunoaşte pe marele Liam Devlin, în sfârşit, adăugă Mary, conducându-l spre limuzină.

Dillon, Angel şi Fahy se aşezară la o masă din colţul micii cafenele a hotelului, să-şi bea ceaiul. Fahy deschise parţial harta topografică pe genunchi.

— Extraordinar! Câte dau de gol. Toate amănuntele.

— Se poate face, Danny?

— A, da, fără probleme. Mai ţii minte colţul ăsta, Horse Guards Avenue şi Whitehall? Aici ar fi locul, puţin oblic. Îl văd în minte. Pot calcula exact, după harta asta, distanţa din acest punct până la Numărul Zece.

— Eşti sigur că eviţi clădirile dintre ele? întrebă Dillon.

— Nici nu se discută. Ţi-am mai spus, Sean, balistica e o disciplină ştiinţifică.

— Dar nu poţi opri acolo, interveni Angel. Am văzut ce s-a întâmplat cu omul din maşina aia. Poliţia a ajuns la el în câteva secunde.

Dillon se întoarse spre Fahy:

— Danny?

— Ei, de mai mult nici nu ai nevoie. Totul cronometrat înainte, Angel. Apeşi butonul pentru activarea circuitului, cobori din furgon, iar mortierele deschid focul în mai puţin de un minut, Niciun poliţist n-ar putea acţiona destul de rapid ca să le oprească.

— Dar ce ţi se va întâmpla ţie? întrebă ea. Dillon răspunse:

— Ascultaţi aici. Vom veni de la Cadge End într-o dimineaţă devreme, tu, Danny, cu Ford-ul Tranzit, iar Angel şi cu mine în furgonul Morris. În furgon vom avea motocicleta aia B.S.A. Angel va parca Monis-ul, la fel ca azi, în garajul din capătul străzii. În spate vom avea o rampă, ca să pot scoate din el motocicleta.

— Şi vii după mine, asta vrei să spui?

— Voi fi imediat în urma ta. Când ajunge, la colţul Horse Guards Avenue cu Whitehall, porneşti ceasul, cobori din Ford, sari pe motocicletă în spatele meu şi o-ntindem. Cabinetul de război se întruneşte în fiecare dimineaţă la zece. Cu un dram de noroc", îi vom putea elimina pe toţi.

— Iisuse, Sean, nici nu vor şti ce le-a căzut în cap.

— Mergem direct înapoi la Bayswater, unde Angel ne va aştepta în gară cu Morris-ul, băgăm motocicleta în spate şi, la drum. Vom fi în Cadge End când ei încă vor mai încerca să stingă incendiul.

— Genial! domnule Dillon, îl lăudă Angel.

— Cu o singură excepţie, interveni Fahy: Fără afurisiţii de explozivi, nu avem nicio afurisită de bombă.

— Lasă asta în seama mea. Îţi fac eu rost de explozivi, se ridică Dillon. Dar mai am şi alte treburi. Voi doi duceţi-vă în Cadge End şi

aşteptaţi. Vă caut eu.

— Şi când va fi asta, Sean?

— Curând – foarte curând, zâmbi Dillon, în timp ce ieşeau.

Tania bătu la uşa lui exact la ora douăsprezece. De cum deschise, o întrebă:

— I-ai adus?

Rusoaica deschise pe masă servieta cu care venise, pentru a dezvălui cei treizeci de mii de dolari ceruţi.

Bine, spuse Dillon. Acum am nevoie doar de zece mii.

— Şi cu restul ce faci?

— Îi depun la recepţie. Pot ţine servieta în seiful hotelului.

— Ai ticluit ceva, se observă, constată ea, surescitată. Ce s-a întâmplat la Cadge End?

Prin urmare, Dillon îi descrise amănunţit tot planul.

— Ce zici? o întrebă, când sfârşi…

— Incredibil. O lovitură unică. Dar ce faci cu explozivii? Vei avea nevoie de Semtex.

— Se rezolvă. În ’81, când operam la Londra, tratam cu un om care avea acces la Semtex.

Râse:

— De fapt, avea acces la orice.

— Şi cine este omul ăsta? Cum poţi fi sigur că mai e de găsit?

— Un escroc numit Jack Harvey şi e la locul lui, nici vorbă. M-am interesat.

— Dar nu înţeleg.

— Printre altele, are o antrepriză de pompe funebre în Whitechapel. Am căutat în Paginile Galbene şi tot acolo e. À-propos, mai pot folosi Mini-ul tău?

— Desigur.

— Bine. Îl voi parca undeva pe stradă. Vreau ca garajul să fie liber.

Îşi luă haina.

— Haide, mergem să mâncăm ceva iar apoi mă duc să-l caut.

— Ai citit dosarul lui Devlin, cred? o întrebă Brosnan pe Mary Tanner, în timp ce treceau prin centrul Dublinului, traversând râul Liffey pe lângă St. George’s Quay, pentru a ajunge în cealaltă parte a oraşului, cu o limuzină cu şofer, de la ambasadă.

— Da, răspunse ea. Dar e adevărat totul? Povestea despre

implicarea lui în atentatul german-asupra lui Churchill, în timpul războiului?

— A, sigur.

— E acelaşi care te-a ajutat să evadezi din închisoarea aia franceză, în 1969?

— Ăsta-i Devlin.

— Dar, Martin, ai spus că-şi dădea şaptezeci de ani. Trebuie să fie mai bătrân de-atât.

— Câţiva ani sunt un detaliu minor, când e vorba de Liam Devlin. Să zicem aşa, urmează să-l cunoşti pe cel mai extraordinar om din câţi ai întâlnit în viaţa ta. Cărturar, poet şi trăgător I.R.A.

— Ultima parte nu înseamnă o recomandare, pentru mine.

— Ştiu. Dar să nu faci niciodată greşeala de a-l arunca pe Devlin la grămadă cu scursurile pe care le foloseşte I.R.A. În prezent.

Şi se retrase în el însuşi, dintr-odată sumbru, în timp ce maşina îşi continua drumul prin peisajul irlandez de ţară, lăsând oraşul în urmă.

Kilrea Cottage, cum se numea locul, era la marginea satului, lângă o mănăstire. Era o casă de epocă, fără etaj, cu streşini gotice şi ferestre plumbuite în ambele laturi ale verandei. Se adăpostiră acolo de ploaia uşoară, în timp ce Brosnan trăgea şnurul unui clopoţel de tip vechi. Se auzi sunet de paşi, apoi uşa se deschise.

— Cead mile flite, spuse Liam Devlin în irlandeză. O sută de mii de urări de bun venit, traduse el, cuprinzându-l pe Brosnan cu braţele.

Interiorul casei era foarte victorian. Cea mai mare parte a mobilierului era din mahon, tapetul consta într-o copie după William Morris, dar tablourile de pe pereţi, toate de Atkinson Grimshaw, erau originale.

Liam Devlin ieşi din bucătărie, cu serviciul de ceai pe o tavă.

— Servitoarea mea vine numai dimineaţa. Una dintre bunele surori de la mănăstirea din vecini. Au nevoie de bani.

Mary Tanner era complet uluită. Se aşteptase la un bătrân şi se pomenise în faţa acelei fiinţe fără vârstă, cu cămaşă italienească de mătase neagră, pulover negru, pantaloni marinăreşti gri la ultima modă. Părulcândva negru mai conţinea încă destulă culoare, iar faţa era palidă, însă Mary simţea că dintotdeauna fusese astfel… Ochii albaştri erau extraordinari, precum şi perpetuul surâs ironic cu care părea să-şi râdă, atât de sine însuşi, cât şi de lume.

— Deci, lucrezi pentru Ferguson? o întrebă el pe Mary, în timp ce turna ceaiul.

— Exact…

— Afacerea aia din Derry, anul trecut, când ai mutat maşina cu bomba. A fost ceva.

Mary simţi că roşea.

— Nu cine ştie ce, domnule Devlin, mi s-a părut doar cel mai necesar lucru în acel moment.

— A, cu toţii gândim la fel, cu diverse ocazii; fapta contează. Se întoarse spre Brosnan:

— Anne-Marie. Urâtă treabă, fiule.

— Vreau să pun mâna pe el, Liam, spuse Brosnan.

— Pentru tine, sau pentru cauză în general? clătină din cap Devlin. Lasă interesul personal deoparte, Martin, altfel vei comite greşeli-şi nu-ţi poţi permite aşa ceva când ai de-a face cu Sean Dillon.

— Da, ştiu, răspunse Brosnan. Ştiu.

— Deci, are de gând să-i dea una acelui John Major, noul prim-ministru?

— Şi cum credeţi că e de aşteptat să procedeze, domnule Devlin? se interesă Mary.

— Ei, din câte-am auzit despre securitatea din ultimul timp la Zece Downing Street, nu i-aş da şanse prea mari.

Îl privi pe Brosnan, zâmbind.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, Mary, iubito, îmi amintesc un tânăr cunoscut de-al meu, numit Martin Brosnan, care a intrat la Numărul Zece dându-se drept chelner la o petrecere, cu nici zeceani în urmă, A lăsat un trandafir pe biroul primului ministru. Sigur, pe-atunci funcţia era deţinută de o femeie.

Brosnan spuse:

— Toate astea ţin de trecut, Liam, ce facem acum?

— Păi, va lucra ca întotdeauna, folosindu-şi relaţiile din lumea crimei.

— Nu şi din I.R.A?

— Mă îndoiesc că I. RA. Are cât de cât vreo legătură cu povestea asta.

— Dar au avut, acum zece ani, când Dillon a lucrat ultima oară în Londra.

— Şi?

— Mă întrebam. Dacă am şti cine l-a recrutat atunci, ne-ar putea fi de folos.

— Înţeleg ce vrei să zici, că ţi-ar da o pistă spre cei cu care a cooperat la Londra?

— De acord, nu prea sunt şanse, da este singura posibilitate pe care o avem, Liam.

— Mai este prietenul tău Flood de la Londra.

— Ştiu, şi va trage toate sforile, dar pentru asta e nevoie de timp şi nu prea avem de prisos.

Devlin dădu din cap:

— Just, fiule, lasă totul în seama mea şi-am să văd ce pot face.

Se uită la ceas:

— E unu. Luăm un sandviş şi poate un Bushmils împreună, apoi propun să vă duceţi la Learjet şi s-o tuliţi înapoi la Londra. Am să vă caut, credeţi-mă, în clipa când aflu ceva.

Dillon opri maşina după colţ, aproape de salonul funerar al lui Jack Harvey din Whitechapef, şi îşi continuă drumul pe jos, cu servieta în mână. Totul era de o frumoasă discreţie, până la soneria care-l chemă pe portarul de zi să deschidă uşa.

— Cu domnul Harvey. Mă aşteaptă, minţi vesel Dillon.

— Prin holul acela, dincolo de capetele de odihnă; urcaţi scara. Biroul dumnealui el la etajul întâi. Cum vă numiţi, domnule?

— Hilton.

Dillon privi în jur, la sicriele şi florile expuse.

— Nu prea merge.

— Vânzarea, vreţi să spuneţi, ridică din umeri portarul. Toate bat pasul pe loc.

— Înţeleg.

Dillon porni pe culoar, oprindu-se să privească într-o capelă, unde observă florile din vaze şi lumânările. Intră, pentru a privi trupul neînsufleţit al unui bărbat între două vârste, îmbrăcat cu îngrijire într-un costum de culoare închisă, cu mâinile împreunate pe piept şi chipul uşor fardat.

— Săracu' de tine, murmură Dillon, ieşind.

La biroul de primire, portarul ridică receptorul unui telefon:

— Miss Myra? Un vizitator. Un anume domn Hilton, a spus că are întâlnire.

Dillon deschise uşa anticamerei lui Harvey şi intră. Nu conţinea

mobilier de birou, numai două jardiniere cu plante şi câteva fotolii comode. Uşa cabinetului se deschise şi apăru Myra. Purta colanţi negri, cizme negre şi un caftan trei-sferturi stacojiu. Arăta foarte atrăgătoare.

— Domnul Hilton?

— Exact.

— Sunt Myra Harvey. Aţi spus că aveţi întâlnire cu unchiul meu.

— Aşa am spus?

Îl măsură cu o privire nepăsătoare, iar uşa din spatele lui se deschise şi intră Billy Watson. Era clar că premeditaseră manevra. Se rezemă de uşă, potrivit de ameninţător, într-un costum negru, cu braţele încrucişate.

— Ce urmăriţi? întrebă ea.

— Îi spun domnului Harvey.

— Dă-l afară, Billy, ordonă Myra şi se întoarse spre uşă.

Billy puse o mână aspră pe umărul lui Dillon. Piciorul acestuia se abătu în spate, lovindu-l în partea interioară a labei; răsucindu-se, izbi lateral cu pumnul strâns, nodurile degetelor nimerindu-l pe Billy în tâmplă. Tânărul strigă de durere şi căzu pe spate într-un fotoliu.

— Nu-i prea grozav, aşa e? comentă Dillon. Deschise servieta şi scoase zece hârtii de o sută de dolari, legate cu un elastic, pe care i le aruncă Myrei. Fata nu le prinse şi trebui să se aplece pentru a le lua.

— Ia te uită, spuse. Noi nouţe.

— Da, banii au întotdeauna un miros atât de plăcut, comentă Dillon. Acum, spune-i lui Jack, că un vechi prieten ar dori să-l vadă, cu alţii la fel.

Myra îl privi un moment, cu ochii îngustaţi, apoi se întoarse şi deschise uşa cabinetului lui Harvey. Billy încercă să se ridice, iar Dillon zise:

— Nu te-aş sfătui.

Tânărul se supuse, în timp ce uşa se deschise şi Myra apăru din nou.

— În regulă, te primeşte.

Camera era surprinzător de practic amenajată, cu lambriuri de stejar, un covor verde de mătase georgiană şi un foc cu gaze care părea aproape veritabil, arzând într-un coş de oţel pe vatră. Harvey stătea în spatele unui birou masiv de stejar, fumând o ţigară.

Avea mia de dolari în faţa lui şi îl măsură pe Dillon cu o privire calmă.

— N-am prea mult timp, aşa că nu lungi vorba, fiule. Luă bancnotele.

— Mai ai din astea?

— Exact.

— Nu te cunosc, i-ai spus Myrei că eşti un vechi prieten, dar nu te-am mai văzut niciodată.

— Demult, Jack, acum zece ani, mai exact. Pe-atunci, eram altfel. Venisem de la Belfast cu o treabă. Am făcut afaceri împreună, noi doi. Te-ai aranjat bine, din câte-mi amintesc. Toţi dolarii ăia minunaţi, strânşi de simpatizanţii I. RA. Din America.

— Coogan, spuse Harvey. Michael Coogan. Dillon îşi scoase ochelarii.

— Ca întotdeauna, Jack.

Dând încet din cap, Harvey îi spuse nepoatei sale:

— Myra, un vechi prieten, domnul Coogan din Belfast.

— Înţeleg, zise ea. Unul din ăia.

Dillon îşi aprinse o ţigară şi se aşeză, punând servieta pe jos lângă el, iar Harvey spuse:

— Pe atunci, ai trecut prin Londra ca afurisitul de Attila Hunul. Ar fi trebuit să te taxez mai mult pentru toate chestiile alea.

— Mi-ai fixat un preţ, l-am plătit, replică Dillon. Ce-ar putea fi mai cinstit de-atât?

— Iar de data asta, ce e?

— Am nevoie de puţin Semtex, Jack. Mi-ar fi de folos patruzeci de livre, dar mai puţin, nu. Cincizeci ar fi şi mai bine.

— Nu vrei mult, zici? Materialul ăsta e ca aurul. Sub cel mai strict control de stat.

Gogoşi. Vine din Cehoslovacia, prin Italia, Grecia, până în Libia. Se găseşte pretutindeni, Jack, o ştim şi tu şi eu, aşa că nu-mi toca timpul. Douăzeci de mii de dolari.

Deschise servieta pe genunchi şi aruncă restul de zece mii, pachet cu pachet, peste birou.

— Zece acum şi zece la livrare.

Waltherul cu surdina Carswell înşurubată la gura ţevii stătea în servietă gata pregătit. Aşteptă, cu capacul acesteia ridicat, apoi Harvey zâmbi.

— În regulă, dar o să te coste treizeci. Dillon închise servieta.

— Nu ţine, Jack. Douăzeci şi cinci de mii îmi pot permite, dar nu

mai mult.

Harvey dădu din cap

— Perfect. Când îl vrei?

— În douăzeci şi patru de ore. Cred că se poate rezolva. Unde te găsim?

— Ai înţeles pe dos, Jack. Eu am să te caut pe tine. Dillon se ridică, iar Harvey spuse afabil:

— Mai putem face ceva pentru tine?

— De fapt, da. Un semn de bunăvoinţă, s-ar putea spune. Nu mi-ar strica un pistol în plus.

— Fii invitatul meu, fiule, îşi împinse Harvey scaunul înapoi şi deschise al doilea sertar de sus, în dreapta. Alege.

În sertar se găseau un revolver Smith & Wesson 38, un Cesca cehesc şi un Beretta italian, pe care îl alese Dillon. Verifică încărcătorul şi introduse pistolul în buzunar.

— O să-mi prindă bine.

— E un pistol de cucoane, remarcă Harvey, dar asta-i treaba ta. Atunci, ne vedem mâine.

Myra deschise uşa.

— Mi-a făcut plăcere, domnişoară Harvey, o salută Dillon şi ieşi, trecând pe lângă Billy. Tânărul spuse:

— Tare mi-ar mai plăcea să-i rup picioarele nenorocitului ăstuia.

Myra îl bătu pe obraz:

— Lasă, frumosule, tu nici pe ambele picioare nu eşti bun de nimic. Abia la orizontală îţi intri în elementul tău. Acum du-te şi joacă-te cu motocicleta, sau vezi tu. Şi reveni în cabinetul unchiului ei. La baza scării, Dillon se opri şi introduse Beretta în servietă. Nimic nu era mai bun decât un pistol – decât două. Îţi oferea întotdeauna un as în mânecă. Porni cu pas vioi spre Mini. Myra spuse:

— În ăsta, n-aş avea încredere nici atâtica.

— O mică lichea dură, replică Harvey. Când a fost aici pentru I.R.A., în 1981, i-am pus la dispoziţie arme, explozivi. de toate. Tu pe-atunci erai în colegiu, nu lucrai, aşa că probabil nu-ţi mai aduci aminte.

— Coogan e numele lui adevărat?

— Fireşte că nu, dădu el din cap. Da, e un infern ambulant. Pe vremea aia, mă hărţuia George Montoya din Bermondsey, cel căruia i

se zice George Spaniolul, într-o noapte, Coogan mi l-a lăsat rece, pe el şi pe frate-său, în faţa unui bar numit „Flamenco". M-a servit pe gratis.

— Serios? întrebă Myra. Şi de unde-i facem rost de Semtex?

Harvey râse, deschise sertarul de sus şi scoase un inel de chei.

— Am să-ţi arăt.

O conduse pe coridor şi descuie o uşă.

— Un lucru pe care nici chiar tu nu-l ştiai, iubito, încăperea era plină de rafturi cu dosare. Harvey puse mâna pe raftul de la mijlocul peretelui din fund, iar acesta se deschise. Apăsă un comutator şi aprinse lumina, dezvăluind un arsenal cu arme de toate tipurile.

— Dumnezeule! exclamă Myra.

— Orice vrei, găseşti aici. Pistoale, puşti de asalt AK, M15-uri.

Chicoti:

— Şi Semtex?

Pe o masă erau trei cutii de carton.

— În fiecare din astea sunt câte cincizeci de livre.

— Dar de ce i-ai spus că s-ar putea să dureze?

— Ca să-l ţin în suspensie, răspunse Harvey ieşind şi închizând uşa la loc. Poate-l mai storc de câţiva gologani.

În timp ce reveneau în cabinetul lui, Myra îl întrebă:

— Ce crezi că urzeşte?

— Puţin îmi pasă. Oricum, de ce te-ar interesa? Ai devenit aşa, brusc, o-mpuţită de patriotă, sau ce?

— Nu de-asta» sunt doar curioasă. Harvey tăie capătul unui nou trabuc.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, mi-a venit o idee. Ar fi foarte convenabil dacă l-aş pune pe micul labagiu să mi-l lichideze pe Harry Flood, spuse el, şi izbucni în râs.

Era trecut de şase, iar Ferguson se pregătea să plece de la biroul său din Ministerul Apărării, când sună telefonul. Era Devlin.

— Ascultă, bulangiu bătrân, am veşti pentru tine.

— Zi, atunci.

— Superiorul lui Dillon în '81, la Belfast, era un om numit Tommy McGuire. Îl mai ţii minte?

— Ba bine că nu. N-a fost împuşcat acum câţiva ani? într-un fel de feudă internă a I.R.A?

— Aşa s-a zvonit, dar tot pe-acolo e, sub altă identitate.

— Şi care să fie aia?

— Rămâne s-o aflu. Am de vorbit cu nişte oameni din Belfast. Astă seară plec într-acolo. À-propos, înţeleg că implicarea mea în afacerea asta face din mine un agent oficial al Grupului Patru? Vreau să zic, nu mi-ar plăcea să ajung în puşcărie, la vârsta mea.

— Ai acoperire completă îţi dau cuvântul meu. Acum, ce vrei să facem?

— Mă gândeam că dacă Brosnan şi domnişoara căpitan Tanner a ta vor să participe la acţiune, ar putea veni dimineaţă cu Learjetul ăla al vostru, la Belfast adică, şi să mă aştepte la Hotel Europa, în bar. Spune-i lui Brosnan să i se prezinte portarului şef. Probabil voi lua legătura cu el pe la amiază.

— Am eu grijă.

— Şi mai e ceva. Nu crezi că noi doi am ajuns niţel cam geriatrici pentru jocurile de soiul ăsta?

— Vorbeşte în numele tău, replică Ferguson şi închise telefonul.

Stătu un timp pe gânduri, apoi sună după o secretară, îi mai telefonă şi lui Mary Tanner, la apartamentul ei din Lowndes Square. În timp ce vorbeau, intră Alice Johnson, cu blocul de scris şi creionul. Ferguson îi făcu semn să se aşeze, continuând convorbirea cu Mary.

— Deci, porniţi în zorii zilei, Tot de la Gatwick, cred. Veţi fi acolo într-o oră, cu Lear-ul. Astă seară luaţi cina în oraş?

— Harry Flood ne-a sugerat River Room, la „Savoy", îi place orchestra de dans.

— Pare distractiv.

— Vreţi să veniţi şi dumneavoastră, domnule?

— De fapt, aş cam vrea.

— Atunci, ne vedem acolo. La ora opt.

Ferguson închise telefonul şi se întoarse spre Alice Johnson:

— O notă scurtă, numai pentru ochii primului ministru, dosarul special.

Îi dictă rapid un raport de actualizare a tuturor informaţiilor, inclusiv conversaţia avută cu Devlin.

— Un exemplar pentru prim-ministru şi cheamă un curier. Copiile obişnuite pentru mine şi dosar. Fă-le repede şi adu-mi-le la semnat. Vreau să plec.

Alice se duse grăbită în birou. Gordon Brown stătea în picioare lângă copiator; Alice se aşează la maşina de scris.

— Parcă plecase? întrebă el.

— Aşa credeam şi eu, dar tocmai mi-a dat un supliment. Iarăşi numai pentru ochii primului ministru.

— Nu zău!

Începu să dactilografieze cu furie, terminând în două minute. Se ridică.

— Va mai avea de aşteptat. Trebuie să merg până la toaletă.

— Ţi le copiez eu.

— Îţi mulţumesc, Gordon.

Alice ieşi pe coridor şi tocmai deschidea uşa toaletei, când observă că îşi lăsase poşeta pe birou. Se întoarse grăbită. Uşa era întredeschisă şi îl văzu pe Gordon la copiator, citind o copie a raportului. Spre uimirea ei, o împături, o strecură în buzunar şi făcu rapid încă una.

Alice rămase complet descumpănită, neavând idee ce să facă. Reveni pe culoar spre toaletă, intră şi încercă să-şi adune gândurile. După un timp, se înapoie.

Raportul şi copia pentru dosar erau pe birou.

— S-a făcut, îi spuse Gordon Brown. Şi am cerut un curier.

— Alice reuşi să surâdă crispată.

— Le duc la semnat.

— Bine, eu cobor până la bufet. Ne vedem pe urmă. Alice se duse la uşa lui Ferguson, ciocăni şi intră.

Generalul scria la birou şi-şi ridică ochii.

— A, bine. Le semnez pe astea şi poţi trimite imediat în Downing Street exemplarul pentru Primul Ministru.

Văzând-o că tremura, se încruntă.

— Draga mea doamnă Johnson, ce este? Aşa că îi explică.

Ferguson o ascultă cu o expresie sumbră şi, când termină, ridică receptorul telefonului:

— Branşa Specială, detectiv inspector Lane, să vină la generalul de Brigadă Ferguson, Grupul Patru. Prioritate Excepţională, fără nicio amânare. În biroul meu imediat!

Închise telefonul;

— Acum, uite ce ai de făcut. Te întorci în birou şi te comporţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar nu e acolo, domnule general de Brigadă, s-a dus la bufet.

— Serios? întrebă Ferguson. Şi oare de ce-o fi făcut-o?

Când Tania auzi glasul lui Gordon Brown, se înfurie imediat.

— Ţi-am mai spus o dată, Gordon.

— Da, dar e urgent.

— Unde eşti?

— În bufetul de la minister. Am un nou raport.

— E important?

— Foarte.

— Citeşte-mi-l!

— Nu, ţi-l aduc după ce ies din schimb, la zece.

— Ne vedem acasă la tine, Gordon, îţi promit, dar vreau să ştiu ce ai găsit şi dacă refuzi, atunci nici nu te mai osteni să mă cauţi.

— Nu, e-n regulă, ţi-l citesc. Ceea ce şi făcu, iar când termină, Tania spuse:

— Bravo, Gordon, pe curând.

Brown închise telefonul şi se întoarse, împăturind copia raportului. Uşa cabinei telefonice se deschise cu o smucitură, iar Ferguson îi smulse hârtia dintre degete.

Capitolul 10

Dillon era în camera lui de la hotel, când îl sună Tania.

— Am veşti destul de importante, zise ea. Căutarea unei piste spre tine se îndreaptă către Belfast.

— Ascult.

Tania îi explică. La sfârşit, îl întrebă:

— Înţelegi ceva din toate astea?

— Da, răspunse el. Amicul McGuire era mare printre Provizori, pe vremuri.

— Şi a murit, nu, sau încă mai e printre noi?

În sensul ăsta, Devlin are dreptate. I s-a declarat moartea, chipurile din cauza unor lupte intestine în Mişcare, dar n-a fost decât un vicleşug pentru a-l ajuta să se dea la fund.

— Dacă-l găsesc, ţi-ar putea crea probleme?

— Poate, dar nu şi dacă-l găsesc eu primul.

— Şi cum ai putea s-o faci?

— Îl cunosc pe fratele lui după mamă, un băiat numit Macey. El trebuie să ştie unde e.

— Dar asta ar însemna să te duci şi tu la Belfast.

— N-ar fi mare lucru. O oră şi un sfert, cu British Airways. Nu ştiu la ce oră ajunge ultimul avion din seara asta. Trebuie să mă interesez.

— O clipă, am aici un BA. Worldwide Timetable, spuse ea, deschizând sertarul biroului; îl găsi şi căută cursele spre Belfast. Ultimul avion pleacă la opt treizeci. N-ai cum să-l mai prinzi. Acum e şapte fără un sfert. E o crimă să ajungi la Heathrow cu traficul ăsta de seară, iar vremea proastă te-ar întârzia şi mai mult. Cel puţin o oră, probabil, sau una şi jumătate.

— Ştiu, spuse Dillon. Dar dimineaţă?

— La aceeaşi oră, opt treizeci.

— Va trebui să mă scol cu noaptea-n cap.

— E înţelept oare?

— Este înţelept ceva în viaţa asta? Mă descurc eu, nicio grijă. Te mai caut.

Închise telefonul, stătu un timp pe gânduri, apoi sună la British Airways şi-şi rezervă un loc la cursa de dimineaţă, tur-retur. Îşi aprinse o ţigară şi merse la fereastră, îl întrebase dacă era înţelept, iar Dillon încercă să-şi aducă aminte ce ştiuse Tommy McGuire despre el, în 81. Nimic în legătură cu Danny Fahy, atâta lucru era sigur, căci în acea perioadă se ştia că Fahy nu era implicat. Fusese o chestiune personală. Jack Harvey, însă, era altceva. În fond, McGuire îi făcuse cel dintâi legătura cu Harvey, ca furnizor de arme.

Îmbrăcă sacoul, îşi luă trenciul de pe cuier şi ieşi. Peste cinci minute, oprea un taxi la colţ. Intră şi-i ceru şoferului să-l ducă în Covent Garden.

Gordon Brown stătea aşezat de cealaltă parte a biroului lui Ferguson, în lumina scăzută. În viaţa lui nu mai fusese atât de speriat.

— N-am vrut să fac niciun rău, domnule general de Brigadă, jur.

— Atunci de ce ai luat o copie a raportului?

— A fost doar un capriciu. O prostie, ştiu, dar mă intriga atât de mult, fiind pentru primul ministru.

— Îţi dai seama ce-ai făcut, Gordon, un om cu slujba ta? După atâţia ani în armată? Ar putea să te lase fără pensie.

Detectivul inspector Lane din Branşa Specială avea aproape patruzeci de ani şi, cu costumul de tweed şifonat şi ochelari, arăta ca un director de şcoală.

— Te mai întreb încă o dată, domnule Brown, spuse el,

rezemându-se de capătul biroului, Ai mai luat înainte asemenea copii?

— Categoric, nu, vă jur.

— Niciodată nu ţi-a cerut vreo altă persoană să faci aşa ceva?

Gordon reuşi să se arate convenabil de şocat:

— Doamne fereşte, domnule inspector, una ca asta ar însemna trădare. Am fost sergent-major în Corpul de Informaţii.

— Da, domnule Brown, ştim toate astea, zise Lane. Telefonul interior sună, iar Ferguson răspunse. Era sergentul lui Lane, Mackie.

— Sunt afară, domnule general de Brigadă, tocmai m-am întors de la apartamentul din Camden. Cred că dumneavoastră şi inspectorul ar fi bine să veniţi până aici.

— Mulţumesc, închise Ferguson telefonul. Perfect, cred că-ţi vom da timp să te mai gândeşti, Gordon. Inspectore?

Îl chemă din cap pe Lane, se ridică şi merse la uşă, urmat de detectiv. Mackie stătea în anticameră, cu trenciul şi pălăria trilby, având în mână o pungă de plastic.

— Ai găsit ceva, sergent? întrebă Lane.

— Aşa S-ar zice, domnule, scoase Mackie din pungă un dosar de carton şi îl deschise. O colecţie destul de interesantă.

Copiile rapoartelor erau puse într-un teanc ordonat, cu cele din urmă, adresate primului ministru, deasupra.

— Christoase, domnule general de Brigadă, murmură Lane, da o ţine de câtva timp.

— Se pare că da. Dar în ce scop?

— Vreţi să spuneţi că lucrează pentru cineva, domnule?

— Fără nicio îndoială. Operaţiunea în care sunt angrenat actualmente e dintre cele mai delicate. A avut loc un atac asupra omului care lucra pentru mine la Paris. A murit o femeie. Ne-am întrebat cum ştia despre ei personajul negativ al piesei, dacă înţelegi ce vreau să spun. Acum ştim. Detalii din aceste rapoarte i-au fost transmise unei terţe părţi. Altă explicaţie nu există.

Lane dădu din cap:

— Înseamnă că trebuie să mai lucrăm la el.

— Nu, n-avem timp. Să încercăm altfel. Îi dăm drumul. E un om simplu. Cred că va face lucrul cel mai simplu.

— Perfect, domnule, se întoarse Lane spre Mackie. Dacă-l pierzi, te întorci la dirijat circulaţia în Brixton, şi eu la fel, fiindcă vin cu tine.

Ieşiră grăbiţi, iar Ferguson reintră în cabinet. Se aşeză la birou.

— Neplăcută situaţie, Gordon.

— Ce se va întâmpla cu mine, domnule general de Brigadă?

— Trebuie să mă gândesc, luă Ferguson copia raportului. Ce prostie incredibilă ai făcut.

Oftă.

— Du-te acasă, Gordon, du-te-acasă. Ne vedem dimineaţă.

Lui Gordon Brown nu-i venea să-şi creadă norocului. Cum, necum, deschise uşa şi ieşi, pornind grăbit pe coridor spre garderoba salariaţilor. Cea mai riscantă salvare din viaţa lui. Ar fi putut însemna sfârşitul. Nu numai al carierei şi al pensiei, ci şi închisoarea. Dar asta era: se terminase, iar Tania, trebuia s-o accepte. Coborî în parking, îmbrăcându-se cu paltonul, îşi găsi maşina şi, peste câteva momente, cotea pe Whitehall, cu Mackie şi Lane după el, în maşina Ford Capri fără însemne a sergentului.

Dillon ştia că în zona Covent Garden se practicau cumpărăturile de seară. Continuau să circule destui oameni, în ciuda frigului de iarnă, iar Dillon merse grăbit până ajunse la magazinul cu recuzite de teatru, Clayton's, lângă Neat's Yard. Lumina din vitrină era aprinsă, iar uşa se deschise la atingerea lui, în sunetul de clopoţel.

Clayton ieşi prin perdeaua de mărgele, zâmbind:

— A, dumneavoastră eraţi? Cu ce vă pot servi?

— Peruci, răspunse Dillon.

— Avem un sortiment frumos.

Nu minţea. Se găseau de toate – scurte, lungi, permanente, blonde, roşcovane. Dillon alese una căruntă, lungă până la umeri.

— Înţeleg observă Clayton. Tipul bunicuţă?

— Cam aşa ceva. Ce costume aveţi? Nu vreau nimic elegant Secondhand?

— Pe-aici.

Clayton reintră prin perdeaua de mărgele, urmat de Dillon. Hainele se îngrămădeau pe nenumărate rafturi, iar în colţ era o grămadă întreagă. Dillon începu să se mişte foarte repede, căutând, pentru a alege o fustă maron lungă cu elastic pe mijloc şi un impermeabil jerpelit, lung aproape până la glezne.

— Pe cine veţi juca, întrebă Clayton, pe maica Riley, Sau o cerşetoare.

— V-aţi mira dacă vă spun.

Dillon văzuse o pereche de blugi deasupra maldărului din colţ. Îi

luă şi căută prin mormanul de pantofi de-alături, alegând o pereche de tenişi care cunoscuseră vremuri mai bune.

— Astea merg, spuse el. A, şi asta, adăugă, luând o basma veche de pe un raft. Bagă-mi-le în două pungi de plastic. Cât costă?

Clayton începu să le împacheteze.

— La drept vorbind, ar trebui să vă mulţumesc că mă scăpaţi de ele, dar toţi trebuie să mai şi trăim. Zece lire pentru dumneavoastră.

Dillon plăti şi luă pungile.

— Mulţumesc mult.

— Succes la spectacol, colega, faceţi-i să moară, îi deschise Clayton uşa.

— A, cu siguranţă, răspunse Dillon şi porni grăbit spre colţ, unde opri un taxi şi-i spuse şoferului să-l ducă înapoi la hotel.

Când Tania Novikova se duse să răspundă la sonerie şi îl văzu pe Gordon Brown în prag, ştiu instinctiv că era ceva în neregulă.

— Ce-i asta, Gordon? Ţi-am spus că vin eu la tine.

— Trebuie să vorbim, Tania, esenţial. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Te rog, calmează-te. Nu te repezi. Hai sus şi explică-mi.

Lane şi Mackie parcaseră în capătul străzii, iar inspectorul vorbea deja la telefonul din maşină cu Ferguson, dându-i adresa.

— Sergentul Mackie a verificat deja uşa, domnule. Pe plăcuţă scrie Miss Tania Novikova.

— Aoleu, exclamă Ferguson.

— O cunoaşteţi, domnule?

— Se zice că ar fi secretară la ambasada sovietică, inspectore. De fapt, e căpitan K.G.B.

— Înseamnă că face parte dintre subordonaţii colonelului Iuri Gatov, domnule. El conduce Secţia din Londra.

— N-aş fi aşa de sigur. Gatov este om de-al lui Gorbaciov, foarte prooccidental. Pe de altă parte, am înţeles dintotdeauna că această Novikova stă în dreapta lui Gingis Han. M-aş mira ca Gatov să ştie despre povestea asta.

— Îl veţi anunţa?

— Încă nu. Să vedem mai întâi ce are de spus. Informaţiile ne interesează.

— Să intrăm, domnule?

— Nu, aşteptaţi-mă. Ajung în douăzeci de minute.

Tania privi prudentă prin crăpătura draperiilor. Îl văzu pe Mackie stând lângă maşină, în capătul străzii, şi mai mult nu-i trebui. Putea mirosi poliţiştii oriunde în lume, la Moscova, Paris, Londra – peste" tot erau aceiaşi.

— Gordon, mai spune-mi o dată exact ce s-a întâmplat.

Gordon Brown se conformă, iar Tania îl ascultă cu răbdare. Când încheie, dădu din cap:

— Am avut noroc, Gordon, mare noroc. Du-te în bucătărie şi fă câte o cafea. Eu am de dat câteva telefoane.

Îl strânse de mână.

— După aceea, ne vom simţi foarte bine împreună.

— Serios? se lumină el la faţă, apoi ieşi.

Tania ridică receptorul şi formă numărul lui Makeev, la apartamentul din Paris. Sună un timp şi tocmai se pregătea să închidă, când auzi declicul.

— Josef, Tania sunt.

— Eram sub duş, răspunse el. Fac numai apă pe covor.

— Te reţin doar câteva secunde, Josef. Voiam doar să-mi iau rămas bun. Sunt deconspirată. Mi-au prins cârtiţa. Vor bate la uşă din clipă-n clipă.

— Dumnezeule! exclamă Makeev. Şi Dillon?

— E în siguranţă. Totul merge ca pe roate. Ceea ce-a plănuit omul ăsta va da foc lumii întregi.

— Dar tu, Tania?

— Nicio grijă, nu-i voi lăsa să mă ia. Cu bine, Josef.

Închise telefonul, îşi aprinse o ţigară, apoi sună la hotel şi ceru camera lui Dillon. Îi răspunse imediat…

— Tania sunt. Avem necazuri. Dillon rămase perfect calm.

— Cât de mari?

— Mi-au demascat cârtiţa, i-au dat drumul, iar idiotul ăsta nenorocit a venit direct aici. Simt mirosul Branşei Speciale în capătul străzii.

— Înţeleg. Ce vei face?

— Nicio grijă, nu mă vor găsi să le spun nimic. Un singur lucru: au aflat că Gordon mi-a transmis conţinutul raportului de astă seară. Era în cabina telefonică de la bufetul ministerului, când l-a arestat Ferguson.

— Înţeleg.

— Promite-mi ceva, îi ceru Tania.

— Şi anume?

— Aruncă-i în aer pe toţi.» Se auzi soneria. Tania mai spuse:

— Trebuie să te las. Succes, Dillon.

În timp ce închidea telefonul, Gordon Brown intră cu cafelele.

— A sunat la uşă?

— Da. Fii bun, Gordon, şi vezi cine e.

Gordon deschise uşa şi porni pe scară. Tania trase adânc aer în piept. Moartea nu era grea. Cauza în care credea fusese întotdeauna cel mai important lucru din viaţa ei. Stinse ţigara, deschise un sertar al biroului, scoase un pistol Makarov şi se împuşcă în tâmpla dreaptă.

Gordon Brown, ajuns la jumătatea scării, se răsuci şi o luă la fugă înapoi, năvălind în cameră. La vederea Taniei căzută lângă pat, cu pistolul încă în mâna dreaptă, scoase un ţipăt cumplit şi căzu în genunchi.

— Tania, iubita mea, gemu el.

Şi ştiu ce avea de făcut, când auzi o bufnitură în uşa de jos. Îi desprinse Makarov-ul din mână şi, cu propria-i mână tremurând, ăl ridică. Trase adânc aer în piept ca să se calmeze şi apăsă pe trăgaci în acelaşi moment în care uşa din faţă se dădu de perete, iar Lane şi Mackie porniră în sus, urmaţi de Ferguson.

În capătul străzii se adunase o mică mulţime, manifestând obişnuita i curiozitate publică. Dillon se alătură oamenilor, cu gulerul ridicat şi mâinile în buzunare. Începuse să ningă uşor, când deschiseră portierele din spate ale ambulanţei. Dillon se uită cum erau încărcate cele două tărgi acoperite cu pături. Ambulanţa plecă. Ferguson rămase câteva momente pe trotuar, vorbind cu Lane şi Mackie. Dillon îl recunoscu imediat pe generalul de Brigadă» căruia îi văzuse cu mulţi ani în urmă fotografia. Se vedea clar că Lane şi Mackie erau poliţişti.

După un timp, Ferguson se urcă în maşină şi porni, Mackie intră în apartament, iar Lane plecă şi el. Stratagema era evidentă. Mackie trebuia să aştepte, în eventualitatea că sosea cineva. Un lucru era sigur. Tania Novikova murise şi prietenul său la fel, iar Dillon ştia că, graţie sacrificiului ei, era în siguranţă.

Reveni la hotel şi-i telefonă lui Makeev la Paris.

— Am veşti proaste, Josef.

— Tania?

— De unde ştiai?

— Mi-a dat telefon. Ce s-a întâmplat?

— A fost deconspirată, sau mai bine zis, cârtiţa ei a fost. S-a sinucis, Josef, ca să nu se lase prinsă. O femeie devotată.

— Şi cârtiţa? Iubitul?

— La fel. Tocmai am văzut cadavrele duse în ambulanţă. Era şi Ferguson acolo.

— Cum te va afecta asta?

— Nici cum. Plec la Belfast dimineaţă, ca să le tai singura pistă pe care au şansa s-o găsească.

— Şi pe urmă?

— Vei fi uimit, Josef, şi prietenul tău arab. Ce zici de întregul cabinet de război britanic?

— Doamne sfinte, doar nu vorbeşti serios?

— A, ba cum să nu. Te mai caut eu, foarte curând.

Închise telefonul, îmbrăcă haina şi coborî la bar, fluierând.

Ferguson stătea într-un separeu al barului din cârciuma de vizavi de Kensington Palace Gardens şi ambasada sovietică, aşteptându-l pe colonelul Iuri Gatov. Când apăru, înalt şi cu părul alb, într-un palton din păr de cămilă, rusul părea agitat. Îl văzu pe Ferguson şi se apropie în grabă.

— Charles, nu-mi vine să cred. Tania Novikova moartă; De ce?

— Iuri, noi doi, ne cunoaştem de peste douăzeci şi cinci de ani, adesea am fost adversari, dar acum merg la risc cu tine şi te asigur că nu vei vrea ca în timpul vieţii noastre să se compromită şansa asta şi sfârşitul conflictului dintre Est şi Vest.

— Dar ştii bine că aşa e.

— Din păcate, nu toţi cei din K.G.B. Ar fi de acord cu tine, iar Tania era una dintre ei.

— Era adeptă a liniei dure, într-adevăr, dar ce vrei să spui, Charles?

Ferguson îi explică, despre Dillon, despre atentatul la viaţa doamnei Thatcher, Gordon Brown, Brosnan, totul.

Gatov răspunse:

— Imprevizibilul ăsta din I.R.A. Intenţionează să-l asasineze pe primul ministru, asta vrei să-mi spui, iar Tania era implicată?

— A, în cel mai direct mod.

— Dar, Charles, n-am ştiut nimic, jur.

— Şi te cred, bătrâne, dar trebuie să fi fost în legătură cu cineva.

Mai exact spus, a reuşit să-i transmită informaţii vitale lui Dillon, la Paris. Aşa a aflat despre Brosnan şi celelalte.

— La Paris, repetă Gatov. E o idee. Ştiai că a stat la Paris trei ani, înainte de a fi transferată la Londra? Şi ştii cine e şeful Secţiei K.G.B. De la Paris?

— Sigur, Josef Makéev.

— Orice, numai gorbaciovist nu. Reprezentant tipic al vechii gărzi.

— Asta ar explica multe, comentă Ferguson. Numai că n-o vom dovedi niciodată.

— Adevărat, dădu Gatov din cap. Însă îl sun totuşi, doar ca să-l îngrijorez.

Makeev nu se îndepărtase prea mult de telefon şi răspunse imediat ce sună.

— Makeev la aparat.

— Josef? Iuri Gatov. Te sun din Londra.

— Iuri. Ce surpriză, replică Makeev, devenind de îndată prudent.

— Am o veste cam neplăcută, Josef. Tania, Tania Novikova.

— Ce-i cu ea?

— S-a sinucis astă seară, împreună cu un iubit de-al ei, funcţionar în Ministerul Apărării.

— Doamne fereşte, încercă Makeev să sune convingător.

— O alimenta cu informaţii confidenţiale. Tocmai am avut o discuţie cu Charles Ferguson de la Grupul Patru. Îl ştii pe Charles?

— Fireşte.

— Am fost foarte şocat. Trebuie să-ţi spun că nu aveam cunoştinţă despre activităţile Taniei. A lucrat pentru tine trei ani, Josef, aşa că o cunoşti mai bine ca mine. Ai vreo explicaţie în legătură cu povestea asta?

— Mă tem că niciuna.

— Mda, bine, dacă-ţi vine vreo idee, să mă anunţi.

— Makeev îşi turnă un scotch şi se duse să privească afară, spre strada îngheţată a Parisului. Preţ de-un nebunesc moment, simţi impulsul de a-i telefona lui Michael Aroun, dar n-ar fi avut niciun rost, iar Tania păruse atât de sigură. „Va da foc lumii întregi", fuseseră cuvintele ei. Ridică paharul…

— În cinstea ta, Dillon, spuse el încet. Să vedem dacă reuşeşti.

Era aproape unsprezece în River Room de la „Savoy" formaţia continua să cânte, iar Harry Flood, Brosnan şi Mary se gândeau să spargă petrecerea, când în sfârşit apăru şi Ferguson.

— Dacă am avut vreodată-n viaţa mea nevoie de un pahar, acum e momentul. Un scotch, şi să fie foarte mare.

Flood chemă un chelner şi-i dădu comanda, iar Mary întrebă:

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

— Ferguson le relată pe scurt evenimentele serii. Când termină, Brosnan spuse:

— Asta explică multe, dar cel mai enervant e că nu ne apropie nici c-un pas de Dillon.

— Trebuie să subliniez un lucru, continuă Ferguson. Când l-am arestat pe Brown la bufetul ministerului, vorbise la telefon şi avea raportul în mână. Cred că e foarte probabil ca atunci să fi vorbit cu Novikova.

— Înţeleg unde bateţi, răspunse Mary. Credeţi că e posibil ca ea, la rândul ei, să-i fi transmis informaţia lui Dillon?

— Posibil, spuse Ferguson.

— Şi ce sugerezi? întrebă Brosnan. Că Dillon se va duce şi el la Belfast?

— Poate. Dacă e destul de important.

— Atunci, va trebui să riscăm, se întoarse Brosnan spre Mary. Mâine pornim devreme. Ar fi timpul să mergem.

În timp ce treceau prin salon spre intrare, Brosnan şi Ferguson o luară înainte şi se opriră să mai discute. Mary îl întrebă pe Flood:

— Aveţi o părere foarte bună despre el, nu-i aşa?

— Despre Martin? Flood dădu din cap. Vietcongii mă ţinuseră săptămâni întregi într-o groapă. Când veneau ploile, se umplea cu apă şi trebuia să stau tot timpul în picioare ca să nu mă înec. Lipitori, viermi, tot ce vrei, şi pe urmă, într-o zi, când era cum nu se putea mai rău, mi s-a întins o mână care m-a tras afară, şi era Martin, cu o banderolă pe cap, cu părul lung până la umeri şi cu faţa vopsită ca a unui apaş. E un om deosebit.

Mary privi spre Brosnan.

— Da, încuviinţă ea. Cred că asta spune cam totul despre el.

Dillon comandase un taxi care să-l ia de la hotel la ora şase. Îl aşteptă pe trepte, cu valiza într-o mână şi o servietă în cealaltă. Purta

trenciul, costumul, cravata cu dungi şi ochelarii, conform personalităţii lui Peter Hilton, având asupra lui ca acte de identitate, permisul de conducere din Jersey şi brevetul de pilotaj. În valiză avea o trusă de toaletă şi articolele pe care le obţinuse de la Clayton, în Covent Garden, toate împăturite ordonat. Mai adăugase un prosop de la hotel, şosete şi chiloţi. Toate arătau absolut normal, iar prezenţa perucii era uşor de explicat.

Drumul spre Heathrow se desfăşură rapid, la orele dimineţii. Îşi luă biletul de la ghişeul de rezervări, apoi trimise valiza la bagaje şi-şi obţinu locul. Nu avea armă asupra lui. N-ar fi putut în niciun caz, cu securitatea maximă care se aplică la avioanele spre Belfast.

Luă mai multe ziare, se duse la restaurantul din galerie şi comandă un mic dejun englezesc complet, după care începu să citească, dornic să vadă cum mergea Războiul din Golf.

La Gatwick, când Learjetul decola, pe marginile pistei se aşternuse un strat subţire de zăpadă. În timp ce se înscriau pe orizontală, Mary întrebă:

— Cum te simţi?

— Nu sunt sigur, răspunse Brosnan. De mult n-am mai fost în Belfast. Liam Devlin, Anne-Marie… A trecut atâta vreme.

— Şi Sean Dillon?

— Nu-ţi face griji, nu l-am uitat, niciodată n-aş putea face asta.

Întoarse capul, privind în depărtare, pe când-avionul ieşea deasupra norilor şi cotea spre nord-vest.

Deşi Dillon nu ştia, Brosnan şi Mary aterizaseră deja şi erau în drum spre Hotel Europa, când avionul lui atinse pista aeroportului Aldergrove, lângă Belfast. Aşteptă o jumătate de oră bagajele, iar când îşi luă valiza, porni spre linia verde şi urmă un şir de pasageri prin filtru. Vameşii îi opriră pe câţiva, dar nu şi pe Dillon, care în cinci minute ajunse afară şi luă un taxi.

— Englez, aşa-i? întrebă şoferul.

Dillon trecu imediat la accentul din Belfast:

— Şi ce vă face s-o credeţi?

— Iisuse, scuzaţi-mă. Mergeţi într-un loc anume?

— Aş dori la un hotel de pe Falls Road, răspunse Dillon. Undeva pe lângă Craig Street.

— Pe-acolo nu se găseşte cine ştie ce.

— Amintiri din tinereţe. Lucrez la Londra de ani de zile. Am

venit în oraş doar până mâine, cu treburi. Mă gândeam să revăd unele din vechile locuri.

— Cum poftiţi. Este „Deepdene", dar nu-i mare lucru de capul lui, vă spun eu.

O maşină blindată Saracen îi depăşi şi, când cotiră pe o arteră principală, văzură o patrulă militară.

— Nu s-a schimbat nimic, comentă Dillon.

Sigur, şi cei mai mulţi din puştii ăştia nici nu erau născuţi când s-a pornit toată tărăşenia; răspunse şoferul. Vreau să zic, ce vrem? încă un război de-o sută de ani?

— Dumnezeu ştie, spuse cucernic Dillon, desfăcându-şi ziarul.

Taximetristul avusese dreptate. Hotelul „Deepdene" nu era deloc grozav. O clădire victoriană înaltă, pe o stradă lăturalnică sărăcăcioasă, lângă Falls Road. Plăti cursa, intră şi se pomeni într-un hol răpciugos, cu mochetă uzată. Când bătu în clopoţelul de la recepţie, apăru o femeie voinică şi mămoasă.

— Pot să te-ajut, dragă?

— O cameră, spuse Dillon. Doar pentru o noapte.

— De minune, îi împinse recepţionera un registru şi luă o cheie din cui. Numărul nouă, la unu.

— Să plătesc acum?

— Da' se poate? Nu cunosc eu un gentleman când îl văd?

Urcă scara, găsi uşa şi descuie. Camera era atât de sordidă pe cât se aşteptase, cu un pat strâmt de alamă şi un dulap. Puse valiza pe masă şi ieşi din nou, încuind uşa, pentru a porni în sens opus pe coridor, până găsi scara de serviciu. Uşa de jos se deschidea într-o curte neîngrijită. Aleea de alături dădea printre nişte case incredibil de degradate, dar nu-l deprima câtuşi de puţin. Era o zonă pe care o cunoştea ca-n palmă, unde le dăduse îngrozitor de furcă militarilor britanici, la vremea lui. Porni pe alee, amintindu-şi, cu un zâmbet pe buze, şi ieşi pe Falls Road.

Capitolul 11

— Îmi amintesc că au deschis localul ăsta în 71, îi spuse Brosnan lui Mary; stătea la fereastra camerei de la etajul şase al hotelului Europa, pe Great Victoria Street, lângă gară. Un timp, a fost principala ţintă a sabotorilor I.R.A., genul care preferă să arunce în aer orice decât

nimic.

— Nu ca tine, desigur.

În vocea ei se simţea o uşoară undă sarcastică, pe care Brosnan n-o luă în seamă.

— Categoric, nu. Devlin şi cu mine apreciam prea mult barul. Tot timpul veneam.

Mary râse cu uimire:

— Ce prostie! îmi ceri serios să cred că, urmărit de armata britanică prin tot Belfastul, tu şi Devlin stăteaţi în barul de la Europa?

— Şi în restaurant, uneori. Haide, am să-ţi arăt. Mai bine să ne luăm hainele, în caz că primim mesajul cât timp suntem jos.

În timp ce coborau cu liftul, Mary îl întrebă:

— Nu eşti înarmat?

— Nu.

— Bine, prefer să rămână aşa.

— Dar tu?

— Da, răspunse ea calmă. Dar asta-i altceva. Eu sunt ofiţer combatant al Forţelor Coroanei, într-o zonă de serviciu activ.

— Ce armă ai?

Mary îşi deschise poşeta, lăsându-l să vadă un moment arma. Era un mic pistol automat, nu mult mai mare decât podul palmei ei.

— Ce e? întrebă Brosnan.

— O raritate. Colţ 25 vechi. Îl am din Africa.

— Nu prea merge la vânătoarea de elefanţi…

— Nu, dar îşi face bine datoria, zâmbi ea sumbru. Dacă ştii să tragi, mai bine zis.

Uşile ascensorului se deschiseră şi ieşiră în hol.

Dillon mergea cu pas vioi pe Falls Road. Nimic nu se schimbase, absolut nimic. Era exact ca pe vremuri. Văzu de două ori patrule R.U.C. Întărite cu soldaţi şi, o dată, trecu un transportor de trupe blindat dar nimeni nu-i dădu atenţie. În sfârşit, găsi ceea ce dorea, pe Craig Street, cam la un kilometru şi jumătate de hotel. Era un mic magazin cu două vitrine şi obloane de oţel la ferestre. Deasupra intrării atârnau cele trei bile de alamă ale unui cămătar, cu inscripţia Patrick Macey.

Deschise uşa şi intră în tăcerea cu miros de mucegai. Prăvălia slab luminată era doldora de articole diverse. Televizoare, videorecordere, ceasuri. Exista chiar şi un aragaz şi un urs împăiat, într-un colţ.

Un paravan de plasă străbătea tejgheaua, iar omul aşezat în spate pe un taburet repara un ceas, cu un monoclu de bijutier la ochi. Ridică privirea; era un individ de vreo şaizeci de ani, cu înfăţişare consumată şi chip cenuşiu, palid.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Nimic nu se schimbă, Patrick, răspunse Dillon. Aici miroase exact la fel ca înainte.

Macey îşi luă monoclul de la ochi şi se încruntă:

— Vă cunosc?

— Cum să nu mă cunoşti, Patrick? îţi mai aminteşti noaptea aia fierbinte din iunie, 62, când am dat foc la magazia omului ăluia din Orange, Stewart, şi l-am împuşcat pe el şi pe cei doi nepoţi ai lui, în timp ce alergau afară? Ia să vedem, eram toţi trei, îşi puse Dillon o ţigară în gură, aprinzând-o cu grijă. Tu şi fratele tău după mamă, Tommy McGuire, şi cu mine.

— Maică Precistă, Sean Dillon, tu eşti? exclamă Macey.

— Eu şi nu altul, Patrick.

— Iisuse, Sean, nu credeam să te mai văd vreodată în Belfast. Credeam că erai…

Se opri, iar Dillon îl îndemnă: Unde credeai că eram, Patrick?

— La Londra. Sau cam aşa ceva, adăugă moale Patrick Macey.

— Şi de unde ţi-a venit ideea asta?

Dillon se duse la uşă, o încuie şi trase storul.

— Ce faci? întrebă Macey, alarmat.

— Vreau să stăm frumos de vorbă, nederanjaţi de nimeni, Patrick bătrâne.

— Nu, Sean, nici nu mă gândesc. Nu mai lucrez cu I.R.A., s-a terminat.

— Ştii vorba aia, Patrick, cine intră, nu mai iese. À-propos, Tommy ce mai face?

— Păi, Sean, credeam că ştii. Bietul Tommy a murit de cinci ani. Împuşcat de unul de-ai lui. O ceartă prostească între Provizorii şi o grupare desprinsă. S-a suspectat I.N.L.A.

— Eşti sigur? dădu din cap Dillon. Te-ai mai văzut în ultima vreme cu vreunul din cei de demult? Cu Liam Devlin, de pildă?

Şi cu asta îl prinse, căci Macey nu-şi putu ascunde expresia alarmată.

— Cu Liam? Nu l-am mai văzut din anii ’70.

— Zău? ridică Dillon tăblia rabatabilă din capătul tejghelei, treci în spate. Habar n-ai să minţi.

Îl pălmui peste obraz.

— Acum, treci acolo, îl împinse el prin perdea, spre biroul din spate.

Macey era îngrozit.

— Nu ştiu nimic.

— Despre ce? încă nu ţi-am pus nicio întrebare, dar am să-ţi spun câteva lucruri. Tommy McGuire n-a murit. Trăieşte undeva în acest frumos oraş, sub un alt nume, şi ai să-mi spui unde. Al doilea, Liam Devlin a trecut pe la tine. Am dreptate în ambele privinţe, nu?

Patrick Macey îngheţase de frică, iar Dillon îi mai dădu un dos de palmă.

— Nu?

— Te rog, Sean cedă celălalt te rog. Sufăr cu inima. Pot face un atac.

— O să faci, dacă nu vorbeşti, îţi promit.

— În regulă, Devlin a fost pe-aici azi dimineaţăsă se intereseze despre Tommy.

— Şi vrei să-ţi spun eu ce-a zis?

— Te rog, Sean…

Macey dârdâia de-a binelea.

— Sunt bolnav.

— A zis că Sean Dillon cel rău umblă brambura prin Londra şi că vrea să ajute la prinderea lui, şi ce sursă de informaţii mai bună s-ar găsi decât vechiul amic al lui Dillon: Tom McGoir.; Am dreptate?

— Da, dădu din cap Macey.

— Bine, începem să ajungem undeva.

Dillon îşi mai aprinse o ţigară, arătând cu capul spre seiful mare, De tip vechi, din colţ.

— Acolo sunt armele?

— Ce arme, Sean?

— Haide, nu mă mai duce cu vorba. Ani de zile ai făcut tranzacţii cu pistoale. Deschide-l!

Macey scoase o cheie din sertarul biroului, se duse şi descuie seiful. Dillon îl trase la o parte. Înăuntru se găseau câteva arme. Un Webley vechi, două revolvere Smith & Wesson. Cel care-i atrase atenţia fu un pistol automat Colţ.45 din armata americană. Îl cântări în

mână şi verifică încărcătorul.

— Minunat, Patrick, Ştiam eu că mă pot baza pe tine.

Puse pistolul pe birou şi se aşeză în faţa lui Macey.

— Deci, ce s-a întâmplat?

Chipul lui Macey dobândise o culoare Stranie.

— Nu mă simt bine.

— Ai să te simţi mai bine după ce-mi spui. Vorbeşte

— Tommy locuieşte de unul singur, la vreo jumătate de milă de aici, pe Canal Street. Şi-a amenajat vechea magazie din capăt. Îşi zice Kelly, George Kelly.

— Cunosc bine zona, fiecare colţişor şi ungher.

— Devlin a cerut numărul de telefon al lui Tommy şi l-a sunat pe loc. A spus că era esenţial să-l vadă. Că avea legătură cu tine. Tommy a fost de acord să-l primească la ora două.

— Perfect, răspunse Dillon. Vezi ce uşor a fost? Acum pot să mă duc eu însumi la el, înaintea lui Devlin, ca să discutăm despre vechile vremuri, numai că n-am să mă deranjez cu telefonul. Cred că-i voi face o surpriză. E mult mai amuzant.

— Nu vei ajunge în veci la el, spuse Macey. Poţi intra numai prin faţă, toate celelalte uşi sunt sudate. De ani de zile l-a apucat paranoia. Îi e frică să nu-l atace cineva. Iar de uşa din faţă n-ai să treci. Peste tot sunt camere f.v. de securitate şi tot felul de din astea.

— Se găseşte oricând ocale, spuse Dillon.

— Tu ai găsit, întotdeauna.

Macey se trase de gulerul cămăşii, sufocat.

Pastilele, gemu el şi deschise sertarul din faţă. Scoase un flacon, care-i căzu din mâini.

Rămase aplecat pe spate în scaun, iar Dillon îl ocoli şi ridică flaconul.

— Problema e, Patrick, că în momentul când ies pe uşă ai să te repezi la telefon să vorbeşti cu Tommy, ceea ce nu se poate, nu-i aşa?

Merse la şemineu şi aruncă sticluţa cu pastile în jăraticul aprins. Din spatele lui se auzi o bufnitură şi, când se întoarse, îl văzu pe Macey căzut cu scaunul pe jos. Stătu un moment în picioare lângă el. Chipul lui Macey se învineţise rău, iar picioarele îi zvâcneau spasmodic. Deodată, scoase un gâfâit prelung, ca şi cum i s-ar fi revărsat tot aerul din piept, întoarse capul într-o parte şi rămase complet nemişcat.

Dillon băgă Coltul în buzunar, trecu prin magazin şi deschise

uşa, după care o încuie cu broasca Yale, lăsând storul tras. Peste câteva momente, dădu colţul pe Falls Road şi porni înapoi spre hotel cât putea de repede.

Întinse conţinutul valizei pe patul din camera sărăcăcioasă de hotel şi se dezbrăcă. Înainte de toate, luă pe el blugii, tenişii vechi şi un tricou gros. Urmă peruca. Se aşeză la măsuţa de toaletă cu oglindă, pieptănându-şi părul cărunt până ajunse să arate dezordonat şi neîngrijit. Legă pe deasupra basmaua şi se studie. Apoi, îmbrăcă fusta lungă până la glezne. Impermeabilul vechi, mult prea mare pentru măsura lui, întregi costumaţia.

Se ridică în faţa dulapului, examinându-se în oglindă, închise ochii, gândindu-şi rolul, iar când îi deschise din nou nu mai era Sean Dillon, ci o bătrână cerşetoare decrepită şi cocârjată.

Nu prea avea nevoie de machiaj, doar de un fond de ten măsliniu şi o dâră de ruj pebuze. Strâmbă, desigur, dar absolut potrivită cu personajul. Scoase o sticlă de whisky dintr-un buzunar al servietei şi-şi turnă puţin în palme, frecându-se apoi peste faţă, după care îşi stropi şi pieptarul impermeabilului. Puse într-o pungă de plastic Coltul, două ziare şi sticla de whisky şi fu gata de plecare.

O privi în oglindă pe bătrâna cea ciudată, de coşmar.

— Începe spectacolul, şopti el şi ieşi.

Când coborî scara şi ieşi în curte, domnea liniştea; închise încet uşa în urma lui şi merse către poarta dinspre alee. Când ajunse, uşa hotelului se deschise în spatele lui.

— Alo, strigă un glas, da ce cauţi aici?

Întorcându-se, Dillon văzu un rândaş de la bucătărie, cu şorţ alb şi murdar, punând o cutie de carton în lada de gunoi.

— Du-te-n mă-ta, horcăi Dillon.

— Ia cară-te de-aici, baborniţo! răcni rândaşul. Dillon închise uşa în urma lui.

— Drept la ţintă, Sean, spuse el încet, pornind pe alee.

Ieşi pe Falls Road şi începu să-şi târşească picioarele pe trotuar, cu mişcări atât de anormale încât oamenii se dădeau la o parte din calea lui.

Era aproape ora unu, iar Brosnan şi Mary Tanner se aflau în barul hotelului Europa, cu gândul la masa de prânz, când se apropie un tânăr liftier:

— Domnul Brosnan?

— Eu sunt.

— V-a venit taxiul, domnule.

— Taxi? întrebă Mary. Dar n-am comandat.

— Ba da, îi spuse Brosnan.

O ajută să-şi ia haina şi îl urmară pe liftier prin hol, coborând treptele de la intrare spre taxiul negru care aştepta la bordură. Brosnan îi dădu liftierului o liră şi intrară în maşină. Dincolo de geamul despărţitor, şoferul purta o şapcă de tweed şi un veston marinăresc vechi. Mary Tanner trase geamul într-o parte.

— Presupun că ştiţi unde mergem? întrebă ea.

— A. Cum să nu scumpo, îi zâmbi peste umăr Liam Devlin, băgând în viteză şi demarând.

După unu şi jumătate, Devlin intră cu taxiul pe Canal Street.

— În capăt e, spuse el. Parcăm în curtea de-alături. Coborâră şi se întoarseră în stradă, apropiindu-se de intrare.

…

— Purtaţi-vă frumos, ne filmează televiziunea, îi preveni el şi apăsă butonul unei sonerii, lângă uşa masivă, cu benzi din fier.

— Nu arată prea primitor, comentă Mary.

— Da, mă rog, cu un trecut ca al lui, Tommy McGuire are nevoie de o fortăreaţă, nu de o căsuţă comodă pe cine ştie ce proprietate frumoasă, se întoarse Devlin spre Brosnan. Ai armă, fiule?

— Nu, răspunse Brosnan. Ea, însă, da. Şi tu, cred?

— Zi-i prudenţa mea înnăscută, sau poate relele năravuri de-o viaţă.

Din difuzorul de lângă uşă se auzi un glas:

— Tu eşti, Devlin?

— Da cine să fie, poponar bătrân? îi am cu mine pe Martin Brosnan şi o prietenă de-a lui şi degerăm în gerul ăsta nenorocit, aşa că deschide odată.

— Aţi ajuns mai devreme. Era vorba că la două. Auziră paşi de cealaltă parte a uşii, care se deschise pentru a dezvălui un bărbat înalt şi cadaveric, la vreo şaizeci şi cinci de ani. Purta un pulover Arran gros, blugi largi şi un pistol-mitralieră Sterling.

Devlin se îndesă pe lângă el, intrând primul.

— Ce-ai de gând cu chestia asta, vrei să-ncepi un nou război?

McGuire închise uşa şi o zăvorî.

— Numai dacă n-am încotro, îi măsură el bănuitor cu privirea.

Martin?

Îi întinse mâna.

— Nu ne-am văzut de mult. Cât despre tine, golan bătrân, îi spuse el lui Devlin, nu ştiu ce te-o fi ţinând departe de mormânt, da' ai putea-o scoate la vânzare. Am câştiga o avere.

O studie lung pe Mary.

— Şi dumneata cine să fii?

— O prietenă, îi spuse Devlin. Aşa că hai să ne-apucăm de treabă.

— În regulă, veniţi pe-aici.

Interiorul magaziei era complet gol, cu excepţia unui furgon parcat într-o parte. O scară de oţel ducea la o pasarelă, deasupra unui fost birou îngrădit cu geamuri. McGuire urcă primul şi intră în prima încăpere de pe palier. Conţinea un birou şi un pupitru cu echipamente de televiziune, un ecran reprezentând strada, celălalt intrarea. Puse automatul Sterling pe birou.

— Aici locuieşti? întrebă Devlin.

— Sus". Am transformat în apartament depozitul din pod. Şi-acum, să începem, Devlin. Ce vrei? L-ai pomenit pe Sean Dillon.

— Iarăşi a luat-o razna, spuse Brosnan.

— Credeam că a sfârşit-o rău. Vreau să zic, a trecut atâta vreme, îşi aprinse McGuire o ţigară. Oricum, ce legătură are cu mine?

— A încercat să-l lichideze, pe Martin aci de faţă la Paris. Când colo, i-a omorât iubita.

— Iisuse! murmură McGuire.

— Acum umblă creanga prin Londra şi vreau să pun mâna pe el, adăugă Brosnan.

McGuire o privi din nou pe Mary Tanner:

— Şi ea ce rol are?

— Sunt căpitan în armata britanică, răspunse Mary cu voce seacă. Tanner mă numesc.

— Pentru Dumnezeu, Devlin, ce-nseamnă asta? întrebă ostil McGuire.

E în regulă, îi răspunse Liam Devlin. N-a venit să te aresteze, deşi ştim cu toţii că, dacă ar mai fi printre cei vii, Tommy McGuire ar încasa vreo douăzeci şi cinci de ani.

— Ticălosule!

— Fii rezonabil, insistă Devlin. Răspunde doar la câteva

întrebări şi vei putea fi în continuare George Kelly.

McGuire ridică mâna, într-un gest defensiv.

— În regulă, am prins ideea. Ce vreţi să ştiţi?

— În 1981, campania de dinamitări din Londra, spuse Brosnan. Ai fost superiorul lui Dillon.

— Exact, confirmă McGuire, cu o privire spre Mary.

— Ştim că Dillon trebuie să fi avut obişnuitele probleme în privinţa armelor şi a explozivilor, domnule McGuire, spuse Mary. Şi mi s-a dat de înţeles că, întotdeauna în asemenea situaţii, preferă relaţiile din lumea interlopă. E adevărat?

— Da, de obicei aşa lucra, răspunse fără tragere de inimă McGuire, aşezându-se.

— Aveţi idee de cine s-a folosit la Londra, în 1981? continuă Mary.

— De unde să ştiu eu? replică McGuire, cu o expresie hăituită. Putea să fi fost oricine.

— Ticălos mincinos, ştii tu ceva, sunt sigur, interveni Devlin; scoase din buzunarul vestonuluimâna dreaptă, înarmată cu un pistol Luger vechi, pe care i-l propti între ochi. Hai repede, spune-ne, că de nu…

McGuire împinse pistolul la o parte.

— În regulă, Devlin, ai câştigat. Îşi aprinse încă o ţigară.

— A tratat cu un om din Londra numit Jack Harvey, Mare operator, gangster în toată regula.

— Ei, n-a fost chiar aşa de greu, nu? replică Devlin.

La uşa de jos se auzi un ciocănit bubuitor şi priviră cu toţii spre ecranul televizorului, pentru a vedea o bătrână cerşetoare pe treaptă. Vocea se auzi clar din difuzor.

— Om de treabă ce eşti, domnu’ Kelly. Te poţi milostivi cu o liră de-un sărman suflet?

McGuirerăspunse în microfon:

— Valea, babo.

— Vai, Doamne, domnu’ Kelly, o să mor acia pe pragu matale, îngerul ăsta amarnic, şi-o să vază toată lumea.

McGuire se ridică.

— Mă duc să scap de ea. Vin într-un minut. Coborî grăbit scara, scoţând dintr-un portofel vechi o hârtie de cinci lire, în timp ce se apropia de uşă. O deschise şi întinse banii.

— Ia-i şi-ntinde-o.

Mâna lui Dillon ieşi din sacoşa de plastic, înarmată cu Coltul.

— Una de cinci, Tommy băiatule. Te-a găsit generozitatea la bătrâneţe. Înăuntru.

Îl împinse în antrepozit şi închise uşa.

— Ia stai, ce-i asta? întrebă îngrozit McGuire.

— Nemesis. Îţi plăteşti păcatele în viaţa asta, Tommy, toţi ni le plătim. Mai ţii minte noaptea aia din 71, când tu, eu şi Patrick i-am împuşcat pe ai lui Stewart în timp ce fugeau din foc?

— Dillon? şopti McGuire. Tu eşti?

Dădu să se întoarcă, ridicând glasul pentru a striga:

— Devlin…

Dillon trase două gloanţe în spate, frângându-i coloana şi doborându-l pe burtă. În timp ce deschidea uşa din spatele lui, pe palier apăru Devlin, cu Lugerul în mână, trăgând deja. Dillon trase de trei ori în succesiune rapidă, spărgând geamul biroului, şi ieşi trântind uşa în urma lui.

În timp ce o lua la fugă pe stradă, de pe artera principală apărură două Land-Roveruri fără accesorii, cu câte patru soldaţi în fiecare, atrase de zgomotul împuşcăturilor, venind spre el. Cel mai nenorocit ghinion, dar Dillon nu ezită. Ajungând la o gură de scurgere, se prefăcu că alunecă şi lăsă Coltul să cadă printre gratii. Când se ridică, cineva strigă:

— Stai pe loc!

Erau militari din trupele aeropurtate, în uniforme de camuflaj, cu veste antiglonţ şi berete roşii, fiecare cu puşca pregătită, iar Dillon le oferi spectacolul vieţii lui. Porni clătinat înainte, gemând, plângând şi agăţându-se de tânărul locotenent de la comandă.

— Iisuse, domnu', ce grozăvii se-ntâmplă în magazia aia. Io m-adăposteam de frig şi-a ieşit nişte băieţi trăgând unii-ntr-alţii.

Simţind mirosul de whisky, tânărul ofiţer îl împinse la o parte.

— Vezi ce-are-n sacoşă, sergent. Sergentul se uită rapid.

— O sticlă de pileală şi nişte ziare, domnule.

— Bine, du-te şi-aşteaptă acolo, îl împinse ofiţerul pe Dillon de-a lungul trotuarului, în spatele patrulei, şi scoase o portavoce dintr-un Land-Rover.

— Voi, cei dinăuntru, strigă. Aruncaţi armele pe uşă afară şi ieşiţi după ele, cu mâinile sus. Aveţi două minute, altfel intrăm după

voi.

Toţi membrii patrulei erau în poziţii de tragere, atenţi numai la intrare… Dillon se strecură înapoi în curte, se întoarse şi trecu grăbit pe lângă taxiul lui Devlin, pentru a găsi în câteva secunde ceea ce căuta, o gură de canal cu capac. Îl ridică şi coborî pe scara metalică, trăgând capacul la loc după el. De multe ori, în trecut, scăpase de militarii britanici în acest fel şi cunoştea perfect sistemul de drenaj din zona Falls Road.

Tunelul era foarte întunecos, cu tavanul scund. Porni târâş, auzind sunetul apei care curgea, şi ieşi pe panta unui tunel mai larg, canalul principal. Ştia că avea conducte de scurgere care ajungeau până în Belfast Lough. Îşi scoase fusta şi peruca, aruncându-le în apă, şi-şi şterse viguros faţa şi buzele cu basmaua, după care porni grăbit pe marginea canalului până ajunse la o altă scară. Porni în sus, spre razele de lumină care intrau prin găurile capacului, aşteptă un moment şi îl ridică. Ieşise pe o alee pietruită de lângă canal, în spatele unor case vechi, bătute în scânduri. Puse capacul la loc şi porni cu toată viteza spre Falls Road.

În magazie, tânărul ofiţer stătea lângă trupul lui McGuire, examinând legitimaţia de identitate a lui Mary Tanner.

— E perfect valabilă, spuse ea. Puteţi verifica.

— Şi ăştia doi?

— Sunt cu mine. Ascultaţi, domnule locotenent, puteţi primi explicaţii complete de la comandantul meu. Este generalul de Brigadă Charles Ferguson, de la Ministerul Apărării.

— E-n regulă, doamnă căpitan, spuse el în defensivă. Nu-mi fac decât datoria. Aici nu mai e ca pe vremuri, să ştiţi. Îi avem pe cei din R.U.C., pe cap. Fiecare deces trebuie anchetat până la capăt, altfel plătim scump.

Sergentul intră:

— Aveţi legătura cu colonelul, şefule.

— Perfect, răspunse locotenentul, ieşind. Brosnan îl întrebă pe Devlin:

— Crezi că era Dillon?

— Ar fi o coincidenţă al dracului de mare să nu fi fost. O cerşetoare? clătină din cap Devlin. Cine-ar fi crezut?

— Numai Dillon ar fi capabil.

— Vrei să spui că a venit special de la Londra? întrebă Mary.

— Știa că eram aici, grație lui Gordon Brown, iar zborul de la Londra la Belfast cât durează? O oră și un sfert?

— Ceea ce înseamnă că trebuie să se întoarcă.

— Poate, dădu din cap Liam Devlin. Dar nimic nu e absolut sigur în viața asta, fetițo, ai s-o-nveți, și ai de-a face cu un om care a ocolit mâinile poliției timp de douăzeci de ani și mai bine, prin toată Europa.

— Ei, e timpul să-l prindem pe ticălosul ăsta își coborî ea privirea spre McGuire. N-arată prea frumos, nu-i așa?

— Violența, omorurile. Fă-te frate cu dracul și uite unde ajungi, replică Devlin.

Dillon intră pe ușa de serviciu a hotelului exact la ora două și un sfert și urcă grăbit în camera lui. Își scoase blugii și tricoul, îi puse în valiză și împinse totul pe raftul de sus al dulapului. Se spălă repede pe față, apoi îmbrăcă o cămașă albă cu cravată, un costum închis la culoare și un Burberry albastru. Ieși din cameră și coborî scara din spate, cu servieta în mână, la cinci minute după ce intrase. Ieși pe alee, coti pe Falls Road și porni cu pas vioi. În cinci minute, reuși să oprească un taxi și-i ceru șoferului să-l ducă la aeroport.

Ofițerul de la serviciul de informații al armatei răspunzător cu zona orașului Belfast era un anume colonel McLeod și nu fu încântat deloc cu situația care i se prezentă.

— Nu e deloc bine, doamnă căpitan Tanner, spuse el. Nu putem permite să veniți aici ca niște cowboys și să acționați din proprie inițiativă.

Întoarse capul spre Devlin și Brosnan.

— Și mai implicați și niște oameni cu un trecut foarte dubios. În zilele astea, avem aici o situație foarte delicată și trebuie să mulțumim Comisariatul Regal din Ulster. Îl consideră terenul lor.

— Da, mă rog, se poate, răspunse Marie. Dar sergentul dumneavoastră de-afară a fost destul de amabil să se intereseze pentru mine de zborurile spre Londra. Este unul la patru și jumătate și altul la șase treizeci. Nu credeți că ar fi o idee bună să controlați cât mai minuțios pasagerii?

— Nu suntem chiar bătuți în cap, doamnă căpitan, am și dat ordin, dar sunt convins că nu trebuie să vă amintesc că nu suntem o armată de ocupație. Aici nu e în vigoare legea marțială. Mi-e imposibil să închid aeroportul, nu am autoritatea necesară. Tot ce pot face e să anunț poliția și securitatea aeroportului, pe căile normale, și după cum

v-aţi străduit să-mi explicaţi, în privinţa acestui Dillon nu prea avem ce să le spunem.

Sună telefonul. Ridică şi spuse:

— Domnul general de Brigadă Ferguson? Scuzaţi-mă că vă deranjez, domnule. Colonel McLeod, Belfast H.Q. Se pare că avem o problemă.

Dillon, însă, la aeroport, nu intenţiona să ia avionul de Londra. Poate ar fi reuşit să scape nedepistat, dar era o nebunie să încerce, când avea şi alte variante. La ora trei şi câteva minute, consultă tabela de plecări.

Tocmai pierduse cursa de Manchester, dar la trei şi un sfert decola un avion spre Glasgow, care avea întârziere. Se duse la ghişeu.

— Speram să prind cursa de Glasgow, îi spuse el tinerei casierițe, dar am ajuns cu întârziere. Acum văd că plecarea s-a amânat.

Fata tastă datele pe computer.

— Da, are o jumătate de oră întârziere, domnule, şi sunt locuri destule. Doriţi să încercaţi?

— Cu siguranţă, răspunse el recunoscător, scoţând banii din portofel, în timp ce casiera îi completa biletul.

Nu avu nicio problemă cu paza, iar conţinutul servietei era destul de inofensiv. Pasagerii fuseseră deja chemaţi la avion, iar Dillon se îmbarcă şi ocupă un fotoliu din spate. Foarte satisfăcător. Un singur lucru ieşise prost. Devlin, Brosnan şi femeia ajunseseră înaintea lui la McGuire. Mare păcat, fiindcă se punea întrebarea ce apucase să le spună. Despre Harvey, de exemplu. Trebuia să acţioneze rapid, pentru orice eventualitate.

Surâse fermecător, când stewardesa îl întrebă dacă dorea ceva de băut.

— O ceaşcă de ceai ar fi minunată, răspunse el, scoţând un ziar din servietă.

McLeod ordonă ca Brosnan, Mary şi Devlin să fie duşi la aeroport, unde ajunseră chiar înainte de a fi chemaţi pasagerii pentru zborul spre Londra de la patru şi jumătate. Un inspector de poliţie R.U.C. Îi conduse în sala de plecări.

— Numai treizeci de pasageri, după cum vedeţi, şi i-am verificat pe toţi amănunţit.

— Am bănuiala că umblăm după cai verzi pe pereţi, comenta McLeod.

Pasagerii fură chemaţi la avion, iar Brosnan şi Devlin se postară lângă uşă, privindu-i pe toţi când treceau. La sfârşit, Devlin întrebă:

— Călugăriţa aia bătrână, Martin, nu ţi-ar plăcea o percheziţie la piele?

McLeod interveni nervos:

— Pentru numele lui Dumnezeu, haideţi să mergem.

— Un om furios, comentă Devlin, în timp ce colonelul o luă înainte. Probabil îi băteau cu varga pentru orice, la şcoala publică unde a învăţat el. Deci, voi doi vă întoarceţi la Londra?

— Da, ar fi cazul să mergem, spuse Brosnan.

— Şi dumneavoastră, domnule Devlin? întrebă Mary. Nu veţi păţi nimic?

— A, Ferguson, ca să fiu cinstit, mi-a asigurat un bilet de sănătate curat, cu ani în urmă, pentru serviciile făcute informaţiilor britanice. N-o să am nicio problemă. O sărută pe obraz.

— Mi-a făcut mare plăcere, iubito.

— Şi mie.

Ai grijă de băiatul ăsta. Dillon e cel mai alunecos din lume.

Ajunseseră la pistă. Devlin zâmbi şi deodată dispăru, absorbit în mulţime.

Brosnan trase adânc aer în piept.

— Gata, atunci, spre Londra. Şi o luă de braţ, pornind printre oameni.

Zborul până la Glasgow dură doar patruzeci şi cinci de minute. Dillon ateriza la patru şi jumătate. La cinci şi un sfert, avea un avion de navetă pentru Londra. Îşi luă bilet şi trecu grăbit în sala de plecări, unde primul lucru pe care-l făcu fu să-i telefoneze lui Danny Fahy; la Cadge End, răspunse Angel.

— Dă-mi-l pe unchiu-tău Danny, Dillon sunt, îi zise el. Danny întrebă:

— Tu eşti, Sean?

— Nimeni altul. Sunt la Glasgow, aştept avionul. Voi sosi la Heathrow Terminal One la şase jumate. Poţi veni să mă aştepţi? Ai timp exact la limită.

— Nicio problemă, Sean. O aduc şi pe Angel, să ne ţină companie.

— Perfect şi, Danny, pregăteşte-te să lucrezi la noapte. Mâine s-ar putea să fie ziua cea mare.

— Iisuse, Sean…

Dar Dillon închise telefonul înainte ca Fahy să mai poată spune ceva.

Apoi, sună la biroul lui Harvey, de la antrepriza din Whitechapel, răspunse Myra.

— Aici Peter Hilton, ne-am cunoscut ieri. Aş vrea să vorbesc cu unchiul tău.

— Nu-i aici. S-a dus în Manchester, la o ceremonie. Vine abia mâine dimineaţă.

— Nu-mi convine, răspunse Dillon. Mi-a promis materialul în douăzeci şi patru de ore.

— A, e aici, spuse Myra. Dar vreau banii în mână.

— Îi ai.

Se uită la ceas, calculând timpul necesar pentru a ajunge de la Heathrow la Bayswater să ia banii. Ajung pe la opt fără un sfert.

— Aştept.

În timp ce Dillon închidea telefonul, pasagerii fură chemaţi la avion şi se alătură mulţimii grăbite.

Myra, stând în picioare lângă foc, în cabinetul unchiului ei, luă o hotărâre. Scoase din sertarul birou cheia camerei secrete şi se duse în capul scării.

— Billy, eşti Jos?

Tânărul apăru peste un moment:

— Uite-mă.

— Iar erai în camera sicrielor? Vino, am nevoie de tine.

Merse pe coridor spre uşa din spate, o deschise şi trase în lături peretele fals. Îi arătă o cutie de Semtex:

— Du-o în birou.

Când veni şi ea, Billy pusese cutia pe masă.

— Grea a naibii. Ce-are înăuntru?

— E rost de bani, Billy, altceva nu te priveşte. Acum, ascultă-mă, şi ascultă bine. Tipul ăla scund, cel care te-a smotocit ieri.

— Ce-i cu el?

— Vine aici la opt fără un sfert ca să-mi plătească o grămadă de bani pentru conţinutul cutiei.

— Şi?

— Vreau să aştepţi afară, începând de la şapte jumate, în hainele alea dichisite ale tale de piele neagră, cu B.M.W.-ul pregătit. Când

pleacă, îl urmăreşti, Billy, şi până la dracu-n praznic în Cardiff dacă e nevoie.

Îl bătu pe obraz:

— Şi dacă-l pierzi, frumosule, nu te osteni să te mai întorci.

La Heatorow ningea uşor, când Dillon sosi la Terminalul Unu. Angel, care îl aştepta, îi făcu cu mâna, emoţionată.

— De la Glasgow, observă ea. Ce-ai făcut acolo?

— Am aflat ce-ascund scoţienii sub kilturi.

— Râzând, Angel i se agăţă de braţ.

— Eşti îngrozitor.

Ieşiră prin zăpadă, găsindu-l pe Fahy în furgonul Morris.

— Mă bucur că te văd, Sean. Încotro?

— La hotelul meu din Bayswater. Vreau să predau camera.

— Vii la noi? întrebă Angel.

— Da, dădu din cap Dillon, dar mai întâi am de luat un cadou pentru Danny, de la un antreprenor de pompe funebre din Whitechapel.

— Şi despre ce e vorba, Sean? se interesă Fahy.

— A, de vreo cincizeci de livre de Semtex.

Maşina coti şi derapă uşor, Fahy chinuindu-se s-o ţină sub control.

— Sfântă Maică a Domnului!

La salonul funerar, portarul de seară îi deschise lui Dillon uşa din faţă.

— Domnul Hilton, aşa e? Domnişoara Myra vă aşteaptă, domnule.

— Ştiu unde s-o găsesc.

Dillon urcă scara, merse pe coridor şi deschise uşa anticamerei. Myra îl aştepta.

— Intră, îl pofti ea.

Purta un costum negru cu pantaloni şi fuma o ţigară.

Se aşeză la birou, bătând cu palma în cutie.

— Aici e. Unde-s banii?

Dillon puse deasupra cutiei o servietă şi o deschise. Scoase cincisprezece mii, teanc cu teanc, şi le lăsă să cadă în faţa ei. În servietă mai rămăseseră cinci mii de dolari, Waltherul cu amortizor Carswell şi Beretta. Închise servieta, zâmbind.

— Îmi place să fac afaceri cu tine.

Luă cutia cu tot cu servietă, iar Myra se duse să-i deschidă uşa.

— Ce-ai să faci cu ăsta, arunci în aer Camerele Parlamentului?

— Ăla a fost Guy Fawkes, spuse el, mergând pe coridor şi scară până la parter.

Pe trotuar era polei. Dillon porni în lungul străzii, iar la colţ coti spre furgon. Billy, aşteptând nerăbdător în umbră, îşi conduse încet B.M.W.-ul pe lângă maşinile parcate, până îl văzu pe Dillon oprindu-se la furgonul Morris. Angel îi deschise portiera din spate, iar Dillon puse cutia înăuntru. Fata o închise şi, ocolind maşina, se aşezară lângă Fahy.

— Gata, Sean?

— Gata, Danny, o cutie cu cincizeci de livre de Semtex, cu ştampila fabricii, venită direct de la Praga. Acum „hai să plecăm de-aici, ne aşteaptă o noapte lungă.

Fahy străbătu câteva străzi laterale şi ieşi la drumul principal, iar când se înscrise în trafic, Billy îl urmă cu B.M.W.-ul.

Capitolul 12

Din motive tehnice, Learjetul nu putuse obţine culoar de zbor de la aeroportul Aldergrove până la ora cinci şi jumătate. La şapte fără un sfert, Brosnan şi Mary aterizară la Gatwick, unde îi aştepta o limuzină de la minister. Mary sună de la telefonul maşinii şi îl găsi pe Ferguson în apartamentul din Cavendish Square. Când Kim îi introduse înăuntru, stătea lângă foc, încălzindu-se.

— Câinoasă vreme şi se mai anunţă zăpadă, mă tem, sorbi el din ceai. Ei, măcar v-aţi întors întregi, dragii mei, trebuie să fi fost o experienţă înviorătoare.

— E şi ăsta un punct de vedere.

— Sunteţi absolut siguri că era Dillon?

— Ei, să zicem aşa, spuse Brosnan, dacă nu era, a fost o coincidenţă a dracului de mare că s-a hotărât cineva să aleagă tocmai momentul ăla ca să-l împuşte pe Tommy McGuire. Şi pe urmă, mai e numărul cu cerşetoarea. Tipic pentru Dillon.

— Da, absolut remarcabil.

— Categoric, nu era în avionul de Londra, la întoarcere, domnule, spuse Mary.

— Vrei să spui, credeţi că nu era în avion, o corectă Ferguson. Din ce ştiu eu, afurisitul ăsta putea să se dea „şi drept pilot. Pare

capabil de orice.

— Mai urmează să decoleze un avion spre Londra, la opt şi jumătate, domnule. Colonelul McLeod a spus că îl va verifica minuţios.

— O pierdere de timp, se întoarse Ferguson spre Brosnan. Cred că eşti de acord, Martin?

— Mă tem că da.

— Acum, „haideţi să mai recapitulăm o dată totul. Povestiţi-mi ce s-a întâmplat.

Când Mary încheie, Ferguson spuse:

— Am consultat adineaori decolările de la Aldergrove. Erau avioane pentru Manchester, Birmingham, Glasgow. Chiar şi o cursă de Paris, la şase jumate. N-ar fi fost mare lucru să vină de-acolo la Londra. Ar ajunge aici mâine.

— Şi rămâne-oricând şi drumul pe mare, îi aminti Brosnan. Ferryul de la Larne la Stranraer, în Scoţia, iar de-acolo un tren rapid până la Londra.

— Plus faptul că putea să treacă graniţa în Irlanda, să se ducă la Dublin şi să-şi continue drumul de-acolo, pe zeci de căi diferite, completă Mary, ceea ce nu ne duce nicăieri.

— Cel mai interesant e motivul călătoriei, interveni Ferguson. N-a ştiut despre intenţia voastră de a-l căuta pe McGuire până aseară, când Brown i-a dezvăluit lui Novikova, conţinutul raportului şi totuşi, s-a repezit la Belfast cu prima ocazie. De ce să fi făcut asta?

— Ca să-i închidă gura lui McGuire, răspunse Mary. E interesant că întâlnirea noastră cu McGuire a fost stabilită la ora două, dar am sosit cu aproape o jumătate de oră mai devreme. Dacă n-o făceam, Dillon ar fi ajuns primul la el.

— Chiar şi aşa, nu poate fi sigur dacă McGuire v-a spus ceva, şi ce anume.

— Dar problema e, domnule, că Dillon ştia că McGuire îl avea la mână cu ceva, de-asta şi-a dat atâta osteneală ca să ajungă la el şi e vorba în mod clar de informaţia că acel Jack Harvey a fost furnizorul lui de arme la Londra, în campania din ’81.

— Da, bine, când aţi vorbit cu mine de la Aldergrove, înainte de plecare, am făcut un control. Detectivul inspector Lane din Branşa Specială mi-a spus că Harvey e un gangster notoriu, pe scară mare. Droguri, prostituţie, obişnuitele. Poliţia îl urmăreşte de ani de zile, fără niciun rezultat. Din păcate, acum este şi un om de afaceri respectabil.

Proprietăţi, cluburi, agenţii de pariuri şi aşa mai departe.

— Ce încercaţi să spuneţi, domnule? întrebă Mary.

— Că nu e atât de uşor pe cât aţi crede. Nu-l putem lua pe Harvey la interogatoriu, fiindcă un mort l-a acuzat de nişte lucruri întâmplate cu zece ani în urmă. Fii raţională, draga mea. Va sta cuminte, îşi va ţine gura, iar o echipă din cei mai buni avocaţi ai Londrei îl vor scoate la lumină în timp record.

— Cu alte cuvinte, va fi disculpat în instanţă? comentă Brosnan.

— Exact, oftă Ferguson. Întotdeauna am privit cu multă simpatie ideea că, în privinţa claselor criminale, singura cale de a face dreptate e să-i scoatem pe toţi avocaţii în cea mai apropiată piaţă publică şi să-i împuşcăm.

Brosnan privi pe fereastră, spre ninsoarea slabă.

— Mai e şi o altă cale.

— Presupun că te referi la prietenul tău Flood? zâmbi strâns Ferguson. Nu te opreşte nimic să-i ceri sfatul, dar asigură-te că rămâi în limitele legii.

— A, cu siguranţă, domnule general de Brigadă, pe cuvântul meu, îşi luă Brosnan haina. Haide, Mary, să mergem la Harry.

Urmărirea Morris-ului nu era prea dificilă pentru Billy, cu B.M.W.-ul. Zăpada nu se depusese decât pe marginea drumului, iar asfaltul era ud. O mulţime „de maşini ieşeau din Londra, trecând prin Dorking. Pe drumul de Horsham nu mai erau atât de multe, dar tot suficiente pentru a-i asigura acoperirea.

Când Morris-ul coti la indicatorul spre Grimethorpe avu noroc, căci ninsoarea încetase şi pe cerul înseninat se vedea o semilună. Billy stinse plafoniera şi continuă să urmărească furgonul de la distanţă, ascuns în întuneric. La cotitura din Doxiey, îl urmă prudent, oprindu-se pe culmea colinei, de unde văzu farurile intrând pe poarta fermei.

Opri motorul şi coborî în pantă, oprind lângă poartă, sub firma de lemn pe care scria Cadge End Farm. O luă pe jos pe drumul dintre copaci şi privi în hambarul luminat din partea opusă a curţii. Dillon, Fahy şi Angel stăteau lângă Morris. Dillon se întoarse, ieşi şi traversă curtea.

Billy se retrase grăbit, reveni la B.M.W. Şi continuă coborârea pantei, pornind din nou motorul numai când ajunse la o oarecare distanţă de fermă. Peste cinci minute, era pe drumul mare, înapoindu-se spre Londra.

Din salon, Dillon îi telefona lui Makeev la domiciliul său din Paris.

— Eu sunt, spuse.

— Eram îngrijorat, răspunse Makeev. Povestea cu Tania…

— Tania s-a descurcat în felul ei. Ţi-am spus, A fost soluţia sa de a se asigura că nu scoteau nimic de la ea.

— Şi treaba aia pe care o menţionaseşi, drumul la Belfast?

— S-a rezolvat. Toate sunt în regulă, Josef.

— Când?

— Cabinetul de război se întruneşte la zece dimineaţa, în Downing Street. Atunci vom ataca.

— Dar cum?

— Vei citi în ziare. Acum, lucrul cel mai important e să-i spui lui Michael Aroun să zboare la casa lui din Saint-Dénis, dimineaţă. Sper să aterizez şi eu, la un moment dat în timpul după-amiezii.

— Atât de repede?

— Păi n-o să mă mai prea învârt pe-aici, nu? Tu ce faci, Josef?

— Mă gândeam că aş putea zbura şi eu cu Aroun şi Rashid, de la Paris la Saint-Dénis.

— Bine. Atunci, rămâne pe data viitoare şi aminteşte-i lui Aroun de al doilea milion.

Dillon închise telefonul, îşi aprinse o ţigară, apoi ridică din nou receptorul şi telefonă la aerodromul Grimethorpe. După un timp, i se răspunse:

— Bill Grant. Părea cam beat.

— Peter Hilton, domnule Grant.

— A, da, şi cu ce vă pot servi?

— Zborul acela pe care voiam să-l fac până la Land's End, e mâine, cred.

— La ce oră?

— Dacă aţi putea fi gata cu începere de la amiază. E totul în regulă?

— Cu condiţia să nu ningă. Cu încă puţină zăpadă din asta, am putea avea probleme.

Grant închise încet telefonul, luă sticla de scotch de alături şi-şi turnă o porţie generoasă, apoi deschise sertarul mesei. Înăuntru era un vechi revolver de serviciu Webley şi o cutie cu cartuşe de calibrul 38.

Încărcă arma, apoi o puse la loc în sertar.

— Perfect, domnule Hilton, va trebui să vedem ce ticluieşti, nu-i aşa?

— Dacă-l cunosc pe Jack Harvey? Harry Flood izbucni în râs aşezat la birou, şi-şi ridică privirea spre Mordecai Fietcher. – îl cunosc, Mordecai?

Namila le zâmbi lui Brosnan şi lui Mary, care stăteau în picioare, cu mantourile încă pe ei.

— Da, cred că s-ar putea spune că-l cunoaştem destul de bine pe domnul Harvey.

— Staţi jos, pentru Dumnezeu, şi spuneţi-mi ce s-a întâmplat la Belfast, le spuse Flood.

Se conformară, Mary relatându-i pe scurt toată povestea, încheie cu cuvintele:

Credeţi că e posibil ca Harvey să fi fost furnizorul de arme al lui Dillon în ’81?

— Din partea lui Jack Harvey nu m-ar surprinde nimic. El şi nepoată-sa, Myra, stăpânesp un mic imperiu care include toate genurile de infracţiuni. Femei, droguri, protecţii, jaf cu mână armată pe scară mare, tot ce vreţi, dar arme pentru I.R. A?

Se uită la Mordecai:

— Ce crezi?

— Şi-ar dezgropa-o şi pe mama-mare şi ar vinde-o, dacă ar scoate un profit, răspunse ajutorul său.

— Bine zis.

Flood se întoarse spre Mary.

— Iată răspunsul.

— Perfect, spuse Brosnan, iar dacă Dillon s-a folosit de Harvey în „81, există toate şansele să apeleze la el şi acum.

— Poliţia n-ar ajunge nicăieri cu Harvey, pe baza povestirii voastre, trebuie s-o ştiţi. Ar scăpa liber.

— Presupun că profesorul se gândeşte la o abordare mai subtilă, ca de pildă, să scoată totul de la ticălosul ăla cu bătaia, îşi trânti Mordecai un pumn în palmă.

Mary se întoarse spre Brosnan, care ridică din umeri:

— Altă soluţie care ar mai fi? Cu unul ca Harvey, nimeni nu rezolvă nimic cu binele.

— Am o idee, interveni Harry Flood. În ultima vreme, Harvey

m-a supus multor presiuni pentru o asociere în afaceri. Dacă l-aş chema la o întâlnire ca să discutăm?

— Perfect, răspunse Brosnan, dar cât mai curând posibil. N-avem timp de pierdut, Harry.

Myra stătea la biroul unchiului ei, revăzând registrele contabile ale clubului, când o sună Flood.

— Harry, răspunse ea, ce surpriză plăcută.

— Speram să am o vorbă cu Jack.

— Nu se poate, Harry e în Manchester, la ceremonia unui club sportiv din Midland.

— Când se întoarce?

— La prima oră. Mai spre prânz are nişte treburi, aşa că se scoală devreme şi vine cu naveta de micul dejun din Manchester, la şapte jumate.

— Deci, ar trebui să fie cu tine pe la nouă?

— Mai degrabă la nouă jumate, cu traficul de dimineaţă din Londra. Dar despre ce e vorba, Harry?

— Mă gândeam, Myra, poate am făcut o prostie. În legătură cu parteneriatul, vreau să spun. S-ar putea ca Jack să aibă dreptate. Putem face multe dacă ne asociem.

— Ei, sunt sigură că va fi mulţumit să audă.

— Atunci ne vedem la nouă treizeci punct dimineaţă, cu contabilul meu, mai spuse Flood şi închise.

Myra stătu o vreme cu privirea spre telefon, apoi ridică receptorul, sună la Manchester şi ceru cu unchiul ei. Jack Harvey, plin de şampanie şi nu puţin brandy, era excelent de bine dispus când răspunse la telefonul de la recepţia hotelului.

— Myra, iubita mea, ce e? Arde ceva, sau a venit un val neaşteptat de cadavre?

— Şi mai interesant. M-a sunat Harry Flood la telefon.

Îi spuse ce se întâmplase, iar Harvey se dezmetici pe loc

— Deci vrea să ne întâlnim la nouă treizeci?

— Exact. Ce crezi?

— Cred că ne vinde gogoşi. De ce să se fi răzgândit aşa, deodată? Nu, nu-mi place.

— Să-l sun şi să contramandez?

— Nu, deloc, îl primesc. Ne vom lua doar măsuri de prevedere, atâta tot.

— Ascultă, spuse ea, Hilton, sau cum l-o fi chemând, a telefonat ca să-mi spună că vrea materialul. A venit, a plătit cash şi s-a dus cu ale lui. E bine aşa?

— Bravo, fetiţo. Acum, în ce-l priveşte pe Flood, nu spun decât să fim gata de a-l primi cum se cuvine, pentru orice eventualitate. Înţelegi la ce mă refer?

— Cred că da, Jack. Cred că da.

Harry Flood spuse:

— Deci, ne întâlnim în faţa magazinului funerar al lui Harvey, dimineaţă înainte de nouă şi jumătate. Eu îl aduc pe Mordecai, iar tu te poţi da drept contabilul meu, îi zise el lui Brosnan.

— Dar eu? întrebă Mary.

— Mai vedem.

Brosnan se ridică şi merse la glasvand, privind spre râu.

— Aş vrea să ştiu ce face ticălosul ăla în clipa asta.

— Mâine, Martin, răspunse Flood. Cine ştie să aştepte, primeşte de toate.

Pe la miezul nopţii, Billy introduse B.M.W.-ul în curtea din Whitechapel şi intră. Urcă obosit scara până la apartamentul Myrei. Îl auzi venind, deschise uşa şi îl aşteptă cu lumina infiltrându-i-se din spate prin cămaşa de noapte scurtă.

— Salut, frumosule, te-ai întors.

— Am rebegit naibii, răspunse Billy.

Îl luă în cameră, îl puse să se aşeze şi începu să-i deschidă fermoarele hainelor de piele.

— Undes-a dus?

Billy luă o sticlă de brandy, îşi turnă un pahar mare şi îl dădu pe gât.

„Doar la o oră distanţă de Londra, Myra, da tocma-n fundul celei mai negre pustietăţi.

Îi povesti totul, despre Dorking, Horsham Road, Doxiey şi Cadge End Farm.

— Excelent, frumosule. Ce-ţi trebuie ţie acum e o baie bună şi fierbinte.

Intră în baie şi deschise robinetele; Când reveni în living, Billy adormise pe canapea, cu picioarele desfăcute.

— Vai de tine, murmură ea.

— Îl acoperi cu o pătură şi se culcă.

Când Makeev ciocăni la uşă, în Avenue Victor Hugo, îi deschise Rashid.

— Ai veşti pentru noi? întrebă tânărul irakian. Makeev dădu din cap:

— Unde-i Michael?

— Te aşteaptă.

Rashid îl conduse în salon, unde Aroun stătea lângă foc. Purta un sacou negru de seară căci, tocmai se întorsese de la operă.

— Ce este? întrebă el. S-a întâmplat ceva?

— Mi-a telefonat Dillon din Anglia. Vrea să zbori la Saint-Dénis dimineaţă. Intenţionează să vină şi el cu avionul, în timpul după amiezii.

Aroun păli de emoţie.

— Ce e? Ce are de gând?

Îi turnă rusului un coniac, iar Rashid îi dădu paharul.

— Mi-a spus că pregăteşte nu ştiu ce atac asupra cabinetului de război britanic, în Downing Sfreet.

Se lăsă o tăcere totală, Aroun privindu-l încremenit de uimire. Rashid vorbi primul:

— Cabinetul de război? Toţi la un loc? Aşa ceva e imposibil. Cum ar putea măcar încerca una ca asta?

— N-am idee, răspunse Makeev. Nu vă spun decât ce-am auzit de la el, că la zece dimineaţa se reuneşte cabinetul de război, iar atunci va acţiona.

— Mare e Dumnezeu, se rugă Aroun, Dacă poate face figura asta, acum, în plin război, înainte de a începe ofensiva la sol, efectul asupra întregii lumi arabe va fi incredibil.

— Îmi dau seama.

Aroun făcu un pas înainte şi îl apucă pe Makeev de rever:

— Poate, Josef, poate s-o facă?

— Pare convins, se desprinse Makeev din strânsoare. Ce mi-a spus el, aia vă spun şi eu vouă.

Întorcându-se, Aroun rămase cu privirea spre foc, apoi îi spuse lui Rashid:

— Plecăm la nouă, de pe Charles de Gaulle, cu avionul Citation. Vom ajunge acolo în cel mult o oră.

— La ordin, răspunse Rashid.

— Îl poţi suna acum pe bătrânul Alphonse, la Château. Vreau să

plece de-acolo la ora micului dejun, îşi poate lua câteva zile libere. N-am chef de el prin preajmă.

Rashid dădu din cap şi trecu în cabinet. Makeev întrebă:

— Alphonse?

— Omul de serviciu. La vremea asta din an, e singur, dacă nu-i spun să aducă servitori locali din sat. Toţi lucrează pe la casele mari.

— Aş vrea să vin şi eu, dacă n-ai nimic împotrivă, spuse Makeev.

— Sigur că da, Josef, mai turnă Aroun două pahare de coniac. Dumnezeu să mă ierte! ştiu că beau când n-ar trebui, dar cu ocazia asta…

Ridică paharul:

— Pentru Dillon, şi fie ca totul să meargă cum vrea el.

Era ora unu noaptea, iar Fahy lucra la unul dintre tuburile de oxigen, pe toane, când Dillon intră în hambar.

— Cum merge?

— Perfect. E aproape gata. Ăsta şi mai am unul. Cum e vremea? Dillon se duse la uşa deschisă.

— Ninsoarea a stat, dar se mai anunţă. M-am uitat pe teletext, la televizorul tău.

Fahy duse cilindrul la Ford-ul Tranzit, intră şi îl potrivi cu mare grijă într-unul din tuburi, privit de Dillon.

Angel veni cu un termos şi două căni.

— Cafea?

— Excelent, luă unchiul ei o cană, i-o umplu şi făcu la fel pentru Dillon.

— Mă gândeam, spuse Dillon. Garajul unde voiam să aştepţi cu furgonul, Angel, cred că acum nu mai e o idee prea bună.

Fahy se opri, cu o cheie de piuliţe în mână, ridicându-şi privirea.

— De ce?

— Acolo îşi ţinea maşina femeia mea de legătură, rusoaica. Probabil că poliţia ştie. Dacă îi supraveghează apartamentul, s-ar putea să fie atenţi şi la garaj.

— Şi ce propui?

— Mai ţineţi minte unde am stat, la hotelul de pe Bayswater Road? Alături e un supermarket cu un parching mare în spate. Îl vom folosi pe ăla. Nu va prea conta, îi spuse el lui Angel. Am să-ţi arăt când ajungem.

— Cum spui dumneata, domnule Dillon.

Fata rămase privind în timp ce Fahy termina instalarea brandului improvizat şi revenea la bancul de lucru.

— Domnule Dillon, mă gândeam la locul acela din Franţa, Saint-Dénis…

— Ce-i cu el?

— După aceea, zbori direct acolo?

— Exact…

Cu prudenţă, Angel întrebă:

— Şi cu noi cum rămâne?

— Are dreptate, Sean, spuse Fahy, oprindu-se să se şteargă pe mâini.

— Nu veţi avea nicio problemă, niciunul dintre voi. E o lovitură curată, Danny, cea mai curată pe care am dat-o în viaţa mea. Nicio legătură cu tine sau cu locul ăsta. Dacă mâine reuşeşte şi va reuşi, o să fim înapoi aici la unsprezece treizeci cel mai târziu, şi cu asta se va termina totul.

— Dacă zici tu… murmură Fahy.

— Dar aşa e, Danny, şi banii sunt cei care te preocupă, nu-i aşa? îţi vei primi partea. Omul pentru care lucrez poate aranja rambursări financiare oriunde. Îi poţi primi aici dacă vrei, sau dacă preferi în Europa.

— Sigur, iar banii nu vor fi niciodată principalul, Sean. Doar ştii asta. Numai că, dacă există vreun risc să iasă ceva prost, cel mai mic risc…

Ridică din umeri.

— La Angel mă gândesc.

— N-ai de ce. Dacă ar exista vreun risc, eu aş fi primul care să vă chem cu mine, dar nu va fi cazul.

O cuprinse pe fată cu un braţ:

— Eşti emoţionată, nu-i aşa?

— Mi se întoarce stomacul pe dos să nu se întâmple ceva îngrozitor, domnule Dillon.

— Du-te la culcare! o împinse el spre uşă. Plecăm la opt.

— N-am să pun pleoapă pe pleoapă.

— Încearcă. Şi-acum, du-te, e un ordin.

Angel ieşi, fără tragere de inimă. Dillon îşi mai aprinse o ţigară şi se întoarse spre Fahy.

— Pot face ceva?

— Nimic, într-o jumătate de oră ar trebui să fiu gata. Du-te şi pune şi tu capul pe pernă, Sean. Cât despre mine, eu sunt la fel de rău ca Angel. Nu cred c-aş putea. À-propos, ţi-am găsit nişte piei vechi de motociclist, adăugă Fahy. Sunt acolo, lângă B.S.A.

Găsi o geacă, pantaloni de piele şi cizme. Toate trecuseră prin multe, iar Dillon zâmbi.

— Îmi aduc aminte de tinereţe. Merg să le probez. Fahy se opri, trecându-şi o mână peste ochi, ca şi cum ar fi obosit.

— Ascultă, Sean, trebuie neapărat să fie mâine?

— Ai vreo problemă?

— Ţi-am spus că voiam să sudez nişte aripioare pe tuburile de oxigen, ca să le dea mai multă stabilitate în zbor. Acum nu mai am timp să le fac.

Îşi aruncă pe bancul de lucru cheia.

— Toată treaba e prea pripită, Sean.

— Acuză-l pe Martin Brosnan şi pe amicii lui, nu pe mine, Danny, replică Dillon. Îmi suflă în ceafă. La Belfast, au fost cât pe ce să pună mâna pe mine. Dumnezeu ştie când au să mai apară. Nu, Danny, acum ori niciodată.

Se întoarse şi ieşi, iar Fahy luă cheia şi, nehotărât, se reapucă de lucru.

Hainele de piele nu-i stăteau deloc rău, iar Dillon se studie în oglinda dulapului, pe când îşi încheia fermoarul jachetei.

— Ce zici de asta? se întrebă el încet. Din nou la optsprezece ani, când lumea era tânără şi totul părea posibil.

Descheie din nou fermoarul, îşi scoase geaca, apoi deschise servieta şi despături vesta antiglonţ pe care i-o dăduse Tania la prima întâlnire. Şi-o puse-strâns, încheie aricii Velero şi îmbrăcă din nou jacheta.

Aşezându-se pe marginea patului, scoase Waltherul din servietă, îl examină şi-i înşurubă surdina Carswell. Apoi, verifică Beretta şi îl puse pe Noptieră, la îndemână. Băgă servieta în dulap, stinse lumina şi se întinse pe pat, privind spre tavan prin întuneric»

Nu avea niciodată emoţii, indiferent de motiv, iar acum se întâmpla exact la fel, în ajunul celei mai mari lovituri din viaţa lui.

— Cu asta, faci istorie, Sean, spuse el încet. Istorie.

Închise ochii şi, după o vreme adormi.

În timpul nopţii începuse din nou să ningă şi, la ora şapte şi

câteva minute, Fahy «nerse pe drum să controleze şoseaua. Când reveni, îl găsi pe Dillon în uşa fermei, mâncând un sandviş cu şuncă şi în cealaltă mână cu o cană de ceai.

— Nu ştiu cum poţi, îi spuse Fahy. Eu n-am putut mânca nimic. O aduc imediat.

— Ţi-e frică, Danny?

— De moarte.

— Bine aşa. Te înviorează, îţi dă acel imbold care poate fi decisiv.

Merseră în hambar, unde se opriră lângă Ford.

— Ei, mai gata de-atât, nu se poate, spuse Fahy. Dillon îi puse o mână pe umăr:

— Ai făcut minuni, Danny, minuni.

Lângă ei apăru Angel. Era îmbrăcată, gata de plecare, cu pantalonii şi cizmele, hanoracul, puloverul şi Tam O'Shanterul.

— Plecăm?

— Curând, răspunse Dillon. Acum merg să bag motocicleta în Morris.

Deschiseră portierele din spate ale furgonului, proptiră rampa şi urcară B.S.a. -ul înăuntru. Dillon o rezemă pe cric, iar Fahy împinse rampa la loc. Îi dădu prin uşă o cască.

— Asta-i pentru tine. Am şi eu una, în Ford. Ezită.

Eşti înarmat, Sean?

Dillon scoase Beretta din buzunarul interior al scurtei de piele.

— Dar tu?

— Iisuse, Sean, niciodată n-am suportat pistoalele, ştii doar.

După ce băgă Beretta la loc, Dillon îşi încheie fermoarul. Închise portierele, apoi se întoarse:

— Toată lumea e mulţumită?

— Deci, suntem gata de plecare? întrebă Angel. Dillon se uită la ceas.

— Încă nu. Am spus că plecăm la opt. Nu este bine să ajungem prea devreme. Avem timp să mai bem un ceai.

Intrară în bucătăria fermei, iar Angel puse ibricul pe foc. Dillon îşi aprinse o ţigară, rezemat de chiuvetă, privind-o.

— N-ai nervi chiar deloc? întrebă ea. Eu simt cum îmi bubuie inima.

— Vino să vezi ceva, Sean, îl chemă Fahy, din living.

Televizorul era deschis, într-un colţ, iar la emisiunea de dimineaţă se vorbea despre zăpada care căzuse în Londra peste noapte. Copacii din pieţele oraşului, statuile, monumentele, toate erau acoperite, precum şi o mare parte din trotuare.

— Nu e bine, spuse Fahy.

— Nu-ţi mai face griji, şoselele sunt curate, spuse Dillon, în timp ce Angel intra cu o tavă. Un ceai bun, Danny, cu cât mai mult zahăr, pentru energie, şi am pornit.

În apartamentul din Lowndes Square, Brosnan fierbea ouă în bucătărie, supraveghind pâinea care se prăjea, când sună telefonul. O auzi pe Mary răspunzând. După un timp, Mary veni în uşă.

— Harry la telefon; vrea să-ţi spună ceva. Brosnan luă receptorul.

— Care-i treaba?

— Okay, bătrâne, voiam doar să-ţi amintesc că plecăm curând.

— Cum ai de gând să procedezi?

Va trebui să mergem pe libera inspiraţie, dar mai cred şi că va fi necesar să jucăm dur.

— De acord.

Am dreptate să presupun că asta i-ar crea lui Mary unele probleme?

— Mă tem că da.

— Atunci e clar că ea nu poate veni. Lasă totul în seama mea. O rezolv când ajungem. Pe curând.

Brosnan închise telefonul şi reveni în bucătărie, unde Mary pusese ouăle şi pâinea pe masă şi turna ceaiul.

— Ce-a avut să-ţi spună? întrebă ea.

Nimic deosebit. Se întreba doar care ar fi cea mai bună tactică.

— Şi cred că aţi ales-o pe aceea de a-l pocni pe Harvey în cap cu o bâtă cât toate zilele?

— Cam aşa ceva.

— De ce nu-i băgaţi şi degetele în menghină, Martin?

— De ce nu, într-adevăr? întinse el mâna spre pâinea prăjită. Dacă e nevoie…

Traficul din zorii zilei pe drumul Horsham, spre Dorking şi mai departe, la Londra, era mai greoi ca de obicei, din cauza vremii. Angel şi Dillon mergeau în faţă cu furgonul Morris, urmaţi îndeaproape de Fahy, în Ford-ul Tranzit. Fata era vizibil încordată, cu degetele albite,

strângând prea tare volanul, dar conducea extrem de bine. Trecură prin Epsom, apoi prin Kingston, continuându-şi drumul spre râu, pentru a traversa Tamisa pe Putney Bridge. Era deja nouă şi un sfert, când intrară pe Bayswater Road, îndreptându-se spre hotel.

— Acolo, arătă Dillon. Ăla e supermarketul. Intrarea în parcare e alături.

Angel coti, trecând în Viteza întâi, şi intră ca melcul în parking, care era deja aproape plin.

— În capăt, spuse Dillon, e locul cel mai potrivit. Alături era parcat un trailer enorm, protejat cu o folie de plastic acoperită de zăpadă. Angel parcă de cealaltă parte, iar Fahy opri în apropiere. Dillon sări jos, îşi puse casca de motociclist, ocoli până în spate şi deschise portierele. Potrivi rampa, intră şi scoase motocicleta B.S.A., cu ajutorul lui Angel. În timp ce încăleca, fata împinse rampa înapoi în furgon şi închise uşile. Dillon porni motorul, iar motocicleta răspunse cuminte, însufleţindu-se. Îşi consultă ceasul. Era nouă şi douăzeci. O propti pe cric şi se duse la Fahy, în Ford.

— Nu uita, sincronizarea e decisivă şi nu ne putem învârti în cerc pe Whitehall; am putea trezi bănuieli. Dacă ajungem prea devreme, încercăm să mai întârziem pe cheiul Victoria. Prefă-te că ai o pană; iar eu mă opresc ca şi cum te-aş ajuta dar de pe chei până la colţul dintre Horse Guards Avenue şi Whitehall facem doar un minut, ţine minte.

— Iisuse, Sean, murmură Fahy, înfricoşat.

— Calm, Danny, calm. O să fie bine, ai să vezi. Şi acum, dă-i drumul.

Îşi aruncă din nou un picior peste B.S.A., iar Angel spuse:

— Azi-noapte m-am rugat pentru dumneata, domnule Dillon.

— Ei, atunci e bine. Pe curând.

Şi porni, înscriindu-se în urma Ford-ului.

Capitolul 13

Harry Flood şi Mordecai aşteptau în Mercedes, cu Salter la volan, când un taxi opri în faţa salonului de pompe funebre din Whitechapel, iar Brosnan şi Mary coborâră. Îşi croiră cu grijă drum prin zăpada de pe trotuar, iar Flood le deschise portiera să intre. Se uită la ceas.

— Tocmai s-a făcut de nouă treizeci. E timpul să intrăm.

Scoase un Walther din buzunarul de la piept şi verifică chiulasa.

— Vrei ceva, Martin? îl întrebă. Brosnan dădu din cap:

— E o idee.

Mordecai deschise torpedoul, scoase un Browning şi i-l dădu, peste spătarul fotoliului.

— Îţi convine, profesore?

— Pentru numele lui Dumnezeu, interveni Mary, s-ar zice că încercaţi să porniţi al treilea război mondial!

— Sau să-i împiedicăm declanşarea, replică Brosnan. La asta nu te-ai gândit?

— Să mergem, spuse Flood.

Brosnan îl urmă afară, iar Mordecai ieşi pe cealaltă parte. Când Mary încercă să-i însoţească, Flood spuse:

— De data asta nu, iubito, I-am comunicat Myrei că-mi aduc contabilul, ceea ce explică prezenţa lui Martin, iar Mordecai merge cu mine peste tot. Numai pe noi trei ne aşteaptă.

— Ascultă aici, spuse ea. Eu sunt ofiţerul însărcinat cu cazul ăsta, reprezentantul oficial al ministerului.

— Ei, cu atât mai rău. Ai grijă de ea, Charlie, îi ordonă el lui Salter şi se întoarse spre intrare, unde Mordecai apăsa deja pe butonul soneriei.

Portarul care le deschise zâmbi cucernic.

— ’neaţa, domnule Flood. Domnul Harvey vă prezintă complimentele lui şi se întreabă dacă aţi avea ceva împotrivă să treceţi pentru câteva minute în sala de aşteptare. Abia a sosit de la Heathrow.

— Perfect, răspunse Flood, urmându-l înăuntru. Sala de aşteptare era convenabil de discretă, cu fotolii din piele neagră, pereţi ruginii şi mochetă la culoare. Lumina provenea mai mult de la lumânări false, iar din difuzoare se auzea o muzică pe măsura instituţiei.

— Ce crezi? întrebă Brosnan.

— Cred că abia s-a întors de la Heathrow, răspunse Flood. Nicio grijă.

Mordecai privi către uşă, spre o capelă de odihnă.

— Florile astea mi se par mie ciudate în asemenea locuri. Întotdeauna asociez moartea cu florile.

— Voi ţine minte când îţi vine rândul, replică Brosnan. „Fără

flori, la cererea defunctului".

Era aproximativ nouă şi patruzeci de minute, când Ford-ul Tranzit intră într-un spaţiu viran de pe cheiul Victoria. Lui Fahy îi transpirau palmele. În oglinda retrovizoare, îl văzu pe Dillon proptind motocicleta pe cric şi pornind spre el. Se aplecă la fereastră.

— Eşti okay?

— Perfect, Sean.

— Vom sta aici atâteât trebuie ca să ne încadrăm în timp. Un sfert de oră ar fi ideal. Dacă vine vreun agent de circulaţie, porneşte, iar eu vin după tine. Vom merge pe chei o jumătate de milă, apoi întoarcem şi venim înapoi.

— Perfect, Sean. Acum îi clănţăneau şi dinţii.

Dillon scoase un pachet de ţigări, îşi puse două în gură, le aprinse şi îi dădu una lui Fahy.

— Doar ca să-ţi arăt ce neghiob romantic sunt, spuse el, începând să râdă.

Când Har Fy Flood, Brosnan şi Mordecai intrară în anticameră, Myra îi aştepta. Purta costumul negru cu pantaloni şi cizmele, iar într-o mână ţinea un teanc de documente.

— Pari o femeie foarte ocupată, Myra, remarcă Flood.

— E şi cazul, Harry, cu câtă muncă fac pe-aici.

Îl sărută pe obraz, apoi dădu din cap spre Mordecai:

— Salut, mușchi.

După aceea, îl măsură pe Brosnan cu privirea:

— Iar dumnealui e…?

— Noul meu contabil, domnùl Smith.

— Zău? dădu Myra din cap. Jack vă aşteaptă. Deschise uşa şi îi conduse în cabinet.

Focul ardea în cămin, cu flăcări vii; era cald şi plăcut. La birou, Harvey îşi fuma nelipsita havană. Billy stătea pe braţul canapelei din stânga, cu impermeabilul petrecut neglijent peste genunchi.

— Jack, salută Harry Flood. Mă bucur că te văd.

— Serios? îl studie Harvey pe Brosnan. Ăsta cine-i?

— Contabilul cel nou al lui Harry, unchiule Jack, ocoli Myra biroul, oprindu-se lângă el: Domnul Smith.

Harvey clătină din cap:

— Eu n-am văzut niciodată un contabil care să arate ca domnul Smith, ce zici, Myra?

Reveni spre Flood:

— Timpul meu e preţios, Harry, ce doreşti?

— Pe Dillon, răspunse Harry Flood. Pe Sean Dillon.

— Dillon? se arătă Harvey complet nedumerit. Şi cine Dumnezeu e Dillon?

— Scund, îl descrise Brosnan. Irlandez, deşi se poate da drept orice doreşte, i-ai vândut arme şi explozivi în 1981.

— Foarte urât din partea ta, Jack, îl dojeni Harry Flood. A aruncat în aer părţi mari din Londra, iar acum credem că din nou l-a apucat.

— Şi la cine să caute echipamente, dacă nu la vechiul său amic, Jack Harvey? comentă Brosnan. Vreau să spun, e logic, nu?

Mâna Myrei se strânse pe umărul unchiului ei, iar Harvey, roşu la faţă, ordonă:

— Billy!

Flood ridică o mână:

— Aş dori doar să spun că, dacă are sub trenci o armă cu ţeava tăiată, sper că e şi armată.

Billy trase imediat, prin impermeabil, nimerindu-l pe Mordecai în coapsa stângă; în timp ce acesta scotea pistolul. Waltherul lui Flood ieşi din buzunar, cu o mişcare lină, şi trase în pieptul lui Biily, doborându-l pe spate peste canapea, în timp ce se descărca şi ţeava a doua, o parte din alice nimerindu-l pe Flood în braţul stâng.

Jack Harvey deschisese sertarul biroului şi scoase un Smith & Wesson, iar Brosnan îl împuşcă foarte calm în umăr. Un moment domni haosul, camera fiind plină de fum şi miros de pulbere arsă.

Myra se aplecă spre unchiul care zăcea prăbuşit în fotoliu, gemând. Avea faţa încordată de furie.

— Ticăloşilor!

Flood se întoarse spre Mordecai:

— Eşti bine?

— Voi fi când termină cu mine doctorul Aziz, Harry. Jegul ăla mic s-a mişcat rapid.

Cu Waltherul în mână, Flood se apucă de braţul stâng, făcând sângele să i se prelingă printre degete. Privi spre Brosnan:

— Okay, hai să terminăm. Făcu doi paşi către birou şi ridică pistolul drept spre Harvey.

— Te împuşc fix între ochi, dacă nu ne spui ceea ce vrem să ştim.

Ce e cu Sean Dillon?

— Să te fut! mârâi Jack Harvey.

Flood coborî Waltherrul un moment, apoi ochi calculat, iar Myra ţipă:

— Nu, pentru Dumnezeu, lasă-l în pace. Omul pe care-l căutaţi îşi spune Peter Hilton. Este cel cu care unchiul Jack a făcut afaceri în ’81. Pe-atunci folosea alt nume: Michael Coogan.

— Şi mai recent?

— A cumpărat cincizeci de livre de Semtex. L-a ridicat aseară, plătind cash. L-am pus pe Billy să-l urmărească până acasă, cu B.M.W.-ul.

— Şi unde stătea?

— Aici, luă ea o hârtie de pe birou. Am notat totul, pentru Jack.

Flood privi foaia şi i-o dădu lui Brosnan; reuşind să zâmbească, în ciuda durerii.

— Cadge End Farm, Martin. Pare promiţător. Hai să ieşim de-aici.

Porni spre uşă, cu Mordecai şchiopătând în urma lui, însângerat. Myra se dusese la Billy, care începu să geamă sonor.

Răsucindu-se, le spuse cu voce aspră:

— Pe-asta am să v-o plătesc eu, la toţi.

— Ba mută-ţi gândul, Myra, i-o întoarse Harry Flood. Dacă ai puţină minte, o treci la capitolul experienţă şi-i dai un telefon medicului tău personal.

Şi ieşi, urmat de Brosnan.

Mai erau câteva minute până la ora zece, „când intrară în Mercedes. Charlie Salter spuse:

— Iisuse, Harry, îmi faci numai sânge pe mochete.

Taci şi condu, Charlie, ştii unde. Mary îi privea mohorâtă:

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Asta s-a întâmplat, îi întinse Brosnan coala cu îndrumările spre Cadge End Farm.

— Dumnezeule, murmură ea, citind. Ar fi cazul să-l sun pe generalul de Brigadă.

— S-o crezi tu, o opri Flood. Presupun că e privilegiul nostru, având în vedere cât ne-am ostenit; nu eşti de aceeaşi părere, Martin?

— Categoric.

— Atunci, primul lucru pe care-l facem e să trecem pe mica şi

liniştita clinică din Wapping, condusă de bunul lui prieten doctorul Aziz, ca să se ocupe de Mordecai şi de braţul meu. Iar de-acolo, la Cadge End.

Când ieşi din traficul pe cheiul Victoria, cotind pe Horse Guards Avenue, pe lângă Ministerul Apărării, Fahy transpira în pofida frigului. Strada era liberă şi umedă, iar circulaţia continua, dar pe trotuare se vedea zăpadă, precum şi pe copacii şi clădirile din ambele părţi. Îl observa pe Dillon în oglinda retrovizoare, un personaj sinistru cu hainele de piele neagră şi casca, după care sosi momentul adevărului şi toate părură să se întâmple în acelaşi timp.

Opri la intersecţia dintre Horse Guards Avenue şi Whitehallân unghiul stabilit. Pe cealaltă parte a străzii, la Horse Guards Parade, erau două santinele din Cavaleria Regală, călare ca de obicei, cu săbiile scoase.

La o oarecare distanţă, un poliţist întoarse capul şi văzu furgonul. Fahy opri motorul, dădu drumul ceasurilor şi-şi puse casca. În timp ce cobora şi încuia portierele poliţistul îl strigă, începând să se apropie grăbit. Dillon veni din urmă cu motocicleta, Fahy se aşeză în spatele lui şi plecară, trecând în viteză pe lângă poliţistul uimit, descriind un semicerc şi îndepărtându-se rapid spre Trafalgar Square. Când Dillon intră pe sensul giratoriu din piaţă, se auzi prima explozie. Urmă încă una, poate două, după care toate părură să se contopească în detonaţia de autodistrugere a furgonului Ford Tranzit.

Dillon merse mai departe, nu prea repede, pe lângă Admirality Arch şi prin Mall. Ajunse la Marble Arch şi coti pe Bayswater Road în zece minute, iar nu peste mult, intră în parkingul supermarketului. De cum îi văzu, Angel coborî din maşină. Deschise portierele şi aşeză rampa în poziţie. Dillon şi Fahy introduseră motocicleta înăuntru, apoi trântiră portierele.

— A mers? întrebă Angel. Totul a fost în regulă?

— Lasă acum. Urcă şi dă-i drumul, îi ordonă Dillon. Fata se supuse, iar Dillon şi Fahy urcară lângă ea.

Peste un moment, ieşeau pe Bayswater Road.

— Ia-o pe unde-am venit, nu prea repede, spuse Dillon

Fahy deschise radioul, căutând printre diversele canale B.B.C.

— Nimic, spuse el. Muzică aiurită şi vorbărie.

— Lasă-l deschis. Şi ai răbdare. Vei auzi totul, destul de curând.

Îşi aprinse o ţigară şi se rezemă de spătar, fluierând încet.

— În mica sală chirurgicală a clinicii de lângă Wapping High Street, Mordecai Fletcher zăcea pe masa de operaţie, în timp ce doctorul Aziz, un indian cărunt cu ochelari rotunzi cu rame metalice, îi examina coapsa.

— Harry, prietene, credeam că te-ai lăsat de poznele astea, spuse el. Dar uite că iar începem, ca o sâmbătă noapte nenorocită în Bombay.

Flood stătea pe un scaun, „cu sacoul scos, în timp ce o tânără soră indiancă îi trata braţul. Tăiase mâneca de la cămaşă şi spăla rana cu alcool. Brosnan şi Mary priveau.

— Cum e? îl întrebă flood pe Aziz.

— Va trebui să rămână aici două, trei zile. Unele dintre alicele astea nu le pot scoate decât sub anestezie şi are o arteră secţionată. Acum, să ne uităm şi la tine.

Întinse braţul lui Flood şi apăsă uşor cu o pensă mică. Sora aduse un vas smălţuit. Aziz aruncă în el o alică, apoi două. Flood se strâmbă de durere. Indianul mai găsi una.

— S-ar putea ca asta să fie toate, Harry, dar trebuie să-ţi facem o radiografie.

— Deocamdată bandajează-l şi dă-mi o eşarfă, îi ceru Flood. Am să revin mai târziu.

— Dacă aşa vrei…

Îi pansă cu pricepere braţul, asistat de soră, apoi deschise un dulap şi luă o cutie cu fiole de morfină. Îi injectă lui Flood una în braţ.

— Exactca în Vietnam, Harry, îi aminti Brosnan.

— Îţi va calma durerea, adăugă şi Aziz, în timp ce sora îl ajuta pe Flood să-şi îmbrace vestonul. Totuşi, te sfătuiesc să revii cel mai târziu diseară.

Sora îi legă o eşarfă pe după gât. În timp ce-i punea mantoul peste umeri, uşa se dădu de perete şi năvăli Charlie Salter.

— E iadul pe pământ, acum am auzit la radio. Atac cu mortiere la Zece Downing Street.

— O, Doamne Dumnezeule! exclamă Mary Tanner. Flood o împinse pe uşă, iar Mary se întoarse spre Brosnan:

— Haide, Martin, cel puţin ştim unde s-a dus ticălosul.

În dimineaţa aceea, cabinetul de război fusese mai numeros decât de obicei, cincisprezece participanţi, inclusiv primul ministru. Tocmai îşi începuse şedinţa în sala cabinetului din partea din spate a

casei de la Numărul Zece, Downing Street, când primul brand, zburând pe o traiectorie arcuită pe distanţa de circa două sute de metri de la furgonul Ford Tranzit parcat în colţul dintre Horse Guards Avenue şi Whitehall, ajunse la ţintă. Avu loc o explozie enormă, atât de puternică încât se auzi clar în cabinetul generalului de Brigadă Charles Ferguson din Ministerul Apărării, cu vedere spre Horse Guards Avenue.

— Christoase! strigă Ferguson şi, la fel ca majoritatea oamenilor din minister, alergă la cea mai apropiată fereastră.

Pe Downing Street, în sala cabinetului, geamurile fortificate special se crăpară, dar cea mai mare parte a undei fu absorbită de către perdelele de plastă antişoc. Prima bombă lăsă un crater în grădină, smulgând din rădăcini un cireş. Celelalte două aterizară mai departe de ţintă, în Mountbatten Green, unde erau parcate nişte care de reportaj. Numai una dintre acestea explodă, dar în acelaşi moment sări în aerr furgonul, autodistrus de dispozitivul lui Fahy. În sala cabinetului se produse surprinzător de puţină panică. Toţi se ghemuiră, unii adăpostindu-se sub masă. Prin ferestrele sparte se stârni un curent de aer rece şi se auziră glasuri din depărtare.

Primul ministru se ridică şi reuşi chiar să zâmbească. Cu un calm incredibil, spuse:

— Domnilor, cred că e cazul s-o luăm de la început, într-un alt loc.

Şi îi conduse afară din încăpere.

Mary şi Brosnan stăteau pe bancheta din spate a Mercedesului, iar Harry Flood pe fotoliul de lângă Charlie Salter, care îşi dădea toată silinţa prin traficul aglomerat.

— Ascultaţi, spuse Mary, trebuie să vorbesc cu generalul de Brigadă Ferguson. E esenţial.

Treceau peste Putney Bridge. Flood întoarse capul, privindu-l pe Brosnan, care încuviinţă.

— Okay, spuse Flood. Fă ce vrei. Mary telefonă de la aparatul din maşină, la Ministerul Apărării, dar Ferguson nu era acolo. Nu se prea ştia unde se dusese. Lăsă la sala de control numărul telefonului din maşină şi îl închise.

— Aleargă ca scos din minţi, cu toţi ceilalţi, spuse Brosnan, aprinzându-şi o ţigară. Flood îi spuse lui Salter:

— Okay, Charlie, la Epsom, apoi prin Dorking şi pe Horsham Road, şi cale-o pe coadă.

Buletinul de ştiri B.B.C: care fu auzit la radioul din Morris, era transmis pe obişnuitul ton calm şi lipsit de emoţie. Avusese loc un atac cu bombe asupra casei de la Numărul Zece, Downing Street, în jurul orei zece dimineaţă. Clădirea suferise unele avarii, dar primul ministru şi membrii cabinetului de război care se întruniseră în acele momente erau cu toţii în siguranţă.: Furgonul pendulă pe şosea, când Angel începu să suspine:

— O, Doamne, nu!

…Dillon puse o mână pe volan.

— Fii calmă, fetiţo, spuse el liniştit. Tu vezi-ţi de condus.

— Fahy părea gata să i se facă rău.

— Dacă aveam timp să aplic aripioarele alea pe cilindru, alta ar fi fost situaţia. Te-ai grăbit prea mult, Sean. L-ai lăsat pe Brosnan să te preseze şi asta ţi-a fost fatal.

— Poate, replică Dillon, dar în final nu contează decât că am ratat.

Scoase o ţigară, o aprinse şi deodată izbucni într-un râs neputincios.

Aroun plecase din Paris la nouă şi jumătate, pilotând chiar el turboreactorul Citation, întrucât Rashid avea calificativul de copilot, necesar conform regulamentelor de zbor. Makeev, în cabina din spatele lor, citea ziarul de dimineaţă, când Aroun intră în legătură cu turnul de control al aeroportului Maupertus din Cherbourg pentru a obţine autorizaţia de aterizare pe pista sa privată de la Saint-Dénis.

Controlorul de zbor îi dădu aprobarea, apoi spuse:

— Tocmai am primit un flash de ştiri. Atac cu bombe asupra guvernului britanic pe Downing Street, la Londra.

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie Aroun.

— Pe moment, n-au spus mai mult.

Aroun îi zâmbi surescitat lui Rashid, care auzise şi el mesajul.

— Treci la manşă şi execută aterizarea.

Se retrase în cabină, aşezându-se în faţa lui Makeev.

— S-a transmis un buletin de ştiri. Atac cu bombe la Zece Downing Street.

Makeev aruncă ziarul.

— Şi altceva?

— Atâta, deocamdată.

Aroun îşi ridică privirea spre cer, desfăcând mâinile:

— Dumnezeu fie lăudat!

Ferguson stătea lângă carele de reportaj din Mountbatten Green, cu detectivul inspector Lane şi sergentul Mackie. Ningea uşor, iar o echipă de expertiză criminalistică de la poliţie inspecta cu atenţie al treilea brand al lui Fahy, cel care nu explodase.

Urâtă treabă, domnule, spuse lane. Ca să folosesc o frază de modă veche, drept în inima Imperiului. Vreau să zic, cum poate să le meargă cu aşa ceva?

— Fiindcă trăim într-o democraţie, inspectore, fiindcă oamenii trebuie să-şi vadă înainte devieţile lor, ceea ce înseamnă că, nu putem transforma Londra într-o fortăreaţă înarmată, stil est-european. Un comisar tânăr se apropie cu un telefon mobil şi-i şopti ceva lui Mackie. Sergentul răspunse:

— Scuzaţi-mă, domnule general de Brigadă, e urgent, sună de la birou. Domnişoara căpitan Tanner v-a

Căutat acolo.

— Dă telefonul încoace, ceru «generalul. Aici Ferguson… înţeleg… Spune-mi numărul, îi făcu semn lui Mackie, care scoase un carnet şi un creion şi îl notă după dictare.

Mercedesul tocmai trecea prin Porking, când sună télefonul. Mary răspunse imediat:

— Domnule general de Brigadă?

— Ce se întâmplă?

— Atacul cu mortiere de la Numărul Zece. Numai Dillon poate să fi fost. Am aflat că a cumpărat cincizeci de livre de Semtex din Londra, aseară, de la Jack Harvey.

— Unde sunteţi acum?

— Tocmai ieşim din Dorking, domnule, pe Horsham Road, Martin, eu şi Harry Flood. Avem o adresă a lui Dillon.

— Dă-mi-o.

Îi indică din nou lui Mackie cu capul şi o repetă cu glas tare, pentru ca sergentul s-o scrie în carnet.

— Drumuleste prost, domnule, spuse Mary, plin de zăpadă, dar ar trebui să ajungem la acea fermă Cadge End într-o jumătate de oră.

— Perfect. Nu te pripi, Mary, iubita mea, dar nici nu-l lăsa pe ticălos să scape. Vă trimitem întăriri cât mai rapid posibil. Voi fi în maşina mea, aşa că ai numărul.

— Am înţeles, domnule.

Închise telefonul, iar Flood se întoarse spre ea: – Okay?

— Întăririle sunt pe drum, dar nu trebuie să-l lăsăm să fugă.

Brosnan scoase Browningul din buzunar şi îl verifică.

— Nu va scăpa, spuse el, înverşunat. De data asta, nu.

Ferguson îl informă calm pe „Lane despre cele întâmplate.

— Ce crezi că face Harvey, inspectore?

— Se tratează la vreun medic corupt, undeva într-o clinică privată discretă, domnule.

— Perfect, cercetează şi, dacă e cum spui, nu te amesteca… Pune-l doar sub supraveghere, dar acum mergem la acel Cadge End, şi repede. Du-te şi pregăteşte maşinile.

Lane şi Mackie plecară grăbiţi şi, în timp ce Ferguson dădea să-i urmeze, primul ministru apăru de după colţul clădirii. Purta un palton închis la culoare şi îl însoţeau ministrul de interne şi câţiva asistenţi. Văzându-l pe Ferguson, se apropie.

— Opera lui Dillon, domnule general de Brigadă?

— Aşa cred, domnule prim-ministru.

— A fost pe-aproape, zâmbi John Major. Prea aproape ca să pe Simţim bine. Remarcabil om, acest Dillon.

— Nu pentru mult timp, domnule prim-ministru, tocmai i-am aflat în sfârşit o adresă.

— Atunci, nu te reţin, domnule general de Brigadă, înainte, cu toate mijloacele!

Ferguson se întoarse şi plecă grăbit.

Drumul printre copaci, la Cadge End, era acoperit cu mai multă zăpadă decât la plecare. Angel se hurducă de-a lungul drumului cu maşina, spre fermă, şi intră în hambar. Opri motorul, lăsându-se o tăcere apăsătoare.

— Şi acum? întrebă Fahy. Un ceai bun, cred.

Dillon coborî, ocoli până în spate să deschidă porţile şi scoase rampa.

— Ajută-mă, Danny.

Scoaseră motocicleta, iar Dillon o rezemă pe cric.

— A lucrat excelent. Bună treabă ai făcut cu ea, Danny.

Angel o luase înainte şi, în timp ce mergeau după ea, Fahy întrebă:

— N-ai niciun nerv în trup, nu-i aşa, Sean?

— N-am văzut niciodată rostul.

— Ei bine, eu am, Sean, şi nu de-un ceai împuţit am nevoie, ci de-un whisky.

Intră în living, iar Dillon urcă în dormitorul lui. Găsi o geantă mare veche şi băgă repede în ea costumul, trenciul, cămăşile pantofii şi celelalte obiecte mărunte. Îşi controlă portofelul. Îi mai rămăseseră cam patru sute de lire sterline. Deschise servieta, unde erau cei cinci mii de dolari rămaşi din banii de cheltuială, precum şi Waltherul cu surdina Carswell la gura ţevii. Armă pistolul, pregătindu-l de acţiune; şi-l puse la loc înservietă, împreună cu permisul de conducere din Jersey şi brevetul de pilot. Descheie fermoarul scurtei, scoase Beretta şi îl verifică, apoi şi-l înfipse la spate, sub cureaua pantalonilor de piele, ascunzând patul sub geacă.

Când coborî cu geanta şi servieta, Fahy se uita la televizor, în picioare. Se transmiteau imagini cu Whitehall sub zăpadă, Downing Street şi Mountbatten Green.

— Tocmai l-au dat pe primul ministru inspectând pagubele. Părea să n-aibă nicio grijă pe lumea asta.

— Da, are noroc cu carul, comentă Dillon. Angel veni şi-i dădu o ceaşcă de ceai.

— Acum ce se va întâmpla, domnule Dillon?

Ştii foarte bine ce, Angel. Îmi iau zborul, în nemărginirile albastre.

— Spre acel Saint-Dénis?

— Exact.»

— Ţie-ţi convine, Sean, iar pe noi ne laşi aici, să ducem greul, spuse Fahy.

— Şi ce-ar putea fi atât de greu?

— Ştii ce vreau să spun.

— Nimeni nu are nicio informaţie despre tine, Danny. Eşti în siguranţă până la Ziua de Apoi. Eu sunt cel după care umblă dobitocii ăia. Brosnan şi gagică-sa şi generalul de Brigadă Ferguson, pe seama mea vor pune totul.

Fahy se întoarse în altă parte, iar Angel întrebă:

— N-am putea veni şi noi, domnule Dillon? Lăsând ceaşca jos, Dillon îi puse mâinile pe umeri:

— Nu e nevoie, Angel. Fugarul sunt eu, nu tu sau Danny. Ăia nici măcar nu ştiu că existaţi.

Se duse la telefon, ridică receptorul şi sună la aerodromul

Grimethorpe. Grant răspunse imediat:

Da, cine e?

Peter Hilton, bătrâne, reveni Dillon la personajul de absolvent al şcolii publice. Zborul meu e okay? Nu-i prea zăpadă?

E degajat până la celălalt capăt, în West Country, răspunse Grant. Totuşi, decolarea de-aici ar putea fi complicată. Când vrei să mergem?

— Ajung în jumătate de oră. Îţi convine aşa?

— Te aştept.

Când Dillon închise telefonul, Angel strigă:

— Nu, unchiule Danny! Întorcându-se, Dillon îl văzu pe Fahy în uşă, ţinând cu ambele mâini o puşcă de vânătoare.

— Dar nu-mi convine mie, Sean, spuse el, trăgând cocoaşele.

— Danhy, băiatule, îşi desfăcu Dillon braţele. Nu face asta.

— Mergem cu tine, Sean, şi aşa rămâne.

— Ţi-e de bani, Danny? Nu ţi-am spus că omul pentru care lucrez poate aranja plăţi oriunde?

Fahy tremura, cu puşca legănându-i-se în mâini.

— Nu, nu de bani e vorba. Păru să se mai înmoaie.

— Mi-e frică, Sean. Iisuse, când am văzut la televizor… Dacă mă prind, am să-mi petrec tot restul zilelor în puşcărie, Sunt prea bătrân, Sean.

— Atunci, de ce-ai acceptat de la început să fii alături de mine?

— Aş vrea şi eu să ştiu. Atâţia ani am stat aici, ieşindu-mi din minţi de plictiseală. Furgonul, mortierele, erau doar ca să am o ocupaţie, o fantezie, iar pe urmă ai apărut tu şi totul a devenit realitate.

— Înţeleg, spuse Dillon.

Fahy ridică puşca.

— Deci, asta e, Sean. Dacă noi nu mergem, nu pleci nici tu.

Mâna lui Dillon găsi la spate patul pistolului Beretta, braţul i se răsuci în faţă şi-i trase lui Danny două gloanţe în inimă, făcându-l să se clatine de-a-ndărătelea până în vestibul. Lovi peretele opus şi alunecă în jos.

Angel zbieră, alergând să îngenuncheze lângă el. Se ridică încet, privindu-l fix pe Dillon.

— L-ai omorât.

— Nu mi-a dat de ales.

Fata se răsuci, deschise uşa din faţă, iar Dillon alergă după ea.

Fugind prin curte, Angel dispăru într-unul dintre hambare. Intrând un pas, Dillon se opri să asculte. De undeva din pod se auzea un freamăt şi cădeau paie.

— Angel, ascultă-mă. Te iau cu mine.

— Ba n-ai să mă iei. Ai să mă omori ca pe unchiul Danny, Eşti un asasin blestemat, răsună înfundată vocea ei.

Un moment, Dillon întinse braţul stâng, cu pistolul Beretta îndreptat spre pod.

— Şi la ce te-ai fi aşteptat? Despre ce crezi că era vorba?

Tăcere. Se întoarse, străbătu grăbit curtea şi intră în casă, trecând peste trupul lui Fahy. Îşi băgă Beretta la loc în cingătoare, luă servieta şi geanta cu hainele, reveni la hambar şi le puse pe fotoliul de lângă volan al furgonului Morris.

Mai încercă o dată:

— Vino cu mine, Angel. N-am să-ţi fac nici cel mai mic rău, jur.

Niciun răspuns.

Atunci, să te ia dracu'. Se aşeză la volan şi porni.

Peste câtva timp, când se lăsă liniştea, Angel coborî şi merse în casă. Se aşeză lângă trupul unchiului cu spatele rezemat de perete şi o expresie goală pe faţă, fără să se mişte, nici chiar când auzi sunetul unei maşini sosind în curte.

Capitolul 14

Pista de decolare din Grimethorpe era acoperită complet cu zăpadă. Uşile hangarului erau închise şi nu se zărea niciunul dintre cele două avioane. Prin hornul de tablă ieşea fum, singurul semn de viaţă, când Dillon veni cu maşina spre vechiul turn şi frână. Coborî, cu geanta şi servieta, şi merse până la uşă. Când intră, îl văzu pe Bill Grant în picioare lângă sobă, bându-şi cafeaua.

— A, aici erai, bătrâne, spuse Dillon. Părea pustiu, începusem să mă îngrijorez.

— Nu era nevoie.

Grant, care purta o salopetă neagră de zbor veche şi o scurtă aviatică din piele, luă o sticlă de scotch şi-şi turnă puţin în cana cu cafea.

Dillon lăsă geanta jos, rămânând însă cu servieta în mâna dreaptă.

— Mă întreb dacă e înţelept ce faci, bătrâne? remarcă el, pe cel mai tipic ton de şcoală publică.

— N-am fost niciodată deosebit de înţelept, bătrâne.

Grant părea să-l ironizeze.

— Aşa am ajuns în fundătura asta.

Merse la birou şi se aşeză. Dillon văzu că avea desfăcută o hartă, cu zona Canalului Mânecii, coastele Normandiei şi împrejurimile oraşului Cherbourg, harta pe care o consultase el cu Angel, în prima seară.

— Ascultă, tare aş mai vrea să mergem, bătrâne, spuse el. Dacă eşti îngrijorat pentru restul taxei, îţi pot plăti cash.

Ridică servieta.

— Sunt sigur că nu ai nimic împotriva dolarilor americani.

— Nu, dar am împotrivă să fiu luat de prost, arătă Grant harta. Land's End, vezi să nu. Te-am văzut uitându-te la asta atunci, când ai venit cu fata. Canalul englez şi coasta Franţei. Ce-aş vrea eu să ştiu, e în ce încerci să mă bagi.

— Zău că eşti prost de dai în gropi, răspunse Dillon. Grant deschise un sertar al biroului şi-şi scoase vechiul revolver Webley.

— Vom vedea, nu-i aşa? Acum, pune servieta pe birou şi dă-te mai înapoi, până văd eu ce-avem aici.

— Sigur, bătrâne, nu e nevoie de violenţă.

Dillon se apropie şi-i puse servieta în faţă. În acelaşi moment, scoase Beretta de la cingătoare, întinse mâna peste masă şi îl împuşcă pe Grant de la câţiva centimetri.

Grant căzu pe spate cu scaunul. Dillon băgă Beretta la loc, împături harta, o luă sub braţ, îşi ridică geanta şi servieta şi ieşi, mergând cu paşi grei prin zăpadă, spre hangar. Intră pe uşa mică, trase zăvorul porţii glisante şi dădu la iveală cele două aeronave. Alese avionul Cessna Conquest, din simplul motiv că se afla cel mai aproape. Scara uşii era coborâtă. Aruncă înăuntru geanta şi servieta, urcă şi închise uşa după el.

Se aşeză pe scaunul din stânga şi studie harta… Aproximativ o sută patruzeci de mile până la Saint-Dénis. Dacă nu avea probleme cu vânturile din faţă, un asemenea avion putea ajunge în patruzeci şi cinci de minute. Nu depusese niciun plan de zbor, aşa că avea să apară ca un punct neidentificat pe radarul cuiva, dar nu conta. Dacă zbura drept peste mare pe la Brighton, urma să se piardă la jumătatea Canalului

înainte de a înţelege cineva ce se întâmpla. Se punea problema apropierii de Saint-Dénis, dar, dacă aborda coasta la două sute de metri altitudine, cu un dram de noroc avea să treacă pe sub radarul aeroportului Maupertus din Cherbourg.

Puse harta pe scaunul alăturat, s-o poată vedea, şi porni motoarele, acţionându-l mai întâi pe cel din stânga, apoi şi pe dreptul. Scoase Conquestul din hangar şi se opri să facă un control complet al carlingii. Aşa cum se lăudase Grant, rezervoarele de combustibil erau pline. Dillon îşi încheie centura şi rulă pe bretea; apoi până în capătul pistei. Întoarse spre vânt şi porni înainte. Simţi imediat tracţiunea zăpezii, mări puterea şi forţă la maximum, trăgând înapoi manşa. Avionul decola şi începu să urce. Se înclină pentru a coti spre Brighton şi văzu jos o limuzină neagră ieşind dintre copaci, spre hangare.

— Ei, nu ştiu cine naiba oţi fi, spuse el încet, dar dacă după mine veneaţi, aţi întârziat.

Şi întoarse Conquestul într-un arc larg, îndreptându-se spre coastă.

Angel stătea la masa din bucătărie, ţinând în mână cana de cafea pe care i-o dăduse Mary. Brosnan şi Harry Flood, cu braţul suspendat în eşarfă, ascultau în picioare, iar Charlie Saiter stătea rezemat de uşă.

— Dillon şi unchiul tău au fost pe Downing Street, vrei să spui? întrebă Mary.

Angel dădu din cap:

— Eu am condus Morris-ul cu motocicleta domnului înăuntru. A mers după unchiul Danny, care era cu ford-ul Tranzit. Părea ameţită.

— L-am adus înapoi de la Bayswater, iar unchiul Danny se temea, îi era frică de ceea ce se putea întâmpla.

— Şi Dillon?

— El trebuia să decoleze de la aerodromul din Gri-thorpe. S-a înţeles cu domnul Grant care îl ţine. A zis că voia să zboare la Land's End, dar minţea. Strânse cana în mâini, cu privirea în gol. Brosnan întrebă cu blândeţe:

— Unde voia să ajungă, Angel, ştii cumva?

— Mi-a arătat pe hartă. În Franţa. Era în josul coastei, „e la Cherbourg. Avea însemnată o pistă de aterizare, un loc numit Saint-Dénis.

— Eşti sigură? insistă Brosnan.

— A, da. Unchiul Danny i-a cerut să ne ia şi pe noi, dar n-a vrut şi

atunci unchiul Danny s-a supărat. A venit cu puşca şi pe urmă…

Începu să suspine. Mary o cuprinse cu braţele:

— Nu-i nimic, gata, nu face nimic.

— Mai era şi altceva? întrebă Brosnan.

— Nu cred, răspunse fata, cu aceeaşi expresie năucită. I-a oferit unchiului Danny bani. A spus că omul pentru care lucrează poate aranja plăţi oriunde în lume.

— N-a spus cine era acel om?

— Nu, n-a spus niciodată.

Se lumină la faţă.

— Prima oară, când a venit, a zis ceva în sensul că lucrează pentru arabi.

Mary îl privi pe Brosnan:

— Irak?

— Întotdeauna am considerat-o o posibilitate.

— Perfect, să mergem, interveni Flood. Să cercetăm acel Grimethorpe. Tu stai aici cu puştoaica, Charlie, îi spuse el lui Salter, până soseşte cavaleria. Luăm Mercedesul.

Şi ieşi primul din casă.

În Marea Sală de la Saint-Dénis, Rashid, Aroun şi Makeev stăteau în picioare, bând şampanie, în aşteptarea ştirilor de la televiziune.

— O zi de sărbătoare la Bagdad, spuse Aroun. Poporul va şti cât de puternic e preşedintele său.

Pe ecran apăru crainicul, care rosti o scurtă introducere, după care urmară imaginile Whitehall sub zăpadă, garda de la Cavaleria Regală, curtea din spate de la Numărul Zece Downing Street, perdele atârnând la ferestrele sparte, Mountbatten Green şi primul ministru inspectând avariile. Cei trei rămaseră într-o tăcere şocată.

Aroun vorbi cel dintâi.

— A dat greş, şopti el. Totul, degeaba. Câteva ferestre sparte, o groapă în grădină.

— Atentatul a avut loc, protestă Makeev. Cel mai senzaţional atac asupra guvernului britanic organizat vreodată, în plin sediu al puterii.

— Cui îi pasă? îşi aruncă Aroun paharul de şampanie în şemineu. Aveam nevoie de un rezultat şi nu ne-a obţinut niciunul. N-a reuşit nici cu Thatcher, nici cu primul ministru britanic. În ciuda vorbelor lui umflate, Josef, nimic decât eşecuri.

Se aşeză într-unul din scaunele cu spătar înalt din jurul mesei de sufragerie, iar Rashid spuse:

— Bine că nu i-am plătit milionul de dolari.

— Adevărat, răspunse Aroun, dar banii contează cel mai puţin. Poziţia mea personală faţă de preşedinte e în joc.

— Şi ce facem? întrebă Makeev.

— Ce facem? îşi ridică Aroun privirea spre Rashid. Îl vom primi pe prietenul nostru Dillon cu multă căldură, într-o zi foarte friguroasă, nu-i aşa, Ali?

— La ordinele dumitale, domnule Aroun, răspunse Rashid.

— Şi tu, Josef, eşti alături de noi în treaba asta? întrebă Aroun.

— Firește, îl asigură Makeev, întrucât altceva nu prea avea ce spune. Firește.

Când turnă încă un pahar de şampanie, mâinile îi tremurau.

În timp ce Mercedesul ieşea dintre copaci, la Gri-methorpe, avionul Conquest se îndepărta, înclinat pe o parte. Conducea Brosnan, cu Mary alături şi Harry Flood pe bancheta din spate.

Mary se aplecă pe fereastră:

— Crezi că ele?

— Poate, răspunse Brosnan. Vom afla curând. Trecură pe lângă hangarul deschis, cu aparatul Navajo Chieftain înăuntru, şi se opriră la barăci. Brosnan, intrând primul pe uşă, îl găsi pe Grant.

— Aici, îi chemă el.

Mary şi Flood i se alăturară.

— Deci, Dillon era în avion, comentă ea.

— Evident, răspunse mohorât Brosnan.

— Ceea ce înseamnă că ticălosul ne-a tras clapa, adăugă Flood.

— Nu fi chiar aşa de sigur, îi spuse Mary. Mai era un avion în hangar.

Şi se întoarse, ieşind în fugă.

— Ce se întâmplă? întrebă Flood, în timp ce-l urma pe Brosnan afară.

— Printre altele, domnişoara asta e întâmplător şi pilot în Army Air Corps.

Când ajunseră la hangar, uşa Airstair a Navajo-ului era deschisă, iar Mary se afla în carlingă. Se ridică şi ieşi.

— Are plinul făcut.

— Vrei să-l urmărim? o întrebă Brosnan.

— De ce nu? Cu puţin noroc, vom zbura drept în coada lui.

Arăta feroce şi hotărâtă; deschise poşeta şi scoase telefonul celular.

— Nu-l las pe omul ăsta să scape cu ce-a făcut. Trebuie să fie pus la punct o dată pentru totdeauna.

Ieşi, scoase antena telefonului şi formă numărul din maşina lui Ferguson.

Limuzina, în fruntea unui convoi de şase maşini ale Branşei Speciale fără însemne, tocmai intra în Dorking, când Ferguson primi apelul. Detectivul inspector Lane stătea alături; iar sergentul Mackie în faţă, lângă şofer.

Ferguson ascultă raportul lui Mary şi se hotărî:

— Sunt complet de acord. Trebuie să-l urmăriţi pe Dillon cu toată viteza spre locul acela de la Saint-Dénis.

Ce îmi cereţi?

— Vorbiţi cu colonelul Hernu de la Serviciul Cinci; Cereţi-i să afle a cui e pista de la Saint-Dénis, ca să ştim: ce ne aşteaptă. Va dori să vină personal, evident, dar asta va lua timp. Rugaţi-l să aranjeze cu autorităţile de la aeroportul Maupertus din Cherbourg. Pot acţiona ca verigă de legătură pentru noi când ne apropiem de coasta franceză.

— Mă ocup imediat, iar voi folosiţi frecvenţa asta radio, îi dădu el rapid detaliile. Vă va pune în contact direct cu mine la Ministerul Apărării. Dacă nu ajung între timp la Londra, vă vor face ei legătura.

— Am înţeles.

— Şi, Mary, iubito, ai grijă. Ai mare grijă.

— Mă voi strădui, domnule.

Mary închise telefonul celular, îl puse în poşetă şi reveni în hangar.

— Deci, plecăm? întrebă Brosnan.

— Va vorbi cu Max Hernu, la Paris. O să ne aranjeze legătura cu aeroportul Maupertus din Cherbourg, ca să ne anunţe în ce ne băgăm. Zâmbi subţire:

— Aşadar, să mergem. Ar fi mare păcat să ajungem acolo pentru a constata că s-a dus mai departe. Urcă în Navajo şi se aşeză în carlingă. Harry Flood intră următorul, instalându-se pe un fotoliu din cabină. Îl urmă Brosnan, care ridică uşa Airstair şi se aşeză pe fotoliul copilotului, lângă ea. Mary porni primul motor, apoi pe al doilea, termină verificarea carlingii şi scoase aparatul din hangar. Începuse să

ningă, un vânt slab suflând zăpada peste pistă în perdele dese, pe când Mary rulă până în capăt şi întoarse.

— Gata? întrebă.

Brosnan dădu din cap. Mary ambala motoarele, avionul porni vuind pe pistă şi-şi luă zborul spre cerul plumburiu, în timp ce Mary trăgea de manşă.

Max Hernu stătea la birou, în cabinetul său din sediul D.G.S.E., privind nişte hârtii cu inspectorul Savary, când i se făcu legătura cu Ferguson.

— Charles, aţi avut nişte momente interesante la Londra în dimineaţa asta.

— Nu râde, bătrâne prieten, fiindcă toată încurcătura îţi poate ateriza foarte bine ţie în braţe. Numărul, unu, este o pistă privată de decolare într-un loc numit Saint-Dénis, mai în jos pe coastă de la Cherbourg. A cui e?

Hernu acoperi receptorul cu o mână şi-i spuse lui Savary:

— Întreabă la computer. Cine e proprietarul pistei de decolare private de la Saint-Dénis, pe coasta normandă?

Savary ieşi grăbit, iar Hernu continuă:

— Spune-mi despre cee-vorba, Charles. Ferguson îi explică. În încheiere, zise:

— De data asta, trebuie să-l prindem pe ticălos, Max, să-l terminăm o dată pentru totdeauna.

— De acord, prietene.

Savary reveni repede, cu o hârtie pe care i-o dădu lui Hernu. Acesta o citi şi fluieră uşor.

— Pista respectivă face parte din proprietatea castelului Saint-Dénis, care îi aparţine lui Michael Aroun.

— Miliardarul irakian? râse aspru Ferguson. Toate se explică. Vrei să aranjezi autorizarea pentru Mary Tanner la Cherbourg şi să te îngrijeşti să-i parvină informaţia asta?

— Desigur, prietene. Voi pregăti şi un avion, neîntârziat, şi mă duc acolo personal, cu o echipă de la Serviciul Cinci.

— Succes la vânătoare, nouă tuturor, mai spuse Charlie Ferguson şi închise.

Peste coasta Normandiei pluteau nori groşi la mică înălţime. Dillon, aflat încă la câţiva kilometri în larg, ieşi cam la trei sute de metri altitudine şi coborî mai mult, apropiindu-se de litoral la vreo sută

cincizeci de metri, asupra unei mări furtunoase, cu valuri înspumate. «Zborul decursese ca un vis, fără nicio problemă, navigaţia fusese dintotdeauna punctul lui forte şi când ajunse deasupra uscatului, văzu castelul Saint-Dénis cocoţat pe marginea falezei, cu pista la câteva sute de metri mai în spate. Era cât de cât zăpadă, dar nu atât de multă ca în Anglia. Exista un mic hangar de prefabricate, cu turboreactorul Citation parcat afară. Făcu un singur rând pe deasupra castelului, coti în vânt şi coborî profundoarele, executând o aterizare perfectă.

Aroun şi Makeev stăteau aşezaţi lângă foc, în sala mare, când auziră sunetul avionului deasupra. Rashid se grăbi să deschidă glasvandul. Ieşiră cu toţii pe terasa înzăpezită, Aroun privind printr-un binoclu. La trei sute de metri distanţă, pe pistă, avionul Cessna Conquest ateriza şi rulă spre hangar, cotind pentru a se alinia lângă Citation.

— Deci, a venit, observă Aroun. Focaliză binoclul spre avion, văzând că uşa se deschidea şi apărea Dillon. Îi dădu binoclul lui Rashid, care aruncă o privire, apoi şi lui Makeev.

— Merg să-i iau eu Land-Roverul, spuse Rashid.

— Ba nu te duci nicăieri, clătină din cap Aroun. Lasă-l pe afurisitul ăsta să meargă prin zăpadă, cum i se cuvine, iar când ajunge aici, îl vom aştepta.

Când coborî, Dillon lăsă geanta şi servieta în Conquest. Merse spre Citation şi-şi aprinse o ţigară, privind avionul. Era un model cu care zburase de multe ori în Orientul Mijlociu, favoritul lui personal, îşi termină ţigara şi mai aprinse una. Domnea un ger amarnic şi o linişte desăvârşită; trecuseră cincisprezece minute şi încă nu apărea niciun mijloc de transport.

Deci, aşa stă treaba? murmură el încet şi reveni la Conquest.

Deschise servieta, inspectă Waltherul şi surdina Carswell, îşi potrivi Beretta la spate, apoi luă geanta într-o mână, servieta în cealaltă, traversă pista şi porni pe cărarea printre copaci.

La optzeci de kilometri în larg, Mary se identifică pentru turnul de control al aeroportului Maupertus. Primi răspunsul imediat.

— Vă aşteptam.

— Am autorizare să aterizez pe pista de la Saint-Dénis?

— Vremea se înrăutăţeşte rapid. Ni s-a raportat ceaţă la trei sute de metri, acum doar douăzeci de minute. Trebuie să fi ajuns la două sute cel mult. Vă recomandăm să încercaţi aici.

Brosnan, care asculta la cealaltă pereche de căşti, întoarse capul spre ea, alarmat:

— Nu se poate, nu tocmai acum. Mary transmise la Maupertus:

— E extrem de urgent să ajung acolo.

— Avem un mesaj pentru dumneavoastră de la colonelul Hernu.

— Citiţi-l, ceru ea.

— Pista de la Saint-Dénis aparţine de Château Saint-Dénis, care e proprietatea domnului Michael Aroun.

Vă mulţumesc, răspunse ea calmă. Terminat convorbirea.

Se întoarse spre Brosnan:

— Ai auzit? Michael Aroun.

— Unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, confirmă Brosnan. Şi irakian pe deasupra.

— Totul se leagă.

Brosnan îşi descheie centura.

— Merg să-i spun lui Harry.

Dillon se trudea prin zăpadă spre terasa din faţa castelului, privit de cei trei. Aroun spuse:

— Ştii ce ai de făcut, Josef.

— Firește.

Makeev scoase un pistol automat Makarov din buzunar, se asigură că era gata de luptă şi îl puse la loc.

— Du-te şi deschide-i Ali, îi ordonă Aroun lui Rashid. Rashid ieşi. Aroun se duse la canapeaua de lângă foc şi luă un ziar. Când merse la masă să se aşeze, puse ziarul în faţa lui, scoase din buzunar un revolver Smith & Wesson şi îl ascunse dedesubt.

Rashid deschise uşa, în timp ce Dillon urca treptele acoperite de zăpadă.

Domnule Dillon, îl salută tânărul căpitan. Deci, aţi ajuns?

— Aş fi apreciat o maşină, răspunse Dillon.

— Domnul Aroun vă aşteaptă înăuntru. Să vă iau bagajul.

Dillon puse geanta jos, rămânând cu servieta în mână.

— Pe asta o ţin la mine, zâmbi el. Ce-a mai rămas din bani.

Îl urmă pe Rashid peste enorma întindere de dale albe şi negre, intrând în marea sală, unde Aroun aştepta la masă.

— Intră, domnule Dillon, îl pofti irakianul.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi de-aici, răspunse Dillon, mergând spre masă, pentru a se opri în faţa ei, cu servieta în mâna

dreaptă.

— Nu te-ai descurcat prea bine, remarcă Aroun. Dillon ridică din umeri:

— Mai câştigi, mai şi pierzi.

— Mi s-au promis fapte mari. Trebuia să dai foc lumii.

— Altă dată, poate, puse Dillon servieta pe masă.

— Altă dată.

Dintr-odată, chipul lui Aroun se schimonosi de furie.

— Altă dată? Lasă-mă să-ţi spun ce-ai făcut. Nu numai pe mine m-ai dezamăgit, ci şi pe Saddam Hussein, preşedintele ţării mele. I-am dat cuvântul, cuvântul meu de onoare şi, din cauza dumitale, de onoarea mea s-a ales praful.

— Şi ce vrei să fac, să spun că-mi pare rău? Rashid stătea aşezat pe marginea mesei, legănându-şi un picior. Îi spuse lui Aroun:

— În situaţia de faţă, a fost o decizie înţeleaptă să nu-l plătim pe acest om.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Dillon.

— Despre „milionul avans" pe care mi-ai cerut să-l depun la Zürich.

— Am vorbit cu administratorul băncii, replică Dillon. Mi-a confirmat că fusese depus în contul meu.

— La instrucţiunile mele, nătărăule! Am un depozit de milioane la banca aia. Era de ajuns să ameninţ cu transferul altundeva, ca să-i pun să facă sluj.

— Nu trebuia să faci asta, spuse calm Dillon. Eu mă ţin întotdeauna de cuvânt, domnule Aroun. Pretind ca şi ceilalţi să facă la fel. O chestiune de onoare.

— Onoare? Mie îmi vorbeşti de onoare? râse zgomotos Aroun. Ce zici de asta Josef?

Makeev, care stătuse după uşă, ieşi cu Makarov-ul în mână. Dillon se întoarse pe jumătate, iar rusul spuse:

— Uşor, Sean, uşor.

— Nu merge cu mine întotdeauna uşor, Josef? i-o întoarse Dillon.

— Mâinile pe cap, domnule Dillon, îi comandă Rashid. Dillon se supuse. Rashid îi descheie geaca de motociclist, îl căută de arme, nu găsi nimic. Ocolindu-i talia cu mâinile, descoperi Beretta.

— Ce şmecher, comentă el, punând pistolul pe masă.

— Pot să-mi aprind o ţigară?

Dillon duse o mână la buzunar, iar Aroun aruncă ziarul într-o parte, ridicând pistolul Smith & Wesson. Dillon scoase un pachet de ţigări.

— E-n regulă?

Îşi puse una în gură, iar Rashid îi dădu foc. Irlandezul rămase cu ţigara în colţul gurii.

— Şi acum, ce urmează? îmi va zbura Josef creierii?

— Nu, îmi rezervau plăcerea asta, răspunse Aroun.

— Domnule Aroun, hai să fim rezonabili, desfăcu Dillon cataramele servietei şi începu s-o deschidă. Îţi dau înapoi ce-a mai rămas din banii de operare şi ne declarăm achitaţi. Ce zici?

— Crezi că se poate îndrepta totul cu bani?

— Nu tocmai, replică Dillon şi scoase din servietă Waltherul cu amortizor Garswell, împuşcându-l între ochi. Aroun se răsturnă cu scaunul, iar Dillon, răsucindu-se, se lăsă într-un genunchi şi scuipă două gloanţe în Makeev, care trăgea în gol.

Din nou în picioare, Dillon se întoarse cu Waltherul întins, iar Rashid ridică mâinile la nivelul umerilor.

— Nu e nevoie, domnule Dillon, pot fi de folos.

— Al dracului de multă dreptate ai.

Pe deasupra vui brusc un avion. Dillon îl apucă pe Rashid de umăr şi îl împinse spre glasvand.

— Deschide, ordonă el.

— În regulă.

Rashid se conformă şi ieşiră pe terasă, de unde văzură avionul Navajo aterizând, în pofida ceţii care se îndesea.

— Cine să fie? întrebă Dillon. Nişte prieteni de-ai voştri?

— Nu aşteptam pe nimeni, jur, răspunse Rashid. Dillon îl împinse înapoi înăuntru şi-i aplică pe gât gura surdinei Carsweil.

— Aroun avea un seif privat drăguţ „ascuns la loc sigur în apartamentul de pe Avenue Victor Hugo, la Paris. Să nu-mi spui că nu are unul la fel şi aici.

Rashid nu ezită.

— E în cabinet, am să ţi-l arăt.

— Sigur că mi-l arăţi, răspunse Dillon, împingându-l spre uşă.

Mary rulă cu Navajo-ul de-a lungul pistei, amplasându-l în rând cu aparatele Conquest şi Citat ion. Opri motorul. Brosnan era deja în

cabină şi deschisese uşa. Coborî repede şi se întoarse să-l ajute pe Flood, Mary îi urmă. Era o linişte desăvârşită, doar vântul ridicând rotocoale de zăpadă.

— Citation-ul? întrebă ea. Nu poate fi al lui Hernu, n-a avut destul timp.

Trebuie să fie al lui Aroun, presupuse Brosnan.

Flood arătă spre urmele paşilor lui Dillon, perfect vizibile în zăpadă, care duceau spre cărarea dintre copaci şi castelul ce se înălţa mândru de cealaltă parte.

— Pe-aici, spuse el, şi porni înainte, urmat de Brosnan şi Mary.

Capitolul 15

Cabinetul era surprinzător de mic, lambrisat cu stejar albit şi având pe pereţi obişnuitele portrete în ulei ale unor aristocraţi din trecut. Conţinea un birou antic cu un scaun, un şemineu gol, un televizor cu fax şi câteva rafturi pline cu cărţi, pe un perete.

— Mai repede, ordonă Dillon, aşezându-se pe capătul biroului, să-şi aprindă o ţigară.

Rashid se duse la şemineu şi apăsă cu mâna lambriul din dreapta. Ascundea, evident, un arc. Un panou se deschise în afară, dezvăluind un mic seif. Rashid răsuci tamburul din centru înainte şi înapoi, apoi trase de mâner. Uşa refuză să se deschidă.

— Te sfătuiesc să te grăbeşti, îi spuse Dillon.

— Lasă-mi puţin timp.

Pe Rashid îl treceau sudorile.

— Trebuie c-am reţinut greşit cifrul. Să mai încerc. Repetă manevra, oprindu-se doar ca să-şi şteargă transpiraţia din ochi, apoi se produse un declic pe care-l auzi chiar şi Dillon.

— Asta e, spuse Rashid.

— Perfect. Să terminăm odată, întinse braţul stâng, cu Waltherul îndreptat spre spatele lui Rashid.

Irakianul deschise seiful, vârî mâna înăuntru şi se întoarse, cu un Browning. Dillon îl împuşcă în umăr, făcându-l să se răsucească în loc, şi-i mai trase un glonţ în spate. Tânărul ofiţer ricoşă din perete, căzu la podea şi se rostogoli pe burtă.

Dillon stătu un moment lângă el.

— Voi, ăştia, nu vă învăţaţi minte niciodată, şopti. Privi în seif.

Conţinea teancuri ordonate, cu hârtii a o sută de dolari, franci francezi, bancnote englezeşti de cincizeci de lire sterline. Se întoarse în marea sală şi-şi luă servieta. Revenind, o deschise pe birou şi o umplu cu bani din seif câţi încăpeau, fluierând încet de unul singur. Când nu mai încăpură, închise capacul. În acelaşi moment, auzi uşa din faţă deschizându-se.

Brosnan urcă primul pe treptele înzăpezite, ţinând în mâna dreaptă Browningul pe care îl primise de la Mordecai. Ezită un moment, apoi apăsă uşor uşa din faţă. Se deschise la prima atingere.

— Atenţie, spuse Flood.

Brosnan privi prudent înăuntru, observând întinderea vastă de dale negre şi albe, apoi scara arcuită.

— Linişte de mormânt. Eu intru.

În timp ce pornea, Flood îi spuse lui Mary:

— Stai aici, pentru moment.

— Şi se duse după el.

Uşile duble ale sălii mari stăteau deschise complet, iar Brosnan văzu imediat cadavrul lui Makeev. Se opri o clipă, apoi intră, cu Browningul pregătit.

— A fost pe-aici, nu încape vorbă. Mă întreb cine-i ăsta.

— Mai e unul, dincolo de masă, îl informă Flood.

O ocoliră, iar Brosnan se lăsă într-un genunchi şi întoarse cadavrul cu faţa în sus.

— Ei, ei, murmură Harry Flood, ăsta chiar şi eu ştiu cine e. Michael Aroun.

Mary înaintă în holul de la intrare, închizând uşa după ea, şi îi privi pe cei doi cum intrau în marea sală. Din stânga se auzi un uşor scârţâit lugubru, iar Mary se întoarse, pentru a vedea uşa deschisă a cabinetului. Scoase din poşetă Coltul 25 şi se îndreptă într-acolo.

În timp ce se apropia de uşă, apăru la vedere biroul şi trupul lui Rashid, căzut alături pe duşumea. Făcu un pas rapid înainte, împinsă de un reflex, iar Dillon ieşi de după uşă, îi smulse Coltul şi îl băgă în buzunar.

— Ia te uită, spuse el, ce plăcere neaşteptată! Şi îi înfipse ţeava Waltherului în coastă.

— Dar de ce l-a omorât? îl întrebă Flood pe Brosnan. Nu înţeleg.

— Fiindcă ticălosul l-a înşelat. Fiindcă nu şi-a achitat datoriile.

Se întoarseră şi o văzură pe Mary în uşă, cu Dillon după ea,

ţinând Waltherul în mâna stângă şi servieta în dreapta. Brosnan ridică Browningul.

— Aruncă-l şi dă-i cu piciorul, Martin, altfel o omor, spuse Dillon. Ştii că nu glumesc.

Brosnan puse cu grijă pistolul jos, apoi îl împinse dintr-un şut pe parchet.

— În regulă, Aşa e mult mai bine.

Dillon o împinse pe Mary spre ei şi trimise Browningul pe uşă afară, cu vârful piciorului.

— Pe Aroun l-am recunoscut dar, pentru informarea noastră, ăsta cine era? arătă Brosnan spre Makeev.

— Colonel Josef Makeev, K.G.B., Secţia din Paris. El m-a atras în afacerea asta. Un om de linie dură care nu-l plăcea pe Gorbaciov, nici ceea ce încearcă el să facă.

— Mai este un mort, în cabinet, îi spuse Mary lui Brosnan.

— Un căpitan de informaţii irakian, numit Ali Rashid, omul lui Aroun, explică Dillon.

— Ucigaş plătit, la asta te-ai coborât, Sean? dădu Brosnan din cap spre Aroun. De ce l-ai omorât, de fapt?

— Ţi-am spus, fiindcă n-a vrut să-şi plătească datoria. O chestiune de onoare, Martin. Eu mă ţin întotdeauna de cuvânt, ştii asta. El, nu. Cum naiba m-aţi găsit?

— O domnişoară numită Myra Harvey a pus să fii urmărit aseară. Aşa am ajuns la Cadge End. Devii neglijent, Sean.

— Se pare că da. Dacă te consolează cu ceva, singurul motiv pentru care n-am spulberat tot cabinetul de război britanic e că tu şi prietenii tăi ajunseseraţi prea aproape. Asta m-a determinat să mă grăbesc, lucru întotdeauna fatal. Danny voia să monteze stabilizatoare pe cilindrii ăia de oxigen pe care i-am folosit drept branduri. Le-ar fi influenţat decisiv precizia, dar n-am avut timp. Graţie ţie.

— Sunt încântat să aud, răspunse Brosnan.

— Şi aici cum m-ai găsit?

— Tânăra aceea nefericită ne-a spus, îl înştiinţa Mary.

— Angel? îmi pare rău pentru ea. Era o fată drăguţă.

— Şi Danny Fahy, şi Grant", la aerodrom? Şi pentru ei îţi pare rău? vru să ştie Brosnan.

— N-ar fi trebuit să se amestece.

— La Belfast, tu l-ai împuşcat pe Tommy McGuire? întrebă

Mary.

— Unul din cele mai bune roluri ale mele.

— Şi nu te-ai întors la avionul de Londra, adăugă ea. Am dreptate?

— Am zburat la Glasgow, de unde am luat naveta de Londra.

— Şi acum ce se întâmplă? se interesă Brosnan.

— Cu mine? ridică Dillon servieta. Am aici o sumă măricică din seiful lui Aroun, cash, şi câteva avioane din care să aleg. A mea e lumea. Oriunde, numai în Irak nu.

— Şi noi?

Harry Flood părea bolnav, cu chipul descompus de durere şi braţul stâng în eşarfă.

— Da, cu noi cum rămâne? întrebă şi Mary. Pe toţi ceilalţi i-ai omorât, ce mai contează încă trei?

— N-am de ales, răspunse Dillon cu răbdare.

— Nu, dar eu am, ticălosule.

Mâna dreaptă a lui Harry Flood se strecură în eşarfă, scoase Waltherul ascuns acolo şi îi trase două focuri în inimă. Dillon se clătină pe spate până în lambriu, scăpă servieta şi alunecă la podea, răsucindu-se într-un fel de convulsie. Deodată, rămase nemişcat, cu faţa în jos şi Waltherul cu amortizor Carswell încă strâns în mâna stângă.

Ferguson era în maşină, la jumătatea drumului înapoi spre Londra, când Mary îl sună de la telefonul din cabinetul lui Aroun.

— L-am prins, domnule, spuse ea simplu, când îi răspunse.

— Povesteşte-mi.

Îi relată totul, despre Michael Aroun, Makeev, Ali Rashid, ce se mai întâmplase. Termină cu cuvintele:

— Deci, asta a fost tot.

— Aşa se pare. Mă întorc la Londra, tocmai am trecut prin Epsom. L-am lăsat pe detectivul inspector Lane să facă ordine la Cadge End.

— Şi acum ce facem, domnule general de Brigadă?

— Mergeţi înapoi la avion şi plecaţi imediat. Sunteţi pe teritoriu francez, nu uitaţi. Vorbesc imediat cu Hernu. O să aibă el grijă de toate. Şi-acum, la avion cu voi. Sunaţi-mă din timpul zborului, ca să vă dau informaţiile de aterizare.

În momentul când legătura cu Mary se întrerupse, Ferguson îi

telefona lui Hernu, la sediul D.G.S.E. Răspunse Savary.

— Ferguson la telefon, ai o oră de sosire pentru colonelul Hernu la Saint-Dénis?

— Vremea nu-i prea favorabilă pe-acolo, domnule general de Brigadă. Aterizează pe aeroportul Maupertus, la Cherbourg, şi-şi vor continua drumul cu maşina.

— Ei bine, ceea ce vor găsi acolo rivalizează cu ultimul act din „Macbeth, aşa că stai să-ţi explic, ca să-i transmiţi informaţiile.

Vizibilitatea era sub o sută de metri, prin ceaţa ce se îndesea dinspre mare, în timp ce Mary Tanner rulă cu avionul Navajo spre capătul pistei. Brosnan stătea aşezat lângă ea, iar Flood se aplecă de pe fotoliul lui să privească în carlingă.

— Sunteţi siguri că ajungem? întrebă el.

— În mizeria asta, aterizarea e problema, nu decolarea, răspunse ea şi porni cu Navajo-ul înainte, spre zidul cenuşiu. Trase de manşă începând ascensiunea şi treptat lăsă ceaţa în urmă şi coti spre mare, înscriindu-se pe orizontală la trei mii de metri. După un timp, activă pilotul automat şi se rezemă în scaun.

— Te simţi bine? întrebă Brosnan.

— Perfect. Cam obosită, atâta tot. Era atât de… atât de primordial. Nu-mi vine să cred că s-a dus.

— S-a dus, nici pomeneală, replică vesel Flood, cu o sticlă de scotch în mână şi un pahar de plastic ţinut stângaci în cealaltă, căci descoperise barul din Navajo.

— Credeam că nu bei niciodată, comentă Brosnan.

— Numai cu ocazii speciale, ridică Flood paharul. Pentru Dillon. Să se prăjească în iad.

Dillon auzi glasuri, uşa din faţă închizându-se. Când îşi reveni, parcă s-ar fi trezit din moarte la viaţă. Durerea din piept era sfâşietoare, dar nu se mira deloc. De la o distanţă atât de mică, şocul avea un efect considerabil. Examină cele două găuri cu margini zdrenţuite din geaca de motociclist şi descheie fermoarul, punând pistolul Walther pe jos. Gloanţele trase de Flood erau înfipte în vésta de nailon şi titan pe care i-o dăduse Tania în prima seară. Desprinse aricii Velero, îşi scoase vesta şi o aruncă, după care luă Waltherul, ridicându-se.

Fusese leşinat de-a binelea un timp, dar aşa ceva se întâmpla frecvent când era împuşcat de aproape, indiferent ce gen de blindaj

purta. Se duse la bar şi-şi turnă un brandy, privind prin cameră, spre cadavre, spre servieta lui aflată încă pe jos, unde o scăpase, iarcând auzi motorul Navajo-ului pornind, înţelese. Toate erau lăsate în grija francezilor, lucru perfect logic. În fond, se afla pe terenul lor, ceea ce însemna că probabil Hernu şi băieţii de la Serviciul de Acţiune erau pe drum.

Era timpul să plece, dar cum? îşi mai turnă un brandy, gândindu-se. Avea la dispoziţie turboreactorul Citation al lui Michael Aroun, dar unde ar fi putut zbura fără să lase urme? Nu, cel mai potrivit răspuns, ca de obicei, era Parisul. Acolo, se putuse pierde întotdeauna în peisaj. Avea barja şi apartamentul de deasupra magaziei, în Rue de Helier. Altceva nu-i trebuia.

Termină brandy-ul, luă servieta şi ezită, cu privirea la vesta de titan şi cele două proiectile încastrate în ea. Zâmbind, spuse încet:

— Să ai la ce te gândi, Martin.

Deschise larg glasvandul şi stătu un moment pe terasă, inspirând adânc aerul rece, după care coborî scara spre gazon şi porni rapid printre copaci, fluierând încet.

Mary îşi potrivi aparatul de radio pe frecvenţa aflată de la Ferguson. Camera de telecomunicaţii din Ministerul Apărării o prinse imediat pe recepţie, un dispozitiv de codificare sofisticat intră în funcţiune, apoi i se făcu legătura cu generalul de Brigadă.

— Suntem deasupra Canalului, domnule, în drum spre casă.

— Să fie la Gatwick, spuse el. Vă aşteaptă. Hernu tocmai mi-a telefonat din maşină, se apropie de Saint-Dénis. Exact cum mă aşteptam. Francezii nu vor încurcături din astea în ograda lor. Aroun, Rashid şi Makeev au murit într-un accident de maşină, iar Dillon se duce direct la cimitirul săracilor. Fără niciun nume, doar cu un număr de ordine. La fel procedăm şi aici, cu acel Grant.

— Dar cum, domnule?

— Unul dintre medicii noştri a fost anunţat deja să certifice că a murit de inimă. Avem propria noastră instituţie pentru rezolvarea unor asemenea probleme, de la al doilea război mondial încoace. Pe o stradă liniştită, în nordul Londrei. Cu crematoriu propriu. Până mâine, din Grant nu vor mai rămâne decât cinci livre de cenuşă, Nicio autopsie.

— Şi Jack Harvey?

— Asta-i puţin cam altfel. El şi tânărul Billy Watson sunt încă

printre noi, zăcând la pat într-o clinică privată din Hampstead. Branşa Specială stă cu ochii pe ei.

— Am cumva impresia că nu vom face nimic?

— Nu este nevoie. Harvey, n-are chef să stea douăzeci de ani în puşcărie pentru colaborare cu I.R.A. El şi gaşca lui pestriţă au să-şi ţină gura. Cum va face, că tot veni vorba, şi K.G.B.-ul.

— Şi Angel?

— Mă gândeam că ar putea locui la tine un timp. Sunt sigur că poţi să te descurci cu ea, draga mea. Spirit femeiesc şi aşa mai departe.

Tăcu un moment, apoi adăugă;

— Nu înţelegi, Mary, nu s-a întâmplat nimic, absolut nimic.

— Deci, asta e tot, domnule?

— Asta e, Mary. Pe Curând.

— Ce-a avut de spus bulangiul ăla bătrân? se interesă Brosnan.

Mary le relată. La sfârşit, Flood râse sonor:

— Deci, nici nu s-a întâmplat? Excelent.

— Şi acum, Martin? întrebă Mary.

— Dumnezeu ştie, se rezemă el de spătar, închizând ochii.

Mary se întoarse spre Harry Flood, care închină şi goli paharul.

— Pe mine nu mă-ntreba, îi spuse el.

Oftând, Mary închise pilotul automat, luă comanda avionului şi continuă zborul spre litoralul englez.

Ferguson, scriind cu repeziciune, îşi termină raportul şi închise dosarul. Se ridică pentru a merge la fereastră. Ningea din nou, iar generalul privi la stânga, spre intersecţia dintre Horse Guards Avenue şi Whitehall unde se întâmplase totul. Era frânt, obosit cum de mult nu mai fusese, dar mai avea un lucru de făcut. Reveni la birou şi tocmai întindea mâna spre telefonul cifrat, când acesta sună.

— Charles, spuse Hernu, sunt la Saint-Dénis şi avem probleme.

— Ascult, răspunse Ferguson, simţind deja un gol în stomac.

— Sunt numai trei cadavre. Makeev, Rashid şi Michael Aroun.

— Şi Dillon?

— Nici urmă, doar o vestă antiglonţ, foarte sofisticată, pe jos, cu două gloanţe de Walther înfipte în ea.

— O, Doamne, murmură Ferguson, ticălosul a scăpat.

— Mă tem că da, Charles. Am anunţat poliţia, evident, şi toate agenţiile obişnuite, dar îţi pot spune că nu prea am speranţe.

— De ce-ai avea? replică Ferguson. Douăzeci de ani n-am reuşit

să punem mâna pe Dillon, aşa că de ce ar fi acum altfel?

Trase adânc aer în piept.

— E-n regulă, Max, ţinem legătura.

Se înapoie la fereastră şi rămase privind ninsoarea. N-avea niciun rost să telefoneze la Navajo. Mary, Brosnan şi Flood urmau să afle vestea proastă destul de curând, dar tot mai era de făcut ceva. Se întoarse fără tragere de inimă la birou, luă receptorul şi nu stătu pe gânduri decât un moment, înainte de a telefona în Downing Street, cerând cu primul ministru.

Spre seară, prin ninsoarea deasă, Pierre Savigny, un fermier din satul St. Just de lângă Bayeux, îşi conducea cu atenţie vechiul camion Citroën pe şoseaua spre Caen. Aproape că nu-l văzu pe omul în haine de piele care ieşi pe drum, cu braţul ridicat.

Camionul frână derapând, iar Dillon deschise portiera din dreapta, cu un surâs.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el într-o franceză impecabilă, dar merg pe jos de-o bună bucată de vreme.

— Şi încotro v-oţi duce într-o seară nesuferită ca asta? întrebă Savigny, în timp ce Dillon se aşeza alături.

— La Caen. Sper să prind trenul de noapte spre Paris. Mi s-a stricat motocicleta. A trebuit s-o las într-un garaj, la Bayeux.

— Atunci aveţi noroc, mon ami, căci tocmai la Caen mă duceam. Cu cartofi pentru mâine, la piaţă.

Ambreie şi porni.

— Excelent.

— Dillon luă o ţigară în gură, aprinse bricheta şi începu să fumeze, cu servieta pe genunchi.

— Şi sunteţi turist, monsieur? se interesă Savigny, accelerând.

Sean Dillon zâmbi vag.

— Nu tocmai, răspunse el. Eram doar în trecere; Şi se rezemă de spătar, închizând ochii.

Sfârşit